JULIETTE SOBANET

îmbrăţişări la Paris

O AVENTURĂ SAVUROASĂ ÎN ORAŞUL IUBIRII

JULIETTE SOBANET

îmbrățișări la Paris

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Alina Creangă, Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Lorena Ionică,
Mihaela Ciufu

Juliette Sobanet, *KISSED IN PARIS*
Copyright © 2013 by Juliette Sobanet
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-8623-40-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SOBANET, JULIETTE
Îmbrăţişări la Paris / Juliette Sobanet ; trad.: Carmen Ion. –
Bucureşti : Corint Books, 2014
ISBN 978-606-8623-40-5

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru Alison, Karen, Marion,
Tracy, Sharon, Mary și Tara.

Sunteți cele mai grozave prietene și partenere
din grupul meu critic.

Fie ca visurile voastre literare cele mai îndrăznețe
să se împlinească!

MULȚUMIRI

Doresc să le mulțumesc prietenilor și familiei pentru entuziasmul și sprijinul lor necondiționat. Amanda, îți mulțumesc pentru că mi-ai devorat cartea pe iPhone și pentru că mi-ai fost o verișoară și o prietenă minunată. Mii de mulțumiri și lui Kelly, care a parcurs ciornele romanului meu de debut, ca și lui James și Zack, primii cititori de sex masculin care s-au încumetat să încerce marea cu degetul.

Toată recunoștința mea lui Kevan Lyon, uimitorul meu agent literar, pentru observații și sfaturi. Fără tine, n-aș fi ajuns aici. Și lui Leslie, pentru încurajările constante și încrederea pe care mi-a acordat-o. Apreciez mai mult decât ți-ai putea închipui tot ce ai făcut pentru mine.

Mii de mulțumiri fabulosului grup de sprijin pe care mi l-am creat în ultimul an pe blog, Twitter și Facebook. Nu am crezut că îți poți face prietenii statornice online, dar voi mi-ați dovedit contrariul.

Mamă, îți mulțumesc pentru că mi-ai spus întotdeauna că pot deveni orice îmi doresc. Și ție, Sean, recunoștința mea pentru că mi-ai ascultat toate

fanteziile, chiar şi atunci când habar nu aveai despre ce vorbesc.

Nu în ultimul rând, doresc să le mulţumesc tuturor cititorilor care au acordat o şansă cărţilor mele şi mai ales acelora dintre ei care şi-au dat osteneala de a-mi transmite vorbe de încurajare. Faptul că vă plac poveştile mele mă face mai fericită decât ar fi o femeie îndrăgostită lulea la Paris!

PROLOG

De la: Angela Kelly
Către: Chloe Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:00 a.m.
Subiect: Fă-ţi bagajele, Oraşul Iubirii te aşteaptă.

Chloe,

Am căzut la pat cu o gripă al naibii de păcătoasă şi nu pot face călătoria la Paris. Va trebui să te duci tu în locul meu. N-am cum să mă port cu rafinamentul unei franţuzoaice sofisticate atâta timp cât trebuie să alerg la baie din cinci în cinci minute. Recunosc, sunt o şefă rea, din moment ce îţi cer să faci asta cu doar o săptămână înainte de nuntă, dar lucrezi de ceva vreme pentru mine şi mă cunoşti deja. Ştii că sunt în stare să fiu o căţea lipsită de scrupule, dar şi eu ştiu că poţi să faci treaba pentru care te trimit. Pentru că te-ai descurcat întotdeauna de minune.

Avionul pleacă la 6 p.m. şi aterizează pe Aeroportul Charles de Gaulle mâine-dimineaţă devreme. Conferinţa internaţională pe probleme de predare a limbilor străine va avea loc vineri şi sâmbătă, iar zborul înapoi e programat duminică dimineaţă, aşa că vei avea timp suficient să-ţi pregăteşti nunta. Vei sta la ultraelegantul Plaza Athénée Hotel, la ieşirea de pe Champs-Élysées. Fă-ţi bagajele şi ocupă-te de treabă, ştiu că poţi să o faci.

Numai nu *te ocupa şi de vreun francez dintr-ăia foc de arătoşi. Presupun că lui Paul nu i-ar plăcea. În plus, deşi nu prea mă dau eu în vânt după nunţi, pe a ta o aştept cu nerăbdare... asta, desigur, dacă mai sunt invitată.*

Angela Kelly
Kelly and Rain Premier Event Planning
Washington, DC

De la: Chloe Turner
Către: Sophie Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:03 a.m.
Subiect: Schimbare de plan

Dragă Soph,

Încerc să n-o iau razna, dar tocmai ce-am primit o veste de la nebuna mea de şefă, Angela. S-a îmbolnăvit şi mă trimite pe mine la Paris cu treburi... diseară. OK, acum chiar că simt că o iau razna. Cum a putut? Doar ştie că am nunta peste nouă zile. NOUĂ zile! N-am cum să plec la Paris în weekendul ăsta! Aşa ceva nu se poate. În plus, tu vii încoace sâmbătă şi n-am de gând să te las singură în casă cu Paul, fără mine ca să mediez între voi. Doar ştim cu toţii cât de mult vă iubiţi. O să-i răspund Angelei şi o să-i scriu că nu mă duc la Paris. Exclus! Te rog, nu le spune nimic lui tati, Lily ori Magali. Nu vreau să-şi facă griji pentru mine.

Pupici,
Chloe

P.S. Dacă totuși o să mă duc la Paris, trimite-mi informațiile despre zborul tău, ca să îl mut pe ziua de luni. Doar așa, pentru orice eventualitate. Deși nu am de gând să mă duc. Nici moartă.

De la: Sophie Turner
Către: Chloe Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:07 a.m.
Subiect: Paris? Ce mama dracului?

Chloe,

Cum Dumnezeu de-ți cere Angela să te duci la Paris când nunta e weekendul viitor? Pe bune, jobul ăsta al tău e de groază. La fel și șefa. Dar mă gândesc că e atât de nebună încât să te dea afară dacă nu te duci. Pe de altă parte, dacă totuși *o să te duci, Paul o să facă o criză de nervi (și nunta o să fie și mai distractivă, ai să vezi). Doar știi că tot insistă să renunți la serviciu și să devii casnică (ceea ce, apropo, nici n-ar fi o idee foarte rea — când te-ai relaxat și tu ultima oară, măcar pentru cinci minute?). Problema e că, dacă pleci la Paris cu afaceri în weekendul ăsta, n-ai să faci decât să-i dai apă la moară lui Paul... iar dacă nu te duci, ei bine, cel mai probabil vei fi concediată.*

Baftă, soră-mea! N-aș vrea să fiu în locul tău.

XXX
Soph

P.S. Sunt supărată pe tine că n-ai încredere în mine că m-aș putea înțelege cu Paul. Deși mi-ar plăcea mult mai

mult de el dacă n-ar avea bățul ăla înfipt în fund, n-am de gând să-i fac viața amară cu o săptămână înainte de nuntă. Totuși, o să-ți accept oferta de a schimba biletul de avion pentru luni. Asta numai pentru că nu vreau ca Domnul Tricou Polo și Pantaloni Kaki (o spun cu toată dragostea de care sunt capabilă) să se simtă inconfortabil cu sora ta hippy din California care îi invadează casa. „Pentru orice eventualitate", îți trimit datele zborului. Ha!

De la: Angela Kelly
Către: Chloe Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:09 a.m.
Subiect: Bonjour?

Chloe,

Sunt convinsă că motivul pentru care nu mi-ai răspuns încă e că îți faci bagajele pentru Paris. Desigur, nu e cazul să îți amintesc că atât prima, cât și cariera ta depind de îndeplinirea cu succes a acestei sarcini. Prima conferință internațională pentru Kelly and Rain. Doar n-o s-o ratăm.

Angela Kelly
Kelly and Rain Premier Event Planning
Washington, DC

P.S. Ar trebui să curăț gresia din baie. Dar abia dacă am energie să tastez mailul pe telefon, darămite să frec gresia asta jegoasă. Te rog, răspunde repede, ca să mă întorc la zăcutul pe gresia rece și murdară, cu ochii închiși. Uitatul la ecranul telefonului mă amețește.

De la: Lily Turner
Către: „sora cea mare" Chloe Turner
CC: „sora Lil" Magali Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:11 a.m.
Subiect: Oh la la

Bună, sora cea mare,

Ce-i chestia asta cum că trebuie s-o ștergi la Paris cu o săptămână înainte de nuntă? Doar nu te-ai răzgândit, nu-i așa? Dar dacă tot pleci, ce-ar fi să-mi aduci câteva sticle de vin franțuzesc? Și poate și un amant francez sexy, ca să se asorteze? Sau, și mai bine, n-ai putea să ne iei pe toate cu tine acolo ca să-ți organizăm o petrecere a burlăciților ca la carte *într-un club parizian desfrânat de la subsol? Cina aia cu ștaif de acasă de la mama lui Paul, cu toți verișorii ăia sclivisiți și cuminți ai lui, nu se pune la socoteală. Magali va împlini și ea în curând optsprezece ani și n-o s-o deranjeze stripperii. Nu-i așa, Mags?*

Pup,
Lil

De la: Chloe Turner
Către: Sophie Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:14 a.m.
Subiect: Re: Paris? Ce mama dracului?

Sophie,

Te-am rugat expres să nu *le spui fetelor de excursia mea la Paris. Nu poți să-ți ții și tu gura, măcar o dată? Și*

ca să-ți intre bine în cap, Paul știe ce mult îmi place munca de organizator de evenimente, așa că nu mi-ar cere niciodată să renunț la job din cauza unei călătorii de afaceri apărute în ultima clipă. Sunt totuși sigură că nu o să-i convină, așa cum nici mie nu-mi convine.

Mersi pentru sprijinul neprecupețit.
Chloe

De la: Magali Turner
Către: Chloe Turner
CC: Lily Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:16 a.m.
Subiect: Re: Oh la la

Surioarelor,

Mergem la Paris? Dumnezeule! Ce palpitant! Totuși, nu știu ce să zic de stripperii francezi. Nu e cam prea de tot? Tata știe de plecare? Dar de stripperi? Și cum rămâne cu Paul? Și cu nunta? O să ne întoarcem la timp?

Mags

De la: Sophie Turner
Către: Chloe Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:18 a.m.
Subiect: Re: Paris? Ce mama dracului?

Chloe,

În primul rând, află că Paul îți va cere să renunți la job de cum îi vei spune că trebuie să pleci la Paris. Poți să fii sigură de asta. În al doilea rând, tati, Lil și Mags ar fi

aflat oricum că ești la Paris în weekend. Doar știi că te-ar fi sunat tot timpul cu întrebări despre nuntă și s-ar fi speriat dacă n-ar fi dat de tine. Printre multe alte probleme cu pregătirile de nuntă, să știi că tati nu a rezolvat cu smochingul, iar Lily se plânge că rochia nu e suficient de scurtă.

Soph

P.S. Mai ții minte cât de mult iubea mami Franța? Pun pariu că, dacă ar mai fi printre noi, ar fi geloasă pe tine că te duci la Paris. Mi-e așa de dor de ea!

De la: Chloe Turner
Către: Sophie Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:21 a.m.
Subiect: Re: Paris? Ce mama dracului?

Sophie,

Ai fi putut să aștepți măcar până mâine-dimineață înainte să le spui fetelor. Îmi trimit mailuri cum că vor să-mi deturneze călătoria și s-o transforme într-o petrecere a burlăciților cu tot soiul de stripperi. Am crezut că cina la mama lui Paul a fost în regulă... m-am înșelat?

O să mă ocup eu de smochingul tatei. Cât despre rochia de domnișoară de onoare a lui Lily, după părerea mea, e oricum prea scurtă. N-o lăsa s-o mai modifice. Te rog.

Chloe

P.S. N-am înțeles niciodată de ce era mami atât de înamorată de francezi. Păcat că nu-i aici, să facă ea călătoria în locul meu. Și mie mi-e dor de ea.

De la: Chloe Turner
Către: Lily Turner, Magali Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:25 a.m.
Subiect: Re: Oh la la

Surioarelor,

S-ar putea să fiu nevoită să fac o scurtă călătorie la Paris, în interes de serviciu. Nu m-am răzgândit în privința nunții și nu vor fi nici stripperi francezi. Vă rog din suflet să vă abțineți să rostiți cuvântul „stripper" de față cu tati ori Paul cât timp voi fi plecată (dacă voi pleca) și, în general, cu orice altă ocazie. Peste nouă zile mă mărit. Ați înțeles? Vă iubesc. Ne vedem săptămâna viitoare.

xoxo
Chloe

P.S. Lil — Sophie mi-a scris că nu ești mulțumită de lungimea rochiei de domnișoară de onoare. N-am ce să-ți fac. Dacă o scurtezi și mai mult, invitații o să te confunde pe tine *cu un stripper.*

De la: Angela Kelly
Către: Chloe Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:30 a.m.
Subiect: Gândește-te la croasanții cu ciocolată, vinul ce curge în valuri și la francezii sexy cu fundul tare!

Chloe,

Turnul Eiffel îți strigă numele... la fel și eu. De ce nu răspunzi odată? Știu *că dormi cu iPhone-ul lipit de ureche.*

Șefa ta bolnavă și pe moarte,
Angela

De la: Chloe Turner
Către: Angela Kelly
Trimis: joi, 25 august, la 1:34 a.m.
Subiect: Re: Gândește-te la croasanții cu ciocolată, vinul ce curge în valuri și la francezii sexy cu fundul tare!

~~Angela,~~

~~Ideea cu trimisul la Paris cu o săptămână înainte de nuntă iese din discuție. Paul se va enerva cumplit, tata și surorile mele mă așteaptă acasă în weekendul ăsta și eu... of, la naiba. Pe cine vreau să păcălesc? Nu-mi pot permite să-mi pierd slujba.~~

Angela,

Am început să-mi împachetez lucrurile. Ca să știi, nu cred că o să mă intereseze prea mult bărbații francezi sexy cu fundul tare. În caz că ai uitat, săptămâna viitoare mă mărit.

Însănătoșire grabnică!
Chloe

UNU

„Ești la Paris, Orașul Iubirii. Nu mai fi așa de încordată. Uite, mai ia un pahar de vin. Te asigur, n-are să-ți facă rău."

Cu vocea joasă și seducătoare a bărbatului răsunându-mi în cap, mă salt în fund pe pat.

Dar, de cum mă ridic, bubuitul din țeastă mă face să cad înapoi pe pernă. Gem, mă răsucesc pe o parte și mă zgâiesc cu ochii mijiți prin faldurile albe ale draperiei din camera de hotel.

De ce vocea mi se pare atât de reală? Și de ce mă simt de parcă m-ar fi călcat trenul? Și cum de hotelul ăsta luxos nu a investit niște bani în obloane pentru confortul oaspeților?

Îmi strâng din nou pleoapele. Of, camera asta, ce n-aș da să nu se mai învârtă cu mine! *Să fi băut aseară la barul hotelului?* Nu-mi amintesc să fi comandat altceva decât apă gazoasă. Și oricum, nu beau niciodată când nu sunt cu Paul. De fapt, nu beau în general. Și cu siguranță nu m-aș fi apucat de băut când mă aflu într-o

călătorie de afaceri la Paris și chiar în seara de dinaintea plecării înapoi spre casă.

Mă frec pe fruntea care îmi zvâcnește de durere și simt în stomac o crampă care îmi amintește de gripa contagioasă a Angelei. Dumnezeule, probabil că am luat-o și eu. Cum o să pot să zbor când sunt în halul ăsta? Dă, Doamne, să nu fie gripă! Nu-mi pot permite să mă îmbolnăvesc. Săptămâna asta e musai să fiu sănătoasă. Mă mărit peste...

„Numele meu este Claude."

Mă smucesc și mă așez iarăși în fund, cu ochii larg deschiși de data aceasta și cu răsuflarea oprită undeva între stomacul care îmi chiorăie și capul care îmi pulsează.

De ce mi-a rămas vocea asta în cap? Și cine mai e și *Claude* ăsta?

Fragmente de amintiri își croiesc drum prin pânza de păianjen a creierului meu, refuzând să formeze, pentru moment, o imagine coerentă.

Un costum negru proaspăt călcat. Ochi indigo pătrunzători. Pometi frumos sculptați și păr negru lins.

„Haide să mai bem un pahar la tine în cameră. Mă simt atât de bine cu tine. Aș vrea ca noaptea asta să nu se termine niciodată."

Accentul lui puternic franțuzesc îmi răsună și acum în urechi și parcă îi simt iarăși mâna caldă care mi-o înfășoară pe a mea și mă conduce de-a lungul holului acestui hotel de lux.

Ultima imagine e însă cea care nu îmi dă pace. Îmi amintesc că m-am împiedicat şi m-am izbit cu umărul de uşă... atunci când l-am lăsat pe francezul acela curtenitor să intre în camera mea de hotel.

„Oh la la, ma chérie![1] *Fii mai atentă, te rog. Doar ne aşteaptă o noapte lungă,* non?"

— Nu, rostesc eu cu voce tare, clătinând din cap ca să-mi alung gândurile. *Nu,* repet. N-a fost decât un vis. Un vis intens şi oribil, dar un vis. Adună-te, Chloe.

Dar când umărul drept începe să-mi zvâcnească, nu mă pot abţine, mă uit în jos şi văd un rotocol negru-albăstrui pe braţ.

Dumnezeule! Ce-am făcut?

Încet, îmi întorc capul spre jumătatea cealaltă a patului. Nu ştiu la ce — sau *cine* — să mă aştept, dar sunt îngrozită.

Cearşafurile albe boţite şi perna pufoasă ce păstrează ferm urma unui cap îmi confirmă cele mai negre presimţiri.

Nu am dormit singură noaptea trecută.

Parfumul ameţitor de aftershave care se insinuează din cearşafurile albe apretate îmi întoarce stomacul pe dos. Mă dau jos din pat împleticindu-mă şi aproape că alunec pe podeaua din marmură crem din baie în clipa când mă reped spre chiuvetă, îmi umplu palmele

[1] „Vai, draga mea!" (în lb. fr. în original).

cu apă rece și mă stropesc pe fața încinsă ca să scap de senzația de greață.

Și acum se instalează sentimentul de vină.

Cum de i-am permis individului ăluia să intre la mine în cameră? Ce am făcut pe urmă împreună? Și unde naiba e acum?

Îmi ridic ochii injectați spre oglindă și icnesc la vederea sutienului negru și a lenjeriei intime care îmi strânge pielea pală; nici urmă de taiorul business pe care l-am purtat ieri.

De data asta mă reped spre vasul de toaletă.

După ce îmi confirm în modul cel mai neplăcut cu putință că aseară am băut mai mult decât un pahar de vin roșu la barul hotelului, îmi înfășor trupul tremurând într-un prosop și mă forțez să revin în fața chiuvetei ca să mă spăl pe dinți.

Îmi frec energic limba, gingiile și fiecare colțișor din gură până ce le simt curate, în speranța că voi scăpa astfel de sentimentul apăsător de vină și de întrebările care amenință să mă înghită cu totul.

Ce s-a întâmplat azi-noapte? De ce am acceptat să beau vin cu un francez întâlnit întâmplător la bar? Cum de l-am lăsat să intre la mine în cameră? Și, mai rău decât orice, ce am făcut de am ajuns să mă trezesc dimineața îmbrăcată doar în lenjerie?

Arunc periuța înapoi pe policioară, ignor bubuitul din spatele pleoapelor și încerc să-mi amintesc *exact* ce s-a petrecut.

Nu reușesc să pun fiecare crâmpei de amintire la locul lui, așa că-mi duc automat degetul mare spre inelarul de la mâna stângă ca să îmi răsucesc inelul de logodnă — un tic nervos căpătat de anul trecut, când Paul m-a cerut de soție.

În clipa când îmi simt pielea goală în locul unde, în mod normal, ar fi trebuit să dau peste inel, părul de pe ceafă mi se zburlește.

Unde mi-e inelul? Nu-l scot niciodată de pe deget. Nici măcar atunci când fac duș.

Prosopul de baie pufos alunecă de pe corpul meu îmbrăcat sumar în momentul când ies în fugă din baie și mă năpustesc spre măsuța de toaletă, locul unde îmi las de obicei poșeta. Dar inelul strălucitor nu e acolo. Și nici poșeta.

Răscolesc toată camera de hotel superbă: arunc pe jos păturile și pernele, deschid toate sertarele și toate comodele și cotrobăi prin fiecare colț. Nu dau decât peste sfeșnice de cristal, niște pahare goale cu resturi de vin roșu pe fund, pantofii mei negri cu tocuri înalte — unul la ușa de la baie, celălalt azvârlit lângă o comodă —, plus o rochiță roșie strâmtă și scurtă care în mod cert *nu* îmi aparține.

Nicio valiză. Nicio poșetă. Niciun telefon. Niciun inel cu diamante.

Și nici urmă de pașaport.

Nimic. Absolut nimic.

Mă prăbuşesc pe patul matrimonial; camera se învârte acum şi mai repede cu mine, iar paharele cu băutură pe care le-am golit azi-noapte ameninţă să mi se urce din nou în gât, când, dintr-odată, o imagine îmi trece fulgerător prin minte.

Silueta înaltă şi faţa smeadă a lui Claude aplecate peste mine, iar el mângâindu-mi ferm părul în timp ce stau întinsă pe pat.

„Da, chérie*, acum culcă-te. Ne vedem mâine-dimineaţă..."*

Ne vedem mâine-dimineaţă — aiurea. Mi-ai furat tot ce aveam.

Îmi îngrop capul în mâini şi las panica să mă cuprindă. Cum am putut? Trebuie să prind avionul. Şi, mai important decât atât, peste şase zile mă mărit cu Paul. *Şase zile.* Cum să mă întorc acasă dacă n-am paşaport? Şi ce explicaţie o să-i dau lui Paul? Dacă o să încerc să-i povestesc ce s-a petrecut, n-o să mă creadă. Sunt genul de persoană care nu-şi pierde niciodată controlul. Nu beau. Mă spetesc muncind. Şi în cei opt ani de când suntem împreună, nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin cap că aş putea să-l înşel.

Cu alte cuvinte, Chloe Turner n-ar face aşa ceva niciodată. Niciodată.

Un sunet strident mă face să sar din pat.

E telefonul hotelului. Poate l-a surprins cineva pe francezul ăla mincinos şi hoţ furişându-se afară din camera mea.

— Alo?

— Chloe, am tot încercat să dau de tine pe mobil, dar se pare că l-ai închis. Ce faci? Eşti bine?

Mă fac mică şi abia dacă reuşesc să îngăim:

— Bună, Paul. Aăă... sunt bine. Totul e în regulă.

DOI

— Începusem să-mi fac griji din pricina ta. Tu nu-ți închizi niciodată telefonul. A murit cumva bateria?

Ce aș putea să-i răspund?

— Chloe, mai ești acolo? Alo?

Hai, scuipă tot, ce naiba. Doar Paul este logodnicul tău. Nu poți să-l minți, e ceva mult prea grav.

Și ce mă fac cu urma aia de cap de pe pernă? Și cu trezitul în lenjeria de corp? Cu inelul? Cu pașaportul? O, Doamne Dumnezeule!

— Mi s-a furat telefonul, i-o trântesc.

— Ce? Cum așa? se înalță vocea lui Paul cu vreo trei octave, ceea ce face ca panica mea să capete un gust amar.

— A... a fost vina mea. Aseară am luat cina lângă sala de conferințe și... și am lăsat telefonul pe masă, iar când m-am întors după el, nu l-am mai găsit.

Îmi simt obrajii arzând. Până acum nu l-am mințit pe Paul niciodată. Pentru că niciodată nu am făcut ceva care să mă *oblige* să-l mint. Niciodată de când suntem împreună, din colegiu. Dar n-am cum să îi povestesc

ce s-a întâmplat *cu adevărat*... până ce nu înțeleg eu însămi.

— Ce naiba, Chloe! După ce c-ai acceptat să faci călătoria asta de afaceri cu numai o săptămână înainte de nuntă, acum, poftim, și neplăcerea cu telefonul. Ce dezastru!

Arunc o privire în jur, la camera goală de hotel, apoi spre corpul meu pe jumătate dezbrăcat; Paul nici nu visează în ce belea m-am băgat.

— Și cum mai merg lucrurile pe acasă? întreb, disperată să schimb subiectul.

— E o nebunie! Surorile tale mă sună non-stop ca să mă întrebe tot felul de lucruri despre nuntă și, din câte am înțeles, Sophie ajunge mâine aici. Știai? De ce trebuie să vină așa din timp?

— Paul, ea e domnișoara de onoare... și *sora* mea, în caz că ai uitat. Vine ca să ajute.

— Bine-bine, dar tot nu înțeleg de ce e musai ca surorile tale să se implice așa de mult. Pentru Dumnezeu, doar ești organizatoare de evenimente. Cred că poți să te descurci și fără ele. Până și tatăl tău m-a sunat și mi-a pus niște întrebări la care nu am știut ce să răspund. Doar știi cât am avut de lucru la firmă în ultima vreme; n-am timp să discut cu el în detaliu despre aranjamente de zbor sau despre cât e de îngrijorat că smochingul nu-i vine bine. Nu pot să cred că Angela ți-a cerut să faci călătoria la Paris. Și încă și mai rău, că tu ai acceptat. Chiar merită atâtea sacrificii slujba asta a ta?

— Paul, doar am mai discutat despre...

— În fine, nu contează. Ce e făcut e bun făcut. O să putem vorbi despre jobul tău diseară, când te întorci.

Îmi simt buzele înghețate, paralizate din cauza gravității situației.

— Chloe? Alo? Mai ești pe fir?

Revin cu picioarele pe pământ. Nu pot să îi mărturisesc lui Paul că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. E deja stresat de apropierea nunții și de venirea familionului meu de nebuni, care o să dea buzna peste el. O să mă descurc singură. Aș putea să mă duc la ambasada americană și ei o să mă ajute să mă întorc acasă. Cât despre ceea ce am făcut cu Claude..., indiferent ce-o fi fost, ei bine, nu îmi rămâne decât să sper că totul se va dovedi într-un final o imensă neînțelegere. Sunt sigură că nici măcar beată moartă n-aș fi putut să am *relații* cu un francez oarecare, pe care abia l-am cunoscut, când peste mai puțin de o săptămână o să pășesc în biserică în rochie de mireasă.

— Chloe? se aude, nerăbdătoare, vocea lui Paul.

— Scuze, cred că nu mi-am revenit după zbor. Probabil de vină e diferența de fus orar. Acum trebuie să închid. Vreau să iau micul dejun și pe urmă să mă pregătesc de plecare. Arunc o privire peste umăr spre ceasul de pe perete. E opt a.m. Avionul decolează la ora unu.

— O să te aștept la aeroport.

— Bine. Pa, Paul.

Aştept să îl aud cum îşi ia rămas-bun, dar mă pomenesc cu zgomotul asurzitor al tonului de telefon în ureche.

Cum de-am făcut aşa ceva? Cum de m-am îmbătat atât de tare, încât să nu îmi amintesc ce am făcut cu francezul? Sau cum de m-am trezit îmbrăcată doar în lenjerie intimă? Acum n-am însă timp să mă mai gândesc la asta. Trebuie să mă concentrez pe întoarcerea acasă.

Nu am altă alternativă în privinţa ţinutei, aşa că îmi trag rochiţa roşie misterioasă peste cap, îmi vâr picioarele în pantofii mei negri cu tocuri de opt centimetri şi smulg cheia camerei de pe stativ — măcar pe asta nu a luat-o totuşi *Claude*. Alerg pe coridor, mă strecor în lift în clipa când uşile dau să se închidă şi mă trezesc în faţa unei femei cu o pălărie mare pe cap, îmbrăcată într-o rochie de vară bleu, cu decolteu, care mă măsoară din ochi, apoi îşi coboară sprâncenele şi se întoarce cu spatele la mine.

O, Doamne, probabil că-şi închipuie că sunt o prostituată.

Ce coşmar!

Cobor la parter şi ignor şirul de trepte largi care se întind în faţă. O zbughesc pe după colţ şi mă opresc direct la biroul de recepţie de la Plaza Athénée Hotel. Printre buchetele de cale proaspete, coloanele crem înalte şi lucrările de artă demne de Muzeul Luvru

expuse în hol, zăresc doi ofițeri de poliție care discută cu directorul hotelului.

Dau să mă reped spre ei, dar mă opresc brusc când îl văd pe polițistul mai înalt, brunet, arătându-i o fotografie managerului.

Îmi mijesc ochii ca să văd mai bine poza lucioasă îndreptată în direcția mea.

Răsuflarea mi se oprește în gât în clipa când o recunosc pe femeia cu păr castaniu-roșcat lung și ondulat care ține în mână un pahar cu vin roșu și râde.

Sunt eu... e o poză făcută aseară.

De ce îi arată polițistul poza mea managerului?

— *La femme s'appelle Chloe Turner.*[1]

Inima dă să îmi sară din piept. Chiar și cu accentul ăla franțuzesc puternic, tot realizez că polițistul tocmai mi-a rostit numele.

N-apuc să procesez noile informații, că managerul hotelului mă zărește și dă din cap în direcția mea. Polițiștii se răsucesc pe călcâie și, după ce își aruncă iute o privire unul celuilalt, pornesc spre mine.

Ofițerul mai înalt își flutură insigna în timp ce ochii lui strălucitori mă cântăresc, pe mine și... rochia asta roșie, stupidă și mult prea scurtă.

— Sunt ofițerul Laroche, iar acesta este partenerul meu, ofițerul Fournier, zice gesticulând spre însoțitorul său, mai scund și cu părul mai deschis la culoare. Vă

[1] „Femeia se numește Chloe Turner" (în lb. fr. în original).

rog să ne urmaţi, *Mademoiselle* Turner. Trebuie să vă punem câteva întrebări.

Cei doi o iau înainte pe hol, fără să-mi dea ocazia să reacţionez.

Cum de-mi ştiu numele? Şi de ce am senzaţia asta ciudată că *eu* sunt cea care a dat de necaz? Nu, nu se poate, e ridicol. E limpede, tipii se află aici ca să mă ajute să pun mâna pe individul ăla, Claude. Tot ce trebuie să fac e să le povestesc punct cu punct ce s-a întâmplat... mă rog, punct cu punct din ceea ce îmi amintesc, şi fără îndoială că mă vor ajuta să obţin un soi de paşaport de urgenţă sau aşa ceva, ca să mă pot întoarce acasă.

Îi urmez pe cei doi într-un birou mai ferit din capătul holului, unde îmi fac semn să mă aşez în faţa lor. Deschid gura ca să încep să le explic ce s-a petrecut, dar îmi întind două poze peste masă.

Tot eu apar şi în astea. Am obrajii îmbujoraţi şi părul desfăcut şi ciufulit. Dar nu sunt singură. Claude stă cu braţele aruncate neglijent peste umerii mei într-una dintre fotografii, iar în cealaltă, cu buzele apăsate pe obrazul meu.

Îmi simt bila suind în gât când îmi dau seama că nu îmi amintesc niciunul dintre cele două momente surprinse în fotografii. Dar ceea ce mă face să tresar şi mai tare e privirea pierdută şi neconcentrată din propriii ochi verzi. Abia dacă mă recunosc.

Câte pahare de vin m-o fi pus să înghit?

Ofiţerul Fournier e cel care deschide discuţia.

— Spuneți-ne cum l-ați cunoscut pe acest bărbat.

Îmi smulg cu greu ochii de pe poze și întâlnesc privirile încruntate ale polițiștilor.

— L-am cunoscut pe Claude aseară la barul hotelului. Presupun că m-a convins să beau foarte mult, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată, pentru că nu îmi amintesc exact ce s-a petrecut după aceea. Dar când m-am trezit azi-dimineață, toate lucrurile mele dispăruseră. Pașaportul, portofelul, bagajul, hainele. Mi-a luat până și inelul de logodnă și nu mi-a lăsat decât rochia asta roșie scurtă și înfiorătoare. În mod normal, n-aș purta niciodată așa ceva. Și nici n-aș sta de vorbă cu o persoană de genul lui. Nu știu ce s-a întâmplat și am nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să prind avionul peste câteva ore și...

Ofițerul Laroche ridică mâna și mă întrerupe.

— Da, știm. În weekendul viitor vă căsătoriți. Dar, vă rog, nu ne plictisiți cu vreo *histoire triste*. Am mai auzit placa asta — rochia roșie, pierderea memoriei și toate cele. Mai bine spuneți-ne *adevărul* despre cum l-ați cunoscut pe Claude Dubois.

Să nu îi plictisesc cu vreo poveste tristă? Poftim? Și cum de știu ei că în weekendul ăsta mă mărit? Și despre rochia roșie? Să fi făcut Claude aceeași manevră și cu alte femei?

Mă prind cu mâinile de marginile scaunului și mă forțez să rămân calmă.

— Dar ceea ce v-am spus e purul adevăr, domnilor polițiști. L-am cunoscut pe bărbatul acesta aseară la barul hotelului și el mi-a furat toate lucrurile. Mă credeți, nu-i așa?

Nu-mi răspund. În schimb, ofițerul Laroche îmi împinge o foaie de hârtie peste masă.

— Puteți să-mi explicați asta, *Mademoiselle* Turner?

Mă zgâiesc la un extras de cont bancar cu numele meu și al lui Paul scrise în partea de sus. E contul nostru comun curent și de economii. De unde au obținut extrasul? Dar nu apuc să îi întreb, căci văd două transferuri subliniate. Unul e de 13.000 de dolari americani, iar celălalt de 20.000. Stomacul mi se strânge în timp ce mă concentrez asupra celor două sume, dorindu-mi din tot sufletul ca ochii să îmi joace feste.

Dar nu e deloc așa. Transferurile au fost făcute din contul nostru. Fără ca eu să am habar. Și, în mod cert, nici Paul.

Mâinile îmi tremură pe sub masă. Arunc priviri imploratoare ofițerilor.

— E o nebunie. A avut cumva acces la contul nostru. Mi-a furat poșeta, în care aveam cardul de debit, așa că probabil l-a folosit ca să scoată bani din cont. Trebuie să mă ajutați să dau de capăt poveștii ăsteia și să-mi recuperez banii.

Ofițerul Fournier bate cu degetul lung și subțire în coala de hârtie.

— Nu vă grăbiţi, *Mademoiselle* Turner. Uitaţi-vă mai bine. Dacă *Monsieur* Dubois v-a furat lucrurile noaptea trecută, aşa cum susţineţi, atunci cum de transferurile astea au fost făcute în urmă cu aproape patruzeci şi opt de ore?

— Cum? Dar nu se poate..., dau eu să zic, dar vocea mi se gâtuie când văd că data transferului a fost acum două zile. Îmi cer scuze, spun cu respiraţia accelerată şi atât de îngreţoşată încât îmi vine să vărs acolo, pe masă. Nu înţeleg ce se petrece. Nu eu am făcut transferurile astea. Tot ce ştiu e că astăzi trebuie să ajung acasă. Şi că trebuie să-mi recuperez banii. În weekendul ăsta mă căsătoresc şi nu ne putem permite să pierdem atâţia bani!

Ofiţerul Larouche se ridică brusc de pe scaun.

— Mi-e teamă că nu veţi pleca nicăieri astăzi, *Mademoiselle* Turner. Sunteţi investigată pentru fraudă şi nu vă putem permite să părăsiţi ţara până când ancheta nu va fi finalizată.

Ochii îmi fug frenetic încoace şi-ncolo printre cei doi poliţişti; cât aş da ca unul dintre ei să-mi spună că totul nu a fost decât o imensă greşeală. O farsă de prost gust pe care o joacă străinilor nevinovaţi. Dar tac amândoi.

Nu pot să-i las să-mi facă una ca asta. Trebuie să mă întorc astăzi acasă.

— E o greşeală, o greşeală uriaşă! izbucnesc înşfăcând o poză şi fluturându-le-o în faţă, incapabilă să mă

mai stăpânesc. Bărbatul ăsta, *escrocul* ăsta, *el* e cel care s-a luat de mine, cel care m-a îmbătat, mi-a furat lucrurile şi mi-a umblat, el ştie cum, în cont! Trebuie să mă credeţi! Uitaţi-vă la mine! Arăt eu a persoană în stare să comită o fraudă?

Ofiţerii ridică din sprâncene şi se uită unul la celălalt, apoi îşi întorc privirile spre mine.

— *Calmez-vous, Mademoiselle* Turner[1], mă previne ofiţerul Fournier şi ironia din vocea lui mă face să tresar.

— Îmi cer scuze, dar am impresia că nu aţi înţeles ce se întâmplă. N-am nimic de-a face cu frauda despre care mi-aţi spus şi astăzi trebuie *neapărat* să plec spre casă.

— Ba înţelegem foarte bine că aveţi o urgenţă, *Mademoiselle* Turner. *Dumneavoastră* sunteţi cea care nu înţelegeţi în ce bucluc v-aţi băgat. Dacă sunteţi nevinovată, aşa cum *pretindeţi*, atunci cu siguranţă n-aveţi de ce să vă faceţi griji. În orice caz, cred că e în interesul dumneavoastră să cooperaţi cu noi şi să vă abţineţi de acum încolo să mai faceţi vreo scenă. Deocamdată va trebui să veniţi cu noi la secţie pentru interogatoriu.

Aroganţa din tonul lui mă face să vreau să ţip.

— Vreau să discut cu avocatul meu înainte de a vă răspunde la alte întrebări, spun.

---

[1] „Calmaţi-vă, domnişoară Turner" (în lb. fr. în original).

Ofiţerul Laroche se răsuceşte spre mine şi un rânjet urât i se lăţeşte pe faţă.

— Logodnicul dumneavoastră e avocat, nu-i aşa?

Mi se strânge stomacul. Cum de o ştie şi pe asta?

— Ce părere ar avea *el* dacă ar afla că l-aţi invitat pe *Monsieur* Dubois la dumneavoastră în cameră ieri-seară? mă întreabă scoţând un pufăit de dezgust, apoi se răsuceşte pe călcâie şi iese pe uşă împreună cu ofiţerul Fournier.

Mintea mi se învârte în timp ce îi urmez pe cei doi înapoi pe hol, întrebându-mă ce naiba se petrece şi cum de am ajuns de la organizatoare de evenimente, aflată într-o călătorie de afaceri la Paris anunţată în ultima clipă, la suspectă de fraudă. Trecem pe lângă toaleta doamnelor pe drumul înapoi spre holul de recepţie şi îmi dau seama că mi-ar prinde bine un minut singură, ca să stau să mă gândesc în linişte. Să mă decid ce am de făcut, pe cine să sun şi cum să ies din beleaua în care am intrat.

— Îmi cer scuze, domnilor, le spun pe tonul cel mai calm cu putinţă. Trebuie să folosesc toaleta.

Se uită din nou unul la celălalt.

— Vă rog, nu durează decât un minut. Nu mă simt prea bine.

Ofiţerul Laroche dă din cap în semn de încuviinţare.

— *D'accord.* Dar va trebui să vin cu dumneavoastră.

Să vină cu mine? La toaletă?

Deschid gura ca să îi spun să nu mă mai trateze ca pe un infractor, însă privirea severă din ochii lui negri mă face să mă opresc. Tac în timp ce ofiţerul Fournier o ia înainte, iar ofiţerul Laroche mă escortează înapoi pe holul elegantului hotel şi dintr-odată mă simt atât de ameţită, încât mă întreb dacă nu cumva o să leşin înainte de a intra în cabină.

— Vă aştept afară, mă anunţă noul meu babysitter.

Slavă Domnului! Chiar aveam nevoie să rămân singură câteva clipe.

Baia din marmură imaculată miroase a trandafiri şi miere, însă imaginea cu ochii obosiţi ce se holbează la mine din oglindă, ca şi rochia roşie scurtă lipită de corpul meu tremurând îmi amintesc că viaţa mea aduce acum a orice, numai a miere şi trandafiri, *nu*.

Mă aplec peste chiuvetă şi-mi răsfir degetele pe sub apa rece, încercând să găsesc o cale de a ieşi din situaţia asta de neimaginat.

Mintea îmi e înceţoşată de teamă şi refuză să coopereze. Refuză orice, în afară de a-şi face griji.

Cum *naiba* de-am ajuns să fiu investigată pentru fraudă? De ce nu m-au crezut? Cum voi putea să-i explic toate astea lui Pau...?

Uşa toaletei se dă de perete şi ofiţerul Laroche se prăvăleşte înăuntru, izbindu-se de podea cu o bufnitură. Îmi înăbuş strigătul, în timp ce un tip solid, cu o coamă de păr castaniu zburlit şi obrajii nebărbieriţi, se năpusteşte asupra lui Laroche şi-i arde un pumn în

falcă de-l lasă lat la podea. Scoate pistolul ofiţerului Laroche din toc, şi-l vâră în blugi, apoi îşi înalţă ochii de un căprui adânc spre mine.

— Cine eşti? scâncesc eu, dându-mă în spate şi lipindu-mă de zid.

Scoate o insignă strălucitoare din buzunarul de la spate.

— Julien Moreau. Sunt agent sub acoperire şi lucrez la cazul unui oarecare Claude Dubois. Judecând după rochia roşie atât de *minuscule* pe care văd că o porţi la ora opt dimineaţa şi după escorta de poliţie care te aştepta afară, presupun că l-ai cunoscut. Am dreptate?

— Da... dar de ce...?

— Ştiu că eşti nevinovată, Chloe. Te pot ajuta să-ţi recuperezi paşaportul, dar trebuie s-o ştergem de aici înainte ca poliţistul să-şi revină. Întinde braţul spre mine: Haide, vino.

Un milion de întrebări mi se învălmăşesc prin mintea înfierbântată în timp ce Julien scoate capul pe uşă şi aruncă o privire afară, apoi mă conduce iute pe hol, pe lângă un aranjament luxuriant de trandafiri roşii, şi mă trage după colţ, într-un loc pustiu.

Îmi smulg mâna din strânsoarea lui.

— Cum de ştii cum mă cheamă? Şi de ce l-ai pocnit pe...?

— Şşt! îmi acoperă Julien gura cu palma.

Faţa lui e la doar câţiva centimetri de a mea.

— Dacă nu pleci din hotel în clipa asta cu mine, poliția o să te aresteze. Sunt și polițiști infiltrați în operațiunea lui Claude. Are pe cineva în poliție care lucrează pentru el, de asta *nu* trebuie să mergi la secție cu ofițerul Laroche și ofițerul Fournier.

Își ia mâna de pe gura mea, dar stă în continuare mult prea aproape de mine, dominându-mă.

— Dar au spus că...

— Nu contează ce au *spus*. Lucrez la cazul ăsta de câteva luni bune și, crede-mă, Claude n-ar fi putut să pună la punct asemenea escrocherii și să scape de *fiecare* dată dacă n-ar fi avut ajutor din interior. Dacă te duci cu ei, *nu* vei ajunge înapoi acasă la timp pentru nuntă. Sunt la un pas de a-l aresta pe Claude și știu exact care va fi următoarea lui mișcare. Dacă vii cu mine, o să-ți recapeți pașaportul și vei putea să te întorci acasă fără probleme. Numai că trebuie să plecăm în clipa asta.

— Cum de știi că sunt logodită? Unde vrei să mă duci? Și cum pot să fiu sigură că...?

— Dacă vrei să nu fii acuzată de fraudă și reținută în Franța împotriva voinței tale, va trebui să ai încredere în mine.

Mă uit mai cu atenție la bărbatul care îmi cere să am încredere în el. Poartă un tricou cenușiu în nuanța cărbunelui, o pereche de blugi de aceeași culoare și niște bocanci negri zgâriați, iar în ochii lui citesc o asemenea intensitate, încât îmi simt stomacul zvârcolindu-se...

deşi probabil că e doar efectul vinului roşu pe care Claude m-a pus să-l beau aseară.

— Doar nu-ţi închipui că o să mă sustrag poliţiei ca să fug cu tine. Tocmai ce l-ai lăsat pe poliţist lat pe podeaua băii şi i-ai furat pistolul, sâsâi eu.

În loc să îmi răspundă, Julien aruncă o privire peste umărul meu, îmi ia capul în mâini şi îşi lipeşte buzele de ale mele. Aud vag vocea aspră a ofiţerului Fournier răsunând pe hol în timp ce Julien îşi apasă pieptul fierbinte de al meu şi mă împinge cu spatele într-o coloană de marmură. Mă ţintuieşte acolo cu un sărut adânc şi lung, iar buzele lui umede se plimbă peste ale mele, parfumul lui masculin răcoros mă învăluie cu totul şi aproape că înăbuşă zgomotul uşii de la toaletă care se izbeşte de zid ori de câte ori este deschisă şi închisă.

Până să-şi îndepărteze gura, îmi pierd complet abilitatea de a vorbi. Ori de a respira.

— Le sunt superior în grad poliţiştilor, îmi şopteşte el şi răsuflarea lui fierbinte mă gâdilă pe gât.

Aruncă o privire plină de ironie spre hol, de unde se înalţă vocea încordată a ofiţerului.

— Şi dacă nu vii cu mine, logodnicul tău va *afla* ce ai făcut. Îţi închipui cumva că întâmplător te-a ales Claude tocmai pe tine, o americancă stăpână mereu pe situaţie, cu un cont bancar frumuşel şi pe deasupra logodită şi pe cale să se mărite peste numai o săptămână? O să-ţi distrugi viaţa cât ai clipi. Multe alte femei au păţit-o.

Îl pironesc cu privirea pe bărbatul care m-a sărutat şi încerc să mă concentrez asupra spuselor lui, însă tot ce reuşesc să fac e să mă întreb de ce nu l-am împins deoparte şi n-am fugit.

— Tocmai au urcat în lift, adaugă Julien complet netulburat de falca mea căzută ori de incapacitatea mea de a mă manifesta în mod coerent. N-avem la dispoziţie decât două minute până ce îşi vor da seama că nu eşti la tine în cameră şi vor coborî să te caute. Ultima şansă.

Ochii lui căprui mă privesc şi mai intens acum. Îmi ia mâna şi o strânge.

— Urmează-mă şi poartă-te cât mai firesc cu putinţă.

În frântura aceea de secundă e ca şi cum o altă fată s-ar fi strecurat în corpul meu. Mă simt de parcă m-aş privi filmată cu încetinitorul — mâna mea în mâna lui, picioarele mele urmându-l pe sub candelabrele de cristal, traversând holul recepţiei, şi ochii mei uluiţi privindu-l cum îi zâmbeşte portarului în clipa când ieşim din Plaza Athénée Hotel.

Mă trezesc pe strada pariziană elegantă şi umiditatea de sfârşit de vară mi se atârnă de piele ca o lipitoare, făcându-mă să-mi revin brusc din transă. Îmi smulg mâna din strânsoare.

— Cine te crezi? Sunt logodită! Nu poţi să mă săruţi aşa, când îţi vine ţie. Nici măcar nu mă cunoşti.

Un zâmbet afectat i se iveşte pe buze.

— Se pare că aseară n-ai avut niciun fel de probleme făcând acelaşi lucru cu faimosul Claude, nu-i aşa? În plus, era singurul mod de a te face să taci. *Allez, viens!*[1] N-avem timp de pierdut.

Mă ia din nou de mână şi mă trage după colţ. Pătrundem pe Avenue Montaigne şi înaintăm spre o maşină în miniatură, neagră şi aerodinamică.

— Intră, îmi ordonă în timp ce descuie portiera dinspre scaunul pasagerului.

— OK, aşteaptă puţin. Văd că ştii cine sunt şi că îl cunoşti pe Claude, tipul pe care l-am întâlnit aseară. Dar cum pot eu să fiu sigură că *nu* eşti de partea lui? După mintea mea, ai putea fi chiar *tu* omul din interior care lucrează pentru el. Am de prins avionul, iar sâmbătă am programată nunta. Trebuie să ajung în clipa asta la ambasadă. Acolo voi primi ajutor. Nu merg nicăieri cu tine.

Mă răsucesc pe călcâie şi scanez strada, în căutarea unui taxi, în timp ce încerc să îmi alung din mintea ameţită sărutul lui fierbinte.

— N-ai decât, zice Julien, sprijinindu-se de maşină şi încrucişându-şi braţele peste pieptul lat. Dar trebuie să ştii că ambasada nu te va putea proteja. Numele tău *şi* contul tău bancar sunt de-acum asociate cu o infracţiune şi va dura probabil săptămâni, dacă nu luni întregi, ca să-ţi dovedeşti nevinovăţia şi să ţi se permită

[1] „Să mergem!" (în lb. fr. în original).

să părăsești țara. Ultima tipă escrocată de Claude — o braziliancă frumoasă foc — se află *și acum* sub anchetă. Dar dacă vii cu mine, o să facem o călătorie scurtă până în locul unde este Claude acum, eu îl voi aresta, tu îți vei recăpăta pașaportul, totul se va lămuri *și* vei putea să prinzi avionul. *Simple, n'est-ce pas?*[1]

Clatin din cap. Stomacul îmi fierbe în continuare și îmi simt încă picioarele nesigure după evenimentele din cursul nopții. Și, ca să fiu sinceră cu mine însămi... după sărutul lui.

— Nu mă urc în mașină cu tine.

Ridică din umeri și scoate un hohot de râs prelung, apoi dă din cap în direcția hotelului.

— Acum ori niciodată.

Mă răsucesc și-i văd pe cei doi polițiști preferați ai mei tocmai ieșind din clădire.

— *C'est elle!*[2] strigă ofițerul Fournier, înainte să o ia la fugă spre mine.

N-am mai avut ocazia să vorbesc franțuzește de ani buni, dar tot pot înțelege că nu se reped să mă anunțe că au făcut o greșeală și că mă cred nevinovată. Ori ca să mă ajute să-mi recapăt pașaportul și să mă pot întoarce la timp acasă pentru nuntă.

Julien e deja așezat pe scaunul șoferul în clipa când mă arunc pe locul pasagerului.

---

[1] „Foarte simplu, nu-i așa?" (în lb. fr. în original)

[2] „Ea e!" (în lb. fr. în original).

Accelerăm pe bulevardul mărginit de copaci și facem stânga, pătrunzând pe aglomeratul Champs-Élysées, iar el îmi aruncă un zâmbet dezarmant.

— Acum mă crezi?

TREI

— Unde mergem?

Arunc o privire peste umăr, ca să mă asigur că nu suntem urmăriți de poliție, în timp ce inima amenință să-mi sară din piept.

Julien trece în viteza a patra și mașina face un salt înainte. Gonim nebunește pe lângă hoardele de turiști încărcați cu pungi grele de cumpărături care se fâțâie de colo-colo pe un Champs-Élysées scăldat în soare.

— La Giverny. E locul unde a trăit Claude Monet. Ai auzit de Monet?

— Da, știu cine a fost Monet. Dar nu înțeleg ce legătură are. Oricum, unde e Giverny ăsta?

— La o oră de mers cu mașina. Dar cu mine la volan, vom ajunge mai repede.

Mă agăț de mânerul portierei în timp ce Julien face în goană giratoriul de la Arc de Triomphe și zboară pe culoarea roșie a semaforului.

— Și ești sigur că e acolo Claude? La Giverny? îl întreb.

Ține volanul cu genunchiul și-și folosește o mână pentru a deschide geamul, iar pe cealaltă pentru a lua o țigară din pachetul pus pe consola centrală.

— Pui prea multe întrebări. Mi se pare mie sau ai probleme cu încrederea în oameni?

— Mă rog, îmi cer scuze că pun atâtea întrebări, dar sunt într-o mașină cu un francez nebun care tocmai m-a acostat în holul de recepție al unui hotel de cinci stele cu mai puțin de o săptămână înaintea nunții mele, asta dacă mai apuc să ajung, pentru că un alt francez nebun mi-a furat pașaportul. Ca să nu mai vorbesc că poliția e pe urmele mele! Cred că am dreptul la câteva întrebări.

Își așază țigara între buzele lățite într-un rânjet și lasă din nou volanul din mâini ca să o aprindă.

— Mda, presupun că ai dreptul.

Stomacul mi se zvârcolește la mirosul fumului de țigară care se ridică în valuri spre fața mea.

— Toți polițiștii francezi conduc în halul ăsta? Și care-i treaba cu francezii și fumatul? N-ați auzit de cancerul la plămâni?

— În primul rând, eu nu sunt polițist. Sunt agent guvernamental sub acoperire. Și în al doilea rând, americanii n-au auzit de „trăiește-ți viața și distrează-te cât poți de tare"? Clatină din cap și pufăie în continuare din țigară în mașina minusculă. Hm, se pare că nu! adaugă.

— Dacă a te distra înseamnă pentru voi a înghiți vin franțuzesc otrăvitor care te face să uiți ce ai făcut cu o noapte înainte și să ți se fure tot ce ai, atunci da, cred că am aflat ce înseamnă distracția.

Julien se abține să treacă pe roșu la următorul semafor și preferă să se uite la mine. Zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

— Nu ești singura care vrea cu tot dinadinsul să-l găsească pe Claude, să știi. Îl urmăresc pe nenorocitul ăsta de *voleur* de luni de zile și am văzut nenumărate femei care i-au căzut în plasă. N-o să mă opresc până ce nu-l arunc în închisoare. Îți promit.

— Ce înseamnă *voleur*?

Se foiește în scaun și o expresie ciudată îi traversează fața.

— Hoț.

— Apropo de hoți, ce știi despre contul meu bancar și așa-zisele ilegalități pe care le-am comis?

Îmi ignoră întrebarea și scoate în schimb pistolul din betelia blugilor.

— Ce faci? țip eu.

— N-am nevoie de două arme. Am luat pistolul ăsta doar pentru că n-am vrut să risc ca polițistul să îl folosească asupra noastră.

Își sprijină brațul de genunchiul meu gol în timp ce aruncă pistolul în torpedou. Închide compartimentul, întinde mâna în spate și începe să cotrobăie printr-o pungă din plastic.

Un croasant unsuros, învelit în foiţă, îşi face apariţia şi aroma puternică de unt şi aluat pufos aproape că acoperă mirosul de tutun. Julien lasă croasantul să-mi cadă în poală.

— Mănâncă. O să te ajute să te mai calmezi.

Mă holbez în jos la bucata de foitaj şi dintr-odată o altă scenă din noaptea trecută îmi vine în minte. Îl văd pe Claude, cu pomeţii lui frumos sculptaţi şi părul lins şi negru ca tăciunele, cum îmi oferă o măslină. Aproape că simt gustul zemos şi amărui în gură. După care la un pahar de vin roşu, îmi mângâie buzele cu el şi îmi revărsă lichidul cu aromă de coacăze negre pe gât şi în stomac.

„E bun, nu-i aşa?"

Bleah! Stomacul meu bolboroseşte. Arunc pe furiş o privire spre Julien. Ţigara subţire îi atârnă între buze, braţele musculoase schimbă vitezele, ochii căprui îi sunt fixaţi pe bulevardul şerpuitor ce se întinde în faţa noastră. Observ cum pomeţii îi pleacă imediat de deasupra liniei maxilarului şi coboară până la buzele pline, iar bolboroseala din stomacul meu se transformă într-un tremur de emoţie.

O, Doamne! Cui îi pasă de pomeţii lui? Ce naiba se petrece cu mine? Cum e posibil ca toate astea să se întâmple într-o singură zi? Acum ar trebui să fiu în drum spre aeroport. În drum spre DC, unde mâine trebuie să o întâmpin pe sora mea. Şi să pun la punct ultimele detalii ale nunţii. Să mă pregătesc pentru căsătoria cu

Paul — logodnicul meu, omul statornic care nu admite niciun fel de prostii și care nici măcar nu visează să fumeze, să treacă pe culoarea roșie a semaforului ori să mănânce un foitaj care îngrașă la micul dejun.

— Ești cam palidă, îmi întrerupe Julien șirul gândurilor.

Mă țin cu mâna de stomacul care mă doare.

— N-am nimic... doar că situația pare să fi scăpat de sub control.

Încerc să respir, dar dintr-odată simt că nu mai pot trage aer în piept și nici expira. Ce naiba caut eu aici? Cum de m-am urcat în mașină cu individul ăsta? Dacă mă minte? Dacă nu e agent sub acoperire? Trebuie neapărat să scap.

— Trage aer adânc în piept. Te simți bine? mă întreabă el și vocea lui îmi răsună tare în urechi.

Îmi sprijin capul de tetieră și închid ochii. Un val de fierbințeală mi se înalță din stomac până la fața care simt că mă ustură. Dureri ascuțite îmi străpung pieptul în timp ce gâfâi și mă forțez să trag aer în plămâni.

Mâna lui Julien o acoperă pe a mea; mașina se oprește brusc, urechile îmi țiuie tot mai tare și întunericul începe să mă împresoare.

— Chloe, uită-te la mine. Chloe, deschide ochii, zice el pe un ton ferm.

Clipesc, deschid ochii și îi mijesc în direcția lui Julien, cu speranța că nu mă va lovi. Cu speranța că nu am făcut o greșeală imensă când am ales să mă încred în el.

Pentru că, în mod cert, noaptea trecută am luat o decizie catastrofală lăsându-mă pe mâna lui Claude.

— Te rog să ai încredere în mine, spune Julien cu privirea fixată asupra mea. Știu, ești derutată, dar totul se va termina în curând. L-am văzut pe Claude făcând asta de nenumărate ori altor femei și nu vreau să te văd și pe tine suferind. Mergem la Giverny, îl găsim pe Claude, îți recuperăm pașaportul și pe urmă vei putea părăsi Franța. Îți promit.

Ritmul respirației mi se mai încetinește când mă concentrez asupra ochilor lui. Abia dacă-l cunosc pe omul ăsta, dar, din motive care îmi scapă, simt că pot avea încredere în el.

Întinde brațul spre croasantul din poala mea.

— *Mangez!*[1] Ai băut mult aseară și, dacă nu mănânci ceva, o să ți se facă rău.

Nu spun nimic, iau croasantul, rup o bucățică din aluatul pufos și mi-o îndes în gură.

Respir mai liniștit acum, iar aluatul își croiește drum prin stomacul meu și absoarbe o parte din alcoolul care încă mai bolborosește acolo, înăuntru, dându-mi o senzație de greață.

— Te simți mai bine? mă întreabă Julien și pornește din nou motorul.

Dau din cap, mă uit pe geam și văd șiruri nesfârșite de blocuri de apartamente gri, cu balcoane negre

[1] „Mănâncă!" (în lb. fr. în original).

aliniate de pe care se revarsă o mulțime de flori purpurii și albe. Scena fermecătoare care se derulează cu repeziciune sub ochii mei îmi amintește de o carte poștală din Paris pe care mama o ținea prinsă în oglinda din dormitor. După moartea ei, tata aruncase vederea într-o cutie pe care o depozitase la subsol, împreună cu celelalte lucruri care îi aparținuseră.

Termin ultima înghițitură de croasant și îmi alung din cap amintirea mamei și a vieții ei frumos ambalate în cutii. Nu e momentul să mă gândesc la ea acum. Am câteva întrebări presante la care, din nefericire, ea nu ar ști să-mi răspundă.

— Claude ăsta... profită de obicei de femeile pe care le tâlhărește? îl întreb pe Julien.

— Vrei să zici dacă face sex cu ele? răspunde el fără să clipească.

Înghit cu greu nodul din gât.

— Nu, sexul nu face parte din planul lui de bătaie, spune Julien. Asta ar complica prea mult lucrurile și pe el nu-l interesează decât banii.

— Deci nu le face *nimic* femeilor, în afară de a le îmbăta și a le face să-și piardă cunoștința, pentru ca apoi să le tâlhărească?

— Nu, n-am spus asta. Am spus că nu face sex cu ele. Dar asta nu înseamnă că nu le face *alte* lucruri. Când te-ai trezit, erai îmbrăcată doar în lenjeria intimă, nu-i așa?

Îmi încleştez mâinile în poală atât de tare, încât încheieturile mi se albesc.

— Da, mormăi printre dinţi.

— Cu excepţia sexului, Claude face orice pentru a convinge femeile să bea mult, să-şi scoată hainele de pe ele şi să leşine. Nu ştiu dacă asta implică sărutări ori...

— Bun, am înţeles, îi tai eu hotărâtă vorba.

Nu vreau să mai aud nimic despre ceea ce aş fi putut face cu Claude înainte de a-mi pierde cunoştinţa, întinsă pe pat şi îmbrăcată doar în lenjerie.

— Nu-ţi face griji, spune Julien. Crede-mă, Claude nu face sex cu femeile de la care fură.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

Ochii lui Julien sfredelesc drumul şi maxilarul i se încleştează.

— Doar ţi-am spus că lucrez la cazul ăsta de ceva vreme. Ştiu cum procedează Claude. Planul lui e să fure banii şi tot ce au femeile. N-are de ce să-şi bată capul cu sexul.

— Ce fel de om e în stare de aşa ceva? Pe bune, părinţii lui nu l-au învăţat nimic? pufnesc eu oripilată.

Julien răspunde turând motorul şi luând o curbă în scrâşnet de roţi.

Cum de m-am vârât într-o asemenea porcărie?

Mă uit la ceasul de la bord şi văd că s-a făcut deja ora nouă. Doar patru ore până la decolarea avionului. Dacă ajungem la Giverny înainte de zece, recuperăm paşaportul şi Julien mă aduce înapoi cu maşina, teoretic aş putea

fi la aeroport pe la unsprezece şi jumătate sau douăsprezece, *cel mai devreme.*

Dar chiar dacă voi reuşi să prind avionul, cum o să-i explic lui Paul că o sumă considerabilă a dispărut din contul nostru şi că mi-am pierdut toate lucrurile? Cum o să justific faptul că port o rochie roşie atât de scurtă? Şi mai ales, cum Dumnezeu o să-i spun că frumosul inel de logodnă cu diamant de două carate pe care mi l-a dăruit nu mai e? Nici nu vreau să mă gândesc.

— Am vreo şansă să-mi recapăt inelul de logodnă? îl întreb pe Julien.

Clatină din cap.

— *C'est possible...* deşi cred că l-a vândut deja.

— Dar n-au trecut decât câteva ore de când l-a furat.

— Nici n-are nevoie de mai mult. Claude e escroc profesionist. Şi încă unul foarte priceput.

— Atunci de ce crezi că voi putea să îmi recapăt paşaportul?

— Pentru că, de obicei, ţine paşapoartele o zi sau două.

— Dacă ştii atât de multe despre Claude, cum de nu l-ai prins încă?

Julien tace, apoi coteşte brusc pe altă străduţă pietruită.

— După cum ţi-am spus deja la hotel, credem că Claude are un şoarece în interiorul poliţiei.

— Un şoarece?

Oftează.

— Nu un șoarece adevărat. E o expresie în engleză, nu-i așa? Atunci când cineva lucrează pentru altcineva din interior și îi dă informații ca să...

— A, vrei să spui *cârtiță*.

— Șoarece, cârtiță — tot una, nu? *Merde*[1], mormăie el în barbă. Oricum, nu există altă explicație pentru faptul că ne-a scăpat de atâtea ori. De asta mi s-a încredințat mie cazul. Dar asta nu e treaba ta. De cum vei avea pașaportul în mână, vei putea să iei avionul spre casă și să nu te mai întorci niciodată în țara asta infestată de fum de țigară și cu vin otrăvitor.

Slavă Domnului, abia aștept! Mă uit la Julien, la blugii lui închiși la culoare, la barba nerasă de câteva zile și tricoul gri subțire. Nici că se poate mai mare contrastul cu Paul. Paul este întotdeauna proaspăt ras, are obrajii netezi care se potrivesc perfect cu părul negru tuns cu grijă, și, până și în weekenduri, poartă tricouri polo curate și călcate și pantaloni kaki impecabil croiți.

— Și, deci, ce cauți aici, la Paris?

Julien dă geamul și mai jos și își strecoară mâna afară, în briza răcoroasă.

— Am venit într-o călătorie de afaceri.

— Ce fel de afaceri?

— Sunt organizatoare de evenimente.

Dă din cap și buzele i se arcuiesc într-un rânjet atotștiutor.

— Înţeleg.

— Cum adică înţelegi?

— Înţeleg de ce Claude te-a ales tocmai pe tine. Preferă femei obişnuite să deţină controlul. Genul prudent, îmbrăcate în taioare cuminţi, cu logodnici bogaţi, inele cu diamante şi cariere prestigioase. Genul care au mult de pierdut. Pentru că imediat ce le oferi acestor femei — femei ca *tine* — câteva pahare de vin, energia şi dorinţa înăbuşite vor răbufni, iar stăpânirea de sine va dispărea în vânt. Am dreptate, nu?

Îmi încrucişez braţele peste piept. Mă abţin cu greu să nu-l pocnesc peste faţă. Nu vreau să mă mai gândesc la ceea ce aş fi putut sau nu aş fi putut face împreună cu afurisitul de Claude noaptea trecută.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, îi răspund.

Îmi aruncă o privire piezişă.

— Ba cred că ştiu exact despre ce vorbesc.

— Am crezut că eşti agent sub acoperire, nu psihoterapeut, i-o trântesc eu.

Râde.

— Câteodată e nevoie să gândeşti ca un psihoterapeut dacă vrei să pătrunzi în mintea infractorului. Ca să-i anticipezi următoarea mişcare.

— Deci aşa ţi-ai dat seama azi-dimineaţă la hotel că *eu* am fost cea păcălită de Claude?

— Da, aşa. Plus rochia roşie pe care Claude o lasă femeilor jefuite şi poliţistul care stătea lipit de tine. Şi

faptul că la Plaza Athénée Hotel nu sunt prea multe femei care arată... așa... hm, ca tine.

Mijesc ochii spre el, apoi mă privesc în oglinda laterală. Rimelul negru s-a scurs și îmi încercuiește ochii injectați, iar părul castaniu-roșcat lung, pe care îl țin de obicei frumos strâns într-un coc, atârnă înfoiat și ciufulit pe umeri.

Stau în mașinuța lui Julien care rulează cu o viteză imposibilă pe autostradă și, în timp ce Parisul se îndepărtează, făcându-se tot mai mic în oglinda retrovizoare, tânjesc să fac un duș, să mă spăl din nou pe dinți și să mă schimb în niște haine curate care să fie ale mele. După care să mă încolăcesc în patul matrimonial, sub cearșafurile din bumbac egiptean cu densitate de 400 fire, cu Paul întins lângă mine, mângâindu-mă pe păr și asigurându-mă că totul nu a fost decât un vis urât.

Julien aruncă pe geam chiștocul, apoi bea o gură de apă dintr-o sticlă pe jumătate goală.

— Ți-e sete?

Mă holbez la sticlă, întrebându-mă pe ce altceva și-a mai pus Julien gura, și mă decid că oricât de sete mi-ar fi, mai pot aștepta. Cu toate că deja am intrat o dată în contact cu buzele lui..., numai că acum am de ales.

— Nu, mersi.

— Cum vrei, zice și mai ia o înghițitură.

— Pot să-ți împrumut telefonul? îl întreb. Trebuie să sun la compania care mi-a eliberat cardul de credit și să le cer să-l blocheze.

— Îmi pare rău, n-am telefon.

— Cum? Eşti plecat în interes de serviciu şi n-ai un telefon mobil la tine? Glumeşti? Cum ţii legătura cu poliţia ca să afli încotro se îndreaptă Claude?

— Ţi-am spus, sunt agent sub acoperire. Nu ţin legătura cu poliţia; contactele mele sunt mult mai înalte. Asta, însă, nu-i treaba ta.

— Dacă zici că ai contacte atât de înalte, *de ce* fugi de poliţie?

— Ba, pardon, *tu* fugi de poliţie.

— Nu contează. De ce nu ţi-ai fluturat insigna aia strălucitoare pe sub nasul lor şi nu le-ai spus că de-acum încolo preiei tu cazul?

— Pentru că o singură persoană în afară de mine e la curent cu acest caz şi ştie cu ce mă ocup.

— Cum? Vrei să zici că dacă poliţia ne prinde, nu vei beneficia de niciun fel de protecţie?

Confirmă cu un semn din cap.

— E un tip de misiune... stai aşa, cum se zice în engleză? zice, scărpinându-se în barbă. A, mi-am amintit. Neautorizată. Aşa se zice, nu?

— Ilegală, asta vrei să spui?

Ezită.

— Nu, nu e *ilegală*. Dar numai aşa pot avea succes. Ca să îl pot prinde pe Claude, nimeni în afară de şeful meu nu trebuie să ştie că lucrez la acest caz. Altfel, şoarecele... pardon, *cârtiţa* îl va preveni şi totul se va duce de râpă.

— Și dacă ne prinde poliția, ție ce o să-ți facă?

— Același lucru pe care o să ți-l facă și ție. O să mă arunce în închisoare. Dar asta, *chérie*, nu o să se întâmple, pentru că, după cum te-ai convins, sper, la hotel, sunt foarte bun în meseria mea. Și n-o să avem probleme să scăpăm de polițiștii ăia *imbéciles*.

Îmi îngrop fața în palme.

— O, Doamne!

— Acum, ca să ne întoarcem la treburile tale — cardurile de credit. Pe Claude nu-l interesează. Tot ce vrea e cardul de debit — accesul la contul curent.

— Dar de ce mi-a luat tot? N-ar fi putut să-mi lase și mie *ceva*? N-am bani nici măcar să îmi cumpăr o cartelă de telefon, ca să sun la bancă.

— Niciunui hoț nu-i pasă de cum se descurcă victimele lui.

— Da, văd și eu.

Julien mai ia o înghițitură de apă.

— Claude ți-a umblat deja în cont, așa că n-are niciun rost să suni la bancă. Cât de curând banca o să-ți blocheze contul, pe motiv de activități suspecte, dacă nu cumva ți l-a blocat deja.

Asta înseamnă că nu am nicio șansă ca Paul să nu afle ce mi s-a întâmplat. Pentru că de cum va încerca să retragă niște bani, va vedea că nu poate. Doar dacă ajung acasă prima și limitez proporțiile dezastrului. Trebuie neapărat să prind avionul.

— Acum, revenind la cardul meu de debit, spun, încercând să mai atenuez din disperarea care m-a cuprins. Cum de a avut Claude acces la cont dacă nu ştie codul meu PIN?

— Ai folosit cardul de debit la un bancomat de când ai venit la Paris?

— O dată. Am retras nişte bani ca să îmi cumpăr o poşetă. Poşetă pe care, apropo, Claude mi-a furat-o.

— *Et voilà*. Acum ai răspunsul.

— Cum? Vrei să zici că am fost urmărită de Claude?

— Îţi aminteşti dacă era cineva la coadă în spatele tău, aşteptând să folosească bancomatul?

— Nu ştiu, nu m-am uitat.

— Ţi-am spus, Claude se pricepe. A făcut chestia asta de atâtea ori, încât ar fi în stare să o repete şi cu ochii închişi.

— Ce nenorocit! izbucnesc eu. Ce n-aş da să-l întâlnesc iarăşi pe Claude ca să-l pocnesc peste faţă şi să îi spun ce fiinţă dezgustătoare este!

Îmi încrucişez braţele la piept pentru a cincea oară pe ziua de azi şi mă zgâiesc la pantele verzi ale dealurilor ce trec în fugă prin faţă ochilor mei. Nici în visele mele cele mai urâte nu m-aş fi putut închipui stând într-o maşinuţă plină de fum de ţigară alături de un detectiv francez sub acoperire, gonind prin peisajul rural al Franţei în căutarea paşaportului meu şi punând întrebări despre modul în care un escroc şmecher mi-a aflat codul PIN de la card.

— Vii des în Franţa cu afaceri? mă întreabă Julien.

— E prima oară. Nici n-ar fi trebuit să mă aflu aici. Şefa mea ar fi trebuit să vină, dar s-a îmbolnăvit brusc şi m-a trimis pe mine.

— Atunci, ce să zic...? E mâna destinului.

— Mda. Şi-n clipa asta sunt supărată *foc* pe destin.

PATRU

După o oră și jumătate și alte patru manevre ilegale pe drumurile de țară înguste care duc spre Giverny, Julien trage mașina pe dreapta și oprește lângă un câmp deschis.

— Am ajuns, mă anunță și își aruncă ultima țigară fumată pe geam, ieșind din mașină.

Scot un oftat de ușurare și trag cu nesaț în piept aerul proaspăt de țară care îmi umple plămânii, înlocuind fumul de țigară cu care m-a intoxicat.

— Ia-te după mine, zice Julien și-și agață pe nas o pereche de ochelari negri de soare, pornind peste câmp.

Mă lupt să țin pasul cu el, dar, la fiecare mișcare, tocurile înalte mi se înfig în pământul jilav.

— N-ai putea să mergi mai încet? Cum Claude mi-a furat valiza și toate celelalte lucruri, n-am avut ocazia să mă schimb în niște pantofi mai comozi pentru plimbarea asta la țară.

Julien nu încetinește ritmul.

— Trebuie să ne grăbim dacă vrem să-ţi recuperăm paşaportul. Se prea poate ca amicul Claude să o fi şi şters-o deja.

— Dar cum de ştii exact unde este? Nici măcar n-ai telefon.

Julien clatină din cap şi mormăie ceva în barbă, fără să-şi întrerupă mersul alert.

Tocul drept mi se împotmoleşte în noroi şi mă aplec să îl scot, încercând să fac în aşa fel încât rochiţa cea roşie să nu-i dea vreo idee lui Julien.

— Ascultă, spune-mi de ce mă ajuţi. Dacă pe Claude îl urmăreşti şi el e singurul care te interesează, de ce n-ai lăsat poliţia să mă aresteze? Nu se poate, trebuie că ai tu ceva de câştigat din treaba asta. Nici măcar nu mă cunoşti.

Julien se opreşte la marginea câmpului şi-şi trage jos, pe vârful nasului, ochelarii de soare, descoperindu-şi ochii căprui pătrunzători.

— Ce? Ai prefera ca-n clipa asta să te afli la o secţie de poliţie din Paris, acuzată de o infracţiune pe care n-ai comis-o? Dacă nu doreşti să te ajut, n-ai decât să-mi spui şi o să aranjez să fii dusă imediat înapoi la Paris. Sunt sigur că ofiţerul Laroche şi ofiţerul Fournier ar fi încântaţi să te revadă.

— Nu, n-aş prefera să fiu la secţia de poliţie. Singurul loc în care aş prefera să fiu e aeroportul.

— Păi vezi? *On y va.*[1]

Își împinge ochelarii de soare înapoi pe nas și intră pe un drum de țară îngust, mărginit de copaci plini de frunze verzi și de stâlpi de felinar negri și subțiri. Două femei cu părul grizonant trec pe lângă noi cu niște pungi de cadouri în mână și când privirile li se opresc asupra mea și a lui Julien, observ că se încruntă dezaprobator.

— Lumea se holbează la mine, îi șoptesc lui Julien în timp ce mă străduiesc să țin pasul cu el.

Îmi încrucișez brațele peste piept în încercarea de a ascunde decolteul adânc, total nepotrivit al rochiței roșii.

Chicotește.

— Ținuta ta nu este tocmai adecvată unei plimbări prin Giverny.

Dau să-mi trec mâinile prin păr ca să îl mai așez la locul lui, însă aerul umed și lipicios l-a făcut să se înfoaie ca niște flori de bumbac. N-am ce să-i fac. Deocamdată, tot ce trebuie e să-mi găsesc pașaportul și să mă car naibii cât mai repede. Nici nu vreau să mă gândesc ce o să se întâmple dacă diseară n-o să aterizez pe aeroportul din DC. Paul va fi îngrijorat de moarte, plus enervat la culme. Surorile mele o să înnebunească și tata, săracul de el, va trebui să le calmeze. Lucru pe care nu știe să-l facă. Eu sunt cea care ține întotdeauna lucrurile sub control, așa că el n-are niciodată

[1] „Să mergem" (în lb. fr. în original).

habar de nimic, nici măcar dacă a fost vreun incendiu care a trebuit să fie stins.

În ciuda tocurilor mele înalte care îmi fac bășici enorme în talpă, îl ajung pe Julien din urmă. Dacă, pentru a-mi recupera pașaportul și a mă întoarce acasă înainte ca ofițerii ăia de poliție să mă găsească și să mă țină în Franța pentru Dumnezeu știe ce infracțiune, tot ce pot să fac e să am încredere în Julien, atunci o să am.

Trecem pe lângă un alt grup de turiști veseli și Julien cotește brusc pe o alee lungă de pământ care duce spre o căsuță zugrăvită în bej, cu obloane maro de modă veche și tufe de trandafiri roșii cățărători pe ziduri.

Îl urmez de-a lungul aleii și simt cum stomacul îmi bolborosește din nou. Dă, Doamne, ca totul să se termine cât mai repede.

— Știi franțuzește? mă întreabă Julien.

— Am făcut cursuri de franceză cu ani în urmă, la colegiu... dar nu-mi amintesc mare lucru. De ce?

Ne apropiem de ușă și se întoarce spre mine cu o privire dură.

— Pentru că nu vreau să rostești nici măcar un cuvânt după ce intrăm. Lasă vorbitul pe seama mea, da?

Apasă pe clanță, dar ușa nu se deschide, așa că se retrage câțiva pași, își ridică un picior și izbește cu bocancul negru în ușă.

Ceva îmi spune că nu va avea loc un schimb pașnic de bunuri.

Picături de transpirație îmi alunecă pe gât și se strecoară pe sub rochița roșie subțire în timp ce îl urmez pe Julien într-o bucătărie mică și curată unde miroase a boabe de cafea proaspăt râșnite și a miere. O baghetă pe jumătate mâncată și un borcan deschis de Nutella sunt așezate pe masă, așteptând să fie devorate. Pentru o fracțiune de secundă, îmi doresc ca asta să fie căsuța mea de vacanță. Îmi doresc să beau un pahar imens de apă de la robinet, să întind o lingură mare de Nutella pe pâine și să uit cu totul de beleaua asta. Și pe urmă să fac un duș și să mă întind pe pat, cu ciripitul păsărelelor de afară îmbiindu-mă la somn.

Înainte ca visul meu cu ochii deschiși să se împlinească, Julien intră în camera următoare. Mă strecor pe ușă și ciulesc urechile la auzul unei voci hârâite ce vine de după un colț.

— *Salut, Julien.*

Un bărbat scund și cu început de chelie, îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci lungi și guler negru, își face apariția pe scara din partea opusă a încăperii. Cu siguranță *nu* e Claude.

Julien se încordează instantaneu. Își îngustează ochii și începe să latre ceva în franceză.

Mă străduiesc să-mi amintesc bruma de franceză învățată la școală, dar tot ce reușesc să înțeleg din discurs este cuvântul *où*, care înseamnă „unde". Înainte să mă dezmeticesc bine și să încerc să îmi imaginez restul, individul cu bucata de scăfârlie lucioasă strigă ceva total

incomprehensibil în franceză. Mă rog, incomprehensibil pentru *mine.*

Pentru că presupun că Julien l-a înțeles perfect — și nu i-a plăcut deloc ce i-a fost dat să audă —, așa că se repede și traversează încăperea, zboară în sus pe scări și-i arde tipului un pumn drept în bărbie.

Mă dau cu spatele până ce mă lipesc de ușă și îmi acopăr gura cu palma ca să-mi înăbuș țipătul. Julien stă aplecat peste tip, îl înșfacă de guler și îl lovește cu genunchiul în vintre. Omul geme tare și se încovrigă, iar Julien îi dă drumul, dar continuă să îl descoasă în franțuzește.

Tipul ezită, dar, într-un târziu, urlă ceva în chip de răspuns. Nările lui Julien se umflă și îl aud cum pufăie zgomotos, după care se răsucește către mine.

— Hai să mergem! Claude nu-i aici.

Arunc o privire peste umărul lui și-l văd pe tip stând în continuare încolăcit pe scară, gemând și frecându-și falca. Își ridică ochii spre mine și preț de o clipă chiar mi se face milă de el.

Doamne, în ce m-am băgat?

Julien iese ca o furtună din casă și-și târșâie bocancii negri pe drumul de pământ, timp în care mormăie în barbă în franceză ceva ce presupun a fi înjurături.

— Ce naiba a fost asta? îl întreb.

— A trebuit s-o fac ca să aflu ce s-a întâmplat.

— Deci, unde e Claude?

— A plecat.

— Şi paşaportul meu?

— E la el.

— Bun, şi el unde mama naibii e?

— Ştie că poliţia îl urmăreşte şi că a plecat spre Annecy.

Revenim pe drumul de ţară mărginit de copaci şi încerc să ţin pasul cu Julien.

— Unde e Annecy? Putem să ajungem acolo la timp ca să-mi recuperez paşaportul şi să prind avionul?

Clatină din cap.

— Nu, e la câteva ore distanţă de aici. Chloe, îmi pare rău, dar n-ai cum să prinzi avionul.

Îşi trece mâna prin părul zburlit şi o picătură de transpiraţie i se scurge pe pomeţi şi se opreşte sub bărbie.

Panica în care m-am cufundat în ultima oră mă copleşeşte acum, când îmi dau seama că am dat-o total în bară.

— Dar mă mărit! Peste şase zile! ţip fără să-mi pese de turiştii veseli care trec pe lângă noi.

Julien nu răspunde. Continuă să meargă.

— N-auzi ce-ţi spun? Am zis că mă mărit peste mai puţin de o săptămână. Logodnicul meu o să mă aştepte diseară la aeroport şi tu n-ai nici măcar un telefon, ca să-l sun şi să-i spun că nu ajung. Şi sora mea soseşte în DC mâine şi mai avem de rezolvat un milion de lucruri pentru nuntă. Trebuie neapărat să prind cursa asta.

— Poate c-ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să accepţi băutura oferită de Claude aseară.

Mă opresc pe drumul de pământ şi mă reazem de un felinar ca să-mi recapăt suflul.

— De ce oi fi avut încredere în tine? Ce o fi fost în capul meu? Dacă aş fi rămas la Paris, cu poliţia, aş fi putut să le explic *din nou* că nu am făcut nimic ilegal, că individul ăsta, Claude, mi-a furat banii şi lucrurile şi măcar unul din ei m-ar fi crezut. Ar fi fost de ajuns să ceară date despre mine şi-ar fi văzut că n-am cazier şi că în *niciun* caz nu m-aş fi implicat în activităţi ilegale. În schimb, m-am luat după tine şi uite unde am ajuns, să te urmăresc cum baţi un tip nevinovat într-o căsuţă de ţară. Şi nu sunt nici măcar cu un centimetru mai aproape de aeroport, de ambasada SUA ori de recuperarea paşaportului.

— Tipul din căsuţă *nu* era câtuşi de puţin nevinovat, zice Julien, continuând să meargă în viteză pe drum.

— Dacă eşti agent guvernamental, atunci de ce nu l-ai arestat? Şi poţi să-mi explici cum de ştia cum te cheamă?

— Se pare că tot uiţi că sunt agent *sub acoperire*, ceea ce înseamnă că trebuie să *mă port* ca şi cum aş face parte din şleahta lor. Nu te-ai uitat niciodată la serialele alea poliţiste cu...? Julien se întrerupe şi cască ochii mari, mormăind în barbă: *Merde.*

Mă înşfacă de braţ şi mă trage pe o altă cărare de pământ, în spatele unui grup de turişti.

— Ce e?

— Nu te uita, şuieră el printre dinţi. Poliţia ne-a urmărit până aici. Probabil că mi-au luat numărul de înmatriculare al maşinii şi m-au dat în urmărire.

Întorc capul şi-i văd pe ofiţerul Laroche şi pe ofiţerul Fournier ţinând în mâini o poză cu mine şi discutând cu un bărbat îmbrăcat în pantaloni maro cu bretele verzi întinse peste pântecul rotunjit.

— Ţi-am spus să nu te uiţi, mă boscorodeşte Julien. Poftim, pune-ţi ăştia la ochi.

Îmi vâră ochelarii lui de soare în mână şi mă împinge şi mai adânc în masa de vizitatori.

— Ba nu mi-i pun. M-am săturat. Mă duc să vorbesc cu poliţiştii şi să le cer să mă duc la ambasada americană. N-am făcut nimic rău şi sunt convinsă că totul nu e decât o imensă neînţelegere şi că de cum vor da de Claude — *adevăratul* infractor —, vor pricepe că le-am spus adevărul.

Julien mă strânge şi mai tare de braţ şi rămânem striviţi între două coreence cu borsete şi un grup de liceeni francezi.

— Chiar nu înţelegi? Pentru moment, nu pe Claude îl caută ei. Ci pe *tine*. Şi dacă vor pune mâna pe tine, nu te vor duce la ambasadă ca să faci rost de un nou paşaport, şopteşte Julien agitat. Ţine minte, Claude e un artist al escrocheriei. Fură de la femei bogate, intră în conturile lor bancare şi asociază o parte din bani cu activităţile ilegale, ca să facă să pară că *femeia* e de vină. Între timp, fură restul banilor din cont şi îi transferă

într-unul off-shore. Așa că poliția n-o să creadă niciun cuvânt din ce le spui până ce nu finalizează ancheta. Și până când termină ei, Claude va fi dispărut de mult cu tot cu banii tăi și cu pașaportul, iar tu vei fi ratat nunta.

Mă întreb dacă Paul a prins de veste de suma frumușică de 33 000 de dolari americani transferată de Claude din contul nostru comun. Stomacul mi se face ghem numai la gândul ăsta. O să înnebunească. Și ar înnebuni și mai tare dacă ar afla că totul s-a întâmplat pentru că eu i-am dat voie unui francez pe care nu îl cunoșteam să intre în camera mea de hotel. Ideea de a continua cu minciunile mi se pare insuportabilă, inimaginabilă. Totuși, nu îi pot spune lui Paul că l-am invitat pe Claude în camera mea de hotel. Nu dacă vreau totuși să mă mărit cu el peste șase zile.

— Bun, dacă nu pot să mă duc să discut cu polițiștii, atunci ce-ar trebui să fac în clipa asta? întreb.

Julian se uită peste umăr și continuă să-mi șoptească la ureche.

— Să vii cu mine la Annecy. O să ajungem acolo diseară, îți luăm pașaportul și mâine vei putea pleca. Dar dacă alegi să te duci la poliție, să știi că ești pe cont propriu.

Dintr-odată mă imaginez stând singură într-o celulă de închisoare rece, cu podea din ciment, în timp ce niște polițiști înfricoșători țipă la mine în franceză, iar Paul mă așteaptă la aeroport, uitându-se la ceas din cinci în

cinci secunde şi întrebându-se pe unde oi umbla. Şi pe urmă mi-l închipui pe Paul primind un telefon de la poliţie, care îl anunţă că m-am lăsat sedusă de un escroc francez care mi-a furat toate lucrurile.

Nunta ar fi anulată. Viaţa mea ar fi complet distrusă, exact aşa cum m-a avertizat Julien.

Trebuie să merg la Annecy ca să-mi recuperez paşaportul. N-am încotro.

— Bine, atunci putem pleca spre Annecy chiar acum? întreb eu.

— Da, dar mai întâi trebuie să scăpăm de poliţişti, răspunde Julien.

Mă ia de mână şi începem să ne croim drum prin mulţimea de turişti înnebuniţi să facă poze.

— Vino după mine.

Străpungem un zid de englezoaice vorbăreţe şi de cum ajungem pe partea cealaltă, Julien mă trage de pe cărare către o salcie uriaşă din faţa unui iaz verzui fermecător. Mă lipeşte de pieptul lui, apoi întinde mâna şi îmi ascunde părul pe sub spatele rochiei.

— Ce fa...?

— Şşt, şopteşte el. Poliţia o să treacă pe aici din clipă-n clipă. Nu vreau să risc să-ţi vadă părul ori rochia asta de un roşu ţipător. Apropie-te de mine.

Îşi înfăşoară braţele în jurul mijlocului meu şi mă lipeşte de salcie, acoperindu-mă complet cu corpul lui.

— Nu te mişca, susură cu obrazul moale şi ţepos apăsat de al meu.

Închid ochii și mă rog în gând ca polițiștii să nu ne dibuie. Aroma răcoroasă a coloniei lui Julien îmi calmează nervii, dar mă face și să-mi amintesc de sărutul de azi-dimineață. Strâng din pleoape și încerc să evoc în minte parfumul obișnuit al lui Paul — același aftershave Tommy Hilfiger pe care îl știu de când ne-am cunoscut, în colegiu —, dar nu reușesc să mă concentrez.

Julien mă strânge și mai tare de mijloc.

— E OK, aproape c-au plecat.

Deschid ochii și abia în clipa următoare îmi dau seama că tremur.

— *Allez, viens!* Trebuie să o luăm pe alt drum.

Își lasă mâna să alunece de pe mijlocul meu și-și împletește degetele cu ale mele.

Cu o senzație de vinovăție, înlătur imaginea lui Paul din minte, alinându-mă cu speranța că mâine mă voi întoarce acasă, la el, și că niciodată nu voi mai sta atât de aproape de un alt bărbat.

Însă, în timp ce Julien mă ia de mână și mă conduce înapoi de-a lungul cărării mărginite de pomi și flori, sunt tulburată și îmi simt inima palpitând în piept.

Dăm ocol iazului și abia când zăresc podul verde cu arce înălțându-se peste apa acoperită de nuferi îmi dau seama unde suntem. *Acesta* e celebrul lac cu nuferi din picturile lui Monet.

— Frumos, nu-i așa? spune Julien, conducându-mă pe lângă un grup de liceeni italieni, tot mai departe de ofițerii de poliție.

— Splendid! Păcat că nu sunt în vacanță ca să mă pot bucura cu adevărat de privelişte!

Julien își relaxează umerii și scoate un hohot de râs nervos. Pielea din jurul ochilor i se încrețește un pic.

— Dar n-o să uiți niciodată excursia la Giverny, nu-i așa?

Îmi duc mâna la ceafă și-mi scot părul de sub rochia roșie, scuturând capul ca să-l eliberez.

— Nu, n-o s-o uit niciodată.

Trecem printre hoardele de turişti care-şi agită micuțele aparate foto digitale în direcția grădinilor înflorite din spatele casei lui Monet, iar Julien mă împinge spre un autocar mare şi negru parcat în capătul cărării de pământ.

— Unde te duci? îl întreb. Nu ăsta e drumul spre locul unde ai lăsat maşina.

— O să lăsăm maşina acolo unde e. Ți-am spus, poliția ştie numărul de înmatriculare. Urcă în autobuz şi se întoarce spre mine: Ce faci? Vii?

— Am de ales?

Urc în spatele lui în autocarul cu aer condiționat, cu aceeaşi speranță că bărbatul pe care îl urmez se va dovedi demn de încrederea mea.

CINCI

Julien străbate culoarul până în capăt, aparent deloc tulburat de faptul că ne aflăm într-un autocar gol despre care n-avem nici cea mai vagă idee încotro se îndreaptă.

Abia apuc să mă aşez şi să-mi şterg o picătură de transpiraţie de pe frunte, că un grup mare de bărbaţi şi femei urcă şi umple autocarul, râzând şi sporovăind în timp ce iau loc, doi câte doi.

— Dacă e plin autocarul? îi şoptesc eu lui Julien. Şi dacă cineva observă că nu ne-a văzut aici înainte? Dacă trebuie să plătim locurile? N-am niciun ban la mine, să ştii. Şi, doar aşa, de amorul artei, te întreb: ştii unde naiba merge autocarul ăsta?

Julien oftează şi aş putea să jur că îşi înăbuşă un hohot de râs.

— Linişteşte-te. Autocarul merge la Paris şi de acolo vom lua trenul spre Annecy. În plus, chiar dacă află că suntem blatişti, chiar crezi că o să ne dea jos în mijlocul pustietăţii?

— Hm... mda, exact asta cred că o să facă.

— Îţi promit că dacă se întâmplă aşa ceva, voi găsi o altă cale să ajungem la Paris. În caz că n-ai remarcat, am resursele mele.

— Mă rog. Dar cum de eşti aşa de sigur că autocarul merge la Paris?

Dă să deschidă gura ca să-mi răspundă, însă o femeie blondă înaltă, de maximum treizeci de ani, strigă de undeva din partea din faţă a autocarului:

— Bine aţi venit înapoi! Ce părere v-aţi făcut, proaspăt însurăţei, despre Giverny?

Pasagerii izbucnesc în urale şi încep să-şi treacă sticle de Bordeaux din mână în mână şi să toarne cantităţi masive de vin în ceşti roşii din plastic.

Proaspăt însurăţei? Mai rău de atât nu se poate...

O femeie cu păr negru scurt şi breton tăiat drept ca o lamă îmi întinde două ceşti.

— Poftim, zice zâmbind, în timp ce bărbatul aşezat lângă ea împinge o sticlă de vin în direcţia mea.

— Mersi, dar nu prea obişnuiesc să beau, îi răspund eu.

Julien întinde mâna peste pieptul meu şi ia ceştile şi sticla.

— Micuţa mea Chloe glumeşte. Ştiu că *nimic* nu i-ar face mai mare plăcere în clipa asta decât un strop de vin.

Micuţa mea Chloe?

În timp ce Julien umple ceştile cu vin roşu — pe care nu am nici cea mai mică intenţie să îl beau —, femeia îmi întinde mâna peste culoar.

— Eu sunt Liz, iar el e soţul meu, Jack.

Îi aruncă un zâmbet drăgăstos şi lasă să-i scape printre buze un chicotit strident.

— Sună aşa de nemaipomenit că pot să-l prezint drept *soţul* meu. Îmi place chestia asta la nebunie!

Mă uit la Julien. Ţepii maronii din barbă sunt deja cu o nuanţă mai întunecaţi decât acum câteva ore şi antebraţele sale musculoase se încordează în clipa când ridică ceaşca de vin şi bea cu sete, de parcă ar fi un pahar cu apă.

Ce? Trebuie să mă prefac că *el* e soţul meu?

— Şi ce v-a făcut să vă decideţi să vă înscrieţi la turul romantic al Franţei pentru tinerii căsătoriţi? întreabă Liz, în timp ce ia o înghiţitură de vin şi-şi trece palma peste coapsa soţului.

Julien tocmai soarbe din vin şi nu dă semne c-ar vrea să răspundă. Îi smulg ceaşca din mână, vărsând din vinul roşu peste blugii lui.

— De ce am ales turul romantic pentru tinerii căsătoriţi, *dragule*? îl întreb.

Julien îmi zâmbeşte şi mă ia de mână. Încerc să mă eliberez din strânsoare, dar mi-a prins atât de ferm degetele, încât am senzaţia că o să-mi rupă oasele.

— Păi, ştiţi, tocmai ne-am căsătorit, şi micuţa mea Chloe nu a avut ocazia să călătorească prea mult. Mai bine zis, nu a fost niciodată plecată de acasă, aşa că...

— Nu-i adevărat, îl întrerup eu. Am fost peste tot în SUA, în interes de serviciu, şi...

— Da, *chérie*, dar n-ai călătorit prea des de plăcere. Nu-i aşa?

Îmi aruncă un rânjet enervant şi o gropiţă îi apare în obrazul drept.

Nu îi răspund, aşa că Liz continuă cu pălăvrăgeala.

— Nici noi n-am călătorit prea mult până acum. Oricum, nu împreună. Şi n-am fost niciodată într-un loc atât de frumos şi de romantic ca Franţa. Nu mi-a venit să cred când am descoperit turul ăsta. Spuneţi şi voi, cine şi-ar fi putut închipui că există un tur cu autocarul pentru proaspăt căsătoriţi, în care să vizitezi cele mai romantice locuri din Franţa? Nici că se putea ceva mai perfect.

— Mmm, mormăi eu, afişând un zâmbet fals. Bine zis perfect.

Vinul roşu ce se învârte în ceaşcă mă face să tânjesc după un pahar cu apă. N-am băut nimic toată ziua şi n-am de gând să dau pe gât nici măcar un strop din vinul ăsta — nu după toate câte am păţit azi-noapte.

— Şi cum v-aţi cunoscut? întreabă Jack, strecurându-şi un braţ pe după umărul soţiei şi trăgând-o pe femeia subţirică la pieptul lui.

Julien îmi ia mâna între palme înainte de a răspunde.

— Am cunoscut-o pe scumpa mea Chloe la o plajă pentru nudiști de pe *Côte d'Azur*. De cum am văzut-o, m-am îndrăgostit de ea. Dragoste la prima vedere.

Îmi eliberez mâna din strânsoare și-mi simt obrajii în flăcări. Plajă pentru nudiști? Glumește?

Julien își pleacă spre mine capul și colțurile gurii îi zvâcnesc în sus.

— Oh, *chérie*, n-ai de ce să te simți stânjenită. Apoi se întoarce spre Liz și Jack și continuă să vorbească, în timp ce eu mă gândesc cum să-i fac vânt afară din autocar. Știți, lui Chloe nu-i place să povestesc cum ne-am cunoscut, dar eu nu mă pot abține. Era așa frumoasă, întinsă acolo pe nisip, la soare, cu sâ...

Îl ciupesc atât de tare de braț, încât scoate un chițăit.

— Cred că ai povestit destul, spun, renunțând la ciupitura mortală și rugându-mă ca excursia noastră cu autocarul să se termine cât mai curând.

Liz cască ochii mari și chicotește din nou ascuțit.

— Dintotdeauna mi-am dorit să merg pe o plajă de nudiști, dar n-am avut curaj. Nu e cumva înfricoșător să fii complet... dezbrăcată?

— O, nu. Nu e deloc jenant, răspunde Julien pe un ton serios. Dimpotrivă, nu există gest mai eliberator. Nu-i așa, *chérie*?

Vâr ceaşca mea de vin în mâinile lui Julien şi îmi încrucişez braţele la piept; nu vreau să mai particip nici măcar o clipă la conversaţia asta ridicolă. Am acceptat să-l însoţesc pe Julien ca să-mi recapăt paşaportul şi să mă întorc acasă. Nu am acceptat să mă dau drept altcineva. Şi n-o să mă vezi *nici moartă* pe o plajă pentru nudişti.

Îl ignor pe Julien şi mă întorc cu faţa către Liz. Vreau să aflu dacă autocarul merge într-adevăr la Paris.

— Aţi mai fost vreodată la Paris?

— Nu, niciodată, zice Liz şi se trage şi mai aproape de Jack, cuibărindu-şi capul în umărul lui. Nu-mi vine să cred că în mai puţin de o oră o să fim acolo. Îmi pare, însă, rău că n-o să stăm decât două zile. Spuneţi şi voi, cum poţi vizita toate obiectivele într-un răstimp atât de scurt?

Uf, slavă Domnului! Vom ajunge curând la Paris şi pe urmă o să luăm trenul spre Annecy, îl vom găsi pe Claude, vom recupera paşaportul şi voi zbura spre casă. Totul o să se termine cu bine. Trebuie să se termine cu bine.

Din fericire, Liz renunţă la conversaţia măruntă şi-şi concentrează energia asupra proaspătului ei soţ. După micul truc cu plaja de nudişti, nu mai am chef să discut sau să mă uit la Julien tot restul călătoriei.

Mi-e dor de Paul. De Paul cel normal, statornic şi ferchezuit. Care n-ar visa în viaţa lui să rostească o expresie precum „plajă de nudişti".

N-am totuși idee cum o să-i explic cele petrecute, iar gândul că îl mint din nou îmi produce greață. Dar cum am speranța că peste câteva zile voi ajunge înapoi acasă, îmi spun că între timp o să găsesc eu ceva.

Și n-o să mă mai întorc niciodată în Franța.

***

Autocarul Tortura Romantică a Franței pentru Proaspăt Căsătoriți oprește în fața Grădinilor Luxembourg din Paris după circa patruzeci și cinci de minute. În viața mea n-am fost mai încântată să scap de grupul ăsta de americani fericiți, amețiți de vin și beți de iubire.

De cum pășim pe aglomeratul Boulevard St. Michel, cu mașinile în miniatură gonind în sus și în jos și claxonând în timp ce trec pe roșu, Julien mă prinde de mână și mă trage spre un taxi.

— *Gare de Lyon, s'il vous plaît*[1], îi spune șoferului în timp ce ne strecurăm pe bancheta lipicioasă din piele.

Taxiul străbate în viteză orașul, șerpuind pe străzile pietruite ca un tren scăpat de sub control. Bâjbâi după centura de siguranță, dar mașina n-are astfel de dotări, așa că mă agăț de mânerul portierei. Care-i chestia cu șoferii ăștia francezii? Sunt cu toții nebuni de legat.

De pe partea lui de bancheță, Julien mă urmărește cu un zâmbet compătimitor.

[1] „La Gara Lyon, vă rog" (în lb. fr. în original).

— Ce e? îl întreb.

— Întotdeauna eşti aşa?

— Cum?

— Atât de obsedată de control, atât de anxioasă.

— Nu, în mod normal nu sunt anxioasă. În viaţa mea *normală* de acasă, unde am un job stabil şi un logodnic, nu alerg de colo-colo împreună cu un agent sub acoperire pentru a scăpa de urmărirea poliţiei şi nu umblu îmbrăcată într-o rochie roşie de prostituată. Aşa că nu, de obicei nu sunt aşa. Numai că astea nu sunt circumstanţe tocmai normale. Cu toate că pentru tine probabil că sunt, mă încrunt eu.

Oftează şi-şi şterge zâmbetul compătimitor de pe faţă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc. Nu vreau decât să te ajut să te întorci acasă.

— Tot nu înţeleg *de ce* vrei să m-ajuţi. Dacă tot ce urmăreşti este să-l prinzi pe Claude şi dacă nimeni nu trebuie să ştie despre misiunea ta, de ce m-ai cărat după tine? Şi, că tot veni vorba, dacă le eşti superior în grad poliţiştilor, aşa cum *pretinzi*, şi ştii că n-am făcut nimic rău, cum se face că nu m-ai trimis la agenţia aia guvernamentală pentru care lucrezi ca să mă ajute ei cu paşaportul în timp ce tu îl vânezi pe Claude?

— Iarăşi mă baţi la cap cu întrebările.

— Şi iarăşi, am nevoie de răspunsuri. Mai ales dacă vrei să mă dau jos din tren cu tine.

— *Putain!*[1] mormăie el în barbă.

— Ce-ai spus?

— Nimic, se trage el mai aproape, cu blugii apăsându-mi piciorul gol. Motivul pentru care nu poţi să pleci acasă atât de uşor precum vrei este că eu sunt *singura* persoană care ştie că eşti nevinovată. Şi adevărul este că mi s-au dat ordine stricte să *nu* te ajut.

— Cum adică?

— În trecut, multe dintre femeile aparent victime ale lui Claude lucrau, de fapt, *pentru* el. Schema era pusă la cale de amândoi. Claude transfera banii femeii într-un cont off-shore, femeia alerga la poliţie ţipând că a fost furată şi banca îi returna suma, considerând-o victimă a unei fraude. După care ea împărţea banii cu Claude. Din clipa când poliţiştii au început să se prindă de schemă, au stat cu ochii pe Claude şi pe femeile în rochii roşii care *pretindeau* că îi sunt victime. Prin urmare, nici măcar colegii mei n-o să te creadă şi oricum, o să li se ceară să facă o anchetă completă asupra ta înainte de a ţi se permite să părăseşti ţara. Eu sunt singurul lângă care te poţi simţi în siguranţă, Chloe. Aşa că nu ai de ales, trebuie să vii cu mine.

Mă uit cu atenţie în ochii lui, în timp ce mintea mea se luptă să proceseze noile informaţii.

— Bine, dar dacă alte femei au fost implicate în escrocherie, de ce nu ai respectat ordinele primite şi ai

[1] „La dracu'!" (în lb. fr. în original).

vrut să mă ajuți? Cum de ești atât de sigur că sunt nevinovată?

— Din cauza privirii pe care ai avut-o azi-dimineață la hotel. O privire de uimire absolută, de panică totală. Pe care am avut ocazia s-o văd de multe ori. M-am săturat de jocurile lui Claude și nu sunt dispus să mai las nicio femeie să treacă prin așa ceva.

— Dar poate că jucam teatru, la fel ca toate celelalte femei.

Scutură din cap.

— Nimeni nu poate juca teatru *atât* de bine. Să te fi văzut — erai vraiște. În plus, sunt sigur că o persoană ca tine n-ar putea avea nimic de-a face cu un escroc mizerabil precum Claude.

Taxiul ia o curbă în viteză și alunec, apropiindu-mă de Claude. Îl prind de genunchi și îmi ridic fața spre el.

— Îți mulțumesc că m-ai crezut.

O umbră de duioșie îi traversează pentru o clipă ochii căprui, după care clipește însă iute și o alungă.

Taxiul oprește brusc în fața gării. Abia acum realizez că țin în continuare mâna pe genunchiul lui Julien. O retrag și îl aștept să îndese câteva bancnote în mâna șoferului, apoi coborâm amândoi.

Julien țâșnește spre intrarea în gară, iar eu îl urmez epuizată, transpirată, însetată și înfometată, dar mai presus de orice recunoscătoare că mă ajută, când, din câte se pare, nimeni din țara asta uitată de Dumnezeu nu e de partea mea. Nu-mi vine să cred că a primit ordine să

mă lase să mă lupt de una singură cu poliția franceză... și mai ales că a ales să le ignore.

Năvălim în gara plină de animație și traversăm parterul aglomerat, cu călători trecând grăbiți pe lângă noi, târșâindu-și valizele minuscule pe role și înfulecând sandviciuri cu baghete. Ajungem la ghișeu și Julien îi turuie ceva funcționarului. Îmi amintesc din nou că nu am bani de bilet. Dar Julien nu zice nimic. Îi dă cardul de credit funcționarului, ia cele două bilete și îmi întinde unul.

— Mersi, spun șovăitoare, gândindu-mă că într-o bună zi o să îi returnez banii.

— *Pas de problème*[1], răspunde.

O scară rulantă masivă ne transportă pe peronul în aer liber unde cete de pasageri se înghesuie în fața ecranului mare, așteptând să plece cu unul dintre trenurile care opresc în gară.

— Ți-e foame? mă întreabă Julien.

Nu vreau să mai cheltuiască vreun ban cu mine, dar sunt lihnită. În plus, în clipa asta aș fi dispusă să merg pe o plajă de nudiști dacă aș căpăta în schimb o sticlă cu apă.

Dau din cap.

— Și mi-e sete. Foarte, foarte sete.

— Haide, o să-ți iau ceva de mâncare și apă. Am observat că nu te-ai atins de vin în autocar.

---

[1] „Nicio problemă" (în lb. fr. în original).

— Poate că sunt nebună, dar m-am gândit că nu mi-ar prinde prea bine.

Rânjește și gropița reapare în obrazul drept.

— Mda, presupun că ai dreptate.

Pornim spre un grup mic de cafenele din partea opusă a gării și mă aplec să îmi trag mai bine pantofii pe picioarele chinuite. Fac apel la toată voința mea ca să nu arunc pantofii în coșul de gunoi din stânga și să continui să merg desculță.

— Hm-hm, tușește Julien zgomotos.

Ridic ochii și-l văd stând cu o sprânceană înălțată. Abia atunci realizez că am făcut spectacol pentru el și ceilalți călători din gară cu rochia mea roșie minusculă. Mă salt imediat și-mi netezesc rochia peste fund.

— Ce-i? îl iau eu la rost pe Julien, care nu-și dezlipește privirea de pe mine.

— Ce-ar fi să stai jos și să mă duc eu să cumpăr ceva de mâncare. OK? zice, cu un zâmbet răutăcios întins pe față care îmi spune că s-a bucurat din plin de spectacol.

Bleah!

Depistez în stânga un loc gol pe o bancă și mă decid că n-ar fi rău să îi accept oferta. Oricum, numai la gândul de a mai merge, chiar și o secundă, cocoțată pe tocurile astea înalte și îmi vine să plâng.

— În regulă, mersi.

— Ce zici de un sandvici? Cu șuncă și brânză în baghetă?

— De fapt, sunt vegetariană.

— Nu mănânci carne?

— Nu. Nu mănânc niciun fel de carne.

— Uau, nu bei și nu mănânci carne. Nu știu cum reușești. Bun, și atunci *ce* mănânci?

— Un sandvici cu brânză și legume e tot ce-mi trebuie.

Se răsucește pe călcâie și se îndreaptă către cafenele. Un sentiment ciudat mă cuprinde urmărindu-l cum se îndepărtează, cu umerii lați fermi și nemișcați în timp ce își leagănă brațele musculoase înainte și înapoi, cu o alură nu amenințătoare, dar puternică.

Mă prăbușesc pe bancă și clatin din cap ca să-mi alung gândurile. Probabil că de vină e foamea.

Îmi masez tâmplele care zvâcnesc și arunc o privire spre ceasul gigantic agățat în centrul gării. E ora unu. Avionul meu stă acum să decoleze de pe aeroportul Charles de Gaulle și peste opt ore Paul mă va aștepta în DC, întrebându-se unde sunt.

Trebuie să găsesc o cale de a lua legătura cu el, ca să-l anunț să nu mă aștepte la aeroport. Și-ar face griji, pentru că nu sunt genul care să rateze avionul. S-ar gândi că mi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Și pe urmă l-ar suna pe tata și pe surorile mele și toată lumea ar lua-o razna din pricina mea. Poate că aș putea ruga pe cineva în tren să-mi împrumute telefonul și să plătesc pentru convorbirea internațională. Dar n-am niciun ban. Și nu vreau să-i cer lui Julien. Și, presupunând c-aș reuși să vorbesc cu Paul, ce i-aș spune?

Ar trebui să-l mint. Să-i spun că am o altă întâlnire de afaceri programată pentru mâine şi că trebuie să rămân la Paris dacă nu vreau să-mi pierd slujba.

Sau aş putea să-i spun adevărul.

Cum, însă, adevărul ăsta înseamnă că i-am permis unui alt bărbat să intre în camera mea de hotel, moment după care nu-mi amintesc mare lucru, nici nu se pune problema. Mai ales că peste şase zile Paul şi cu mine vom păşi spre altar şi ne vom jura reciproc iubire veşnică, la bine şi la rău.

Iar situaţia în care mă aflu eu acum e, fără îndoială, un exemplu de „la rău".

Şi totuşi, stând singură în gara asta pariziană, atât de departe de casă, îmi doresc să-l pot suna pe Paul ca să-i mărturisesc tot adevărul. Îmi doresc să pot avea încredere în el că o să mă ajute să ies din încurcătură şi că o să-mi stea alături când totul se va termina.

Numai că îl cunosc pe Paul foarte bine. Ştiu cât de raţional, cât de practic este.

Ştiu că dacă i-aş spune că fug de poliţie şi că sunt pe cale să urc într-un tren de mare viteză cu un bărbat pe care abia l-am întâlnit, ca să-mi recuperez paşaportul şi să mă întorc acasă la timp pentru nuntă, ar rămâne mut de uimire. N-ar înţelege cu niciun chip că eu, Chloe Turner — femeia care ţine întotdeauna lucrurile sub control, femeia pe care propria familie a poreclit-o „Chloe pentru orice eventualitate" deoarece are tot timpul în geantă un întreg dulap de medicamente şi truse de prim

ajutor, „pentru eventualitatea" că surorile ei, logodnicul, tatăl sau oricare trecător de pe stradă ar avea nevoie de ceva —, ar putea să se vâre într-o asemenea încurcătură.

Și, totuși, iată-mă. Iată-mă într-o situație asupra căreia nu am nicio putere.

Cât îmi doresc să-l pot suna pe Paul și să îl rog să rezolve el încurcătura! Dar nu pot. Trebuie s-o rezolv singură.

Julien apare și se așază pe bancă lângă mine, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Îmi întinde o baghetă lungă și două sticle cu apă.

— *Voilà*[1], zice zâmbind. Sper să-ți fie de folos.

— Mulțumesc mult, îi spun cu toată sinceritatea.

În viața mea n-am fost mai fericită să beau apă. Dau pe gât, pe nerăsuflate, prima sticlă, apoi mușc din sandvici.

— E bun sandviciul?

— Da. E perfect. Brânză și legume, exact cum am vrut. Mersi din nou.

Zâmbește.

— Bine. Mă bucur că-ți place. Am observat că deveneai tot mai... hm... cum se zice în englezește? Țâfnoasă?

Mă încrunt.

— Da, exact, păreai țâfnoasă. Dar mâncarea și apa o să te ajute să-ți revii.

---

[1] „Poftim" (în lb. fr. în original).

Nu răspund. Continui să mănânc şi să beau şi treptat alung ultimele rămăşiţe din mahmureala îngrozitoare. Când termin de mâncat sandviciul, trenul nostru soseşte la linie.

— *On y va,* zice Julien şi se scoală, făcându-mi semn să-l urmez.

— Ce înseamnă? îl întreb, ştergându-mi firimiturile din colţurile gurii.

Mă simt în mod cert cu mult mai bine.

— Înseamnă *hai să mergem.*

Îmi netezesc rochiţa care stă lipită de mine ca un şerveţel antistatic şi îmi dau la o parte de pe umeri câteva fire din părul încreţit, apoi îl urmez pe Julien pe peron şi urcăm amândoi în tren.

Odată ajunşi în vagonul spaţios şi confortabil — apropo, cu *mult* mai drăguţ decât trenul supraaglomerat cu care călătoresc de obicei de la DC la New York în interes de afaceri —, Julien şi cu mine ne trântim pe două locuri alăturate şi scoatem un oftat la unison. În clipa când capul meu intră în contact cu tetiera moale, simt că ochii mi se închid. Sunt, pur şi simplu, epuizată.

Îmi scot pantofii şi îi împing sub scaun, după care îmi vâr picioarele sub mine.

— Cât facem până la Annecy? întreb.

— Şapte ore, spune Julien în timp ce îşi întinde braţele deasupra capului şi picioarele în faţă, în spaţiul dintre banchete.

— Şapte ore? Dar unde e Annecy?

Calculez în minte cât timp ne va lua să ajungem acolo, să-mi găsesc paşaportul, să mă întorc la Paris şi să-mi cumpăr un alt bilet de avion, iar panica ameninţă să mă cuprindă din nou.

— Annecy e un orăşel din Alpii francezi. În drum trenul va face multe opriri scurte şi, cum vom traversa munţii, va dura destul de mult.

— Dar când o să ajungem acolo, o să ştii unde să dai de Claude? Şi cum să-mi găseşti paşaportul?

— Da. O să-l găsim pe Claude, o să-ţi recuperăm paşaportul şi vei putea să te întorci la Paris mâine-dimineaţă, cu primul tren. O să vezi, Chloe, totul va fi bine.

Pentru prima oară de câteva ore, observ că nu zâmbeşte ori râde afectat. Ochii lui căprui mă privesc intens, îndemnându-mă, împotriva oricăror evidenţe, să îi acord toată încrederea.

— Mulţumesc, rostesc pe un ton blând.

Îmi aruncă un zâmbet tont, îşi trece mâinile prin părul ciufulit şi se tolăneşte pe banchetă, făcându-se comod.

Un alt sentiment ciudat îmi învăluie stomacul în timp ce mă sprijin mai bine de spetează şi închid ochii.

Probabil că e de la mâncare şi apă, după ce toată ziua n-am pus nimic în gură, îmi spun. Ca să nu mai vorbesc de noaptea oribilă pe care am avut-o.

Aţipesc cu intermitenţe, în timp ce mă gândesc la tata şi la surorile mele. Ce vor face când vor afla că nu m-am întors acasă cu zborul programat? Îşi vor face

mii de griji şi perspectiva asta mi se pare insuportabilă. Am trecut prin multe împreună după moartea mamei, iar eu am fost mereu cea mai puternică din familie. Cu toate crizele de anxietate ale tatei, cu tot recursul sporadic al lui Sophie la droguri recreaţionale, cu tot şirul nesfârşit de băieţi răi pe post de iubiţi ai lui Lil, cu toată nevoia constantă de o figură maternă a lui Magali, eu am rămas stâlpul familiei, omul pe care toţi ceilalţi se pot bizui că îi va ţine uniţi.

Şi asta am făcut — i-am ţinut uniţi. Nimeni nu a trebuit să-şi facă vreodată griji pentru mine.

Până acum.

Îmi strâng pleoapele ca să-mi alung lacrimile. Ce n-aş da s-o am din nou pe mama alături! Chiar şi numai pentru o zi. Ca să îmi spună ce să fac. Ca să le liniştească pe surorile mele, ca să-l aline pe tata. Ca să îmi ia, măcar o dată, povara de pe umeri.

Răsuflarea mi se adânceşte şi simt că mă aflu la doar câteva secunde de un somn comatos, când, brusc, amintirea unuia dintre ultimele momente petrecute singură cu mama îmi răsare în minte. Fusese un moment atât de scurt, atât de efemer, încât mă întrebasem dacă fusese ceva real sau doar visasem.

Mama mă luase la plimbare pe aleea C & O Tow de pe faleza Potomacului, numai noi două. Avea burta atât de mare, însărcinată cum era cu sora mea cea mică, Magali, încât nu putea merge prea repede, dar insistase să ieşim la aer. Nu-i plăcea să stea închisă în casă.

„Mami, cum aţi ales tu şi cu tati numele Magali pentru bebeluş?" o întrebasem, uitându-mă în sus în ochii ei verzi şi la părul castaniu-roşcat buclat, la fel ca ochii şi ca părul meu.

Îmi zâmbise cald şi mă luase de mână.

„Înainte ca tatăl tău şi cu mine să ne căsătorim, am fost plecată într-o călătorie în Franţa, singură. Acolo m-am împrietenit cu o femeie frumoasă pe nume Magali, aşa că de-asta am ales numele ăsta."

„Dar dacă urma să te căsătoreşti cu tati, de ce te-ai dus singură în Franţa?"

„Uneori, o fată simte nevoia să îşi întindă aripile", răspunsese ea. Pe urmă îşi înălţase capul spre soare şi zâmbise, după care îmi prinsese umerii ososi cu braţele şi mă condusese de-a lungul râului sclipitor. „Într-o bună zi vei înţelege ce ţi-am spus, Chloe", spusese, uitându-se în jos la mine cu acel gen de privire pe care numai o mamă poate să-l arunce fiicei ei.

În gara din Paris, trenul porneşte cu o smucitură uşoară şi amintirea vocii blânde a mamei mă leagănă, cufundându-mă într-un somn adânc.

ȘASE

Trenul huruie și mă trezește din somn. Observ că Julien vără iute ceva în buzunar.

Își drege glasul, apoi se foiește stânjenit pe scaun.

— Ai dormit bine? mă întreabă.

— Îhî. Cât a trecut?

— Cred că vreo două ore, dar nu port ceas, așa că n-am cum să știu exact.

Stomacul mi se strânge la gândul că Paul va porni peste câteva ore spre aeroport.

Mă frec pe frunte. Mă doare capul. Trebuie să iau legătura cu el. Trebuie să-l sun înainte de a pleca spre aeroport și să îl liniștesc măcar pentru o zi sau două, până ce voi putea ajunge acasă.

— Știi dacă trenul va opri curând într-o gară de unde să pot cumpăra o cartelă de telefon ca să sun acasă? Trebuie neapărat să vorbesc cu logodnicul meu. E urgent. Nu mai pot aștepta.

Dă să deschidă gura să-mi răspundă, dar un bip se aude tare dinspre blugii lui.

— Ce-a fost asta?

Îmi plec ochii şi văd o mică umflătură în buzunarul lui.

— Cred că o să facă o oprire peste o oră sau două. Atunci poate că vei putea să-l suni. Deşi nu vei avea prea mult timp la dispoziţie, zice el, fără să-mi ia în seamă întrebarea.

Un alt bip răsună din buzunarul blugilor. Ochii lui Julien aleargă de colo-colo prin vagon, ferindu-se de mine. E pentru prima oară când îl văd agitat.

— Ai un telefon în buzunar, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Mai devreme mi-ai spus că n-ai telefon mobil, nu-i aşa?

— Exact.

— Atunci ce bipăie la tine în buzunar?

— Nimic...

Alt bip.

Fără să stau pe gânduri, întind mâna şi o vâr în buzunarul blugilor lui.

— Hei, ce naiba crezi că...

Scot un telefon negru din buzunar şi mă încrunt la Julien.

— De ce m-ai minţit? Ţi-am pus o întrebare simplă: dacă ai sau nu un celular la tine.

Îmi smulge telefonul din mâini şi-l vâră înapoi în buzunar.

— Telefonul ăsta e numai pentru uz guvernamental. Nu pot să te las să dai telefoane personale de pe el.

— Bine, dar de ce nu ai zis aşa de la bun început? De ce m-ai minţit?

— Înţeleg că eşti genul acela de femeie care, dacă îşi pune ceva în cap, nu se lasă până nu obţine. Am sau nu am dreptate?

Nu răspund şi-l văd cum scoate celularul din buzunar şi mi-l întinde.

— Îmi cer scuze că nu ţi-am spus că am un telefon la mine. Poftim, sună pe cine vrei.

Învârt celularul între palme şi îmi dau seama că o discuţie cu Paul e *ultimul* lucru de pe lume pe care mi-l doresc.

— Am putea fi localizaţi după convorbirea telefonică sau aşa ceva?

— Nu, convorbirea nu poate fi interceptată, zice Julien şi stânjeneala i se citeşte pe faţă. Dar scurteaz-o cât mai mult posibil. Şi ai grijă ce îi spui logodnicului tău. E avocat, nu-i aşa?

— Cum de...?

— Chloe, e meseria mea să ştiu astfel de lucruri.

Clatin din cap, deschid telefonul şi mă grăbesc să formez numărul lui Paul înainte să mă răzgândesc. Mă întorc cu faţa spre geam, ca să am măcar o brumă de intimitate.

— Paul Smythe, răspunde el după al doilea apel.

Mi-l imaginez într-un tricou polo galben şters şi în pantaloni kaki, cu părul pieptănat cu cărare pe o parte, buzele strânse şi sprâncenele împreunate, aşa cum

arată de fiecare dată când e sunat de la un număr necunoscut.

— Iubitule, sunt eu, Chloe.

— Chloe? De unde suni? N-ar trebui să fii acum în avion?

— A intervenit o problemă şi n-am putut să prind zborul programat.

— Ce fel de problemă?

— A apărut o situaţie de criză la conferinţă şi e nevoie să rămân aici ca să îndrept lucrurile. Am vorbit cu Angela şi slujba mea e în pericol dacă nu rămân ca să rezolv problema.

Maţele îmi chiorăie tot mai tare cu fiecare minciună. E oribil.

— Bine, dar e scandalos! Nunta e în weekendul ăsta. Sophie vine mâine încoace şi amândouă familiile vor ajunge mai încolo, săptămâna asta. E nevoie de tine aici. Cine se crede Angela de te pune să faci asemenea lucruri?

— Paul, trebuie să rămân ca să rezolv problema. N-am încotro.

— Şi cât timp o să dureze?

— Să sperăm că... o zi, maximum două. O să te sun ca să te anunţ. Şi îţi promit că, după ce ajung acasă, o să mă ocup eu de tata şi de surori. Ştiu că e cam stresant atunci când cad cu toţii pe capul tău.

— *Cam* stresant?

— OK, foarte stresant.

Paul e singur la părinți și ori de câte ori surorile mele vin în vizită la noi, își găsește pretexte să stea până târziu la serviciu pentru a nu da ochii cu ele. Spune că în astfel de situații se adună prea mult estrogen în cameră.

— O să te rog însă să te ocupi de Sophie o zi sau două, până mă întorc. O să fiu înapoi înainte să apară și restul familiei. Așa că n-ai de ce să-ți faci griji, da?

Paul oftează acum zgomotos în telefon.

— Speram ca-n seara asta să luăm cina împreună. Tace și-și drege glasul. Am o veste grozavă să-ți dau.

— Da? Ce veste?

Umerii mi se relaxează acum, că nu mai sunt nevoită să torn minciuni.

— Dacă tot te întorci peste o zi sau două, vom putea discuta atunci.

În sinea mea mă întreb dacă voi putea realmente să mă întorc în DC peste o zi sau două.

— Dar nu poți să-mi spui de pe acum?

— Voiam să luăm cina într-un loc plăcut ca să-ți povestesc totul, dar în fine... Mi s-a oferit un post la firma aia mică despre care ți-am vorbit, Robins și Miller.

Îl simt cum zâmbește în telefon.

Îmi storc creierii în încercarea de a-mi aminti ceva despre firma asta. Paul e de ceva vreme nemulțumit de dezvoltarea mult prea lentă a firmei mari de avocatură din DC la care lucrează și a tot sperat să găsească

o firmă mai mică, unde să poată juca rolul de rechin-șef, ca să zic așa.

— Asta e nemaipomenit, iubitule! Mai spune-mi o dată despre ce firmă e vorba.

— Firma din Pennsylvania.

Stomacul meu se face ghem.

— Pennsylvania? Firma din orășelul ăla mic de tot?

— Știu ce vrei să spui, Chloe. Dar asta ar putea fi o șansă formidabilă pentru noi. Gândește-te, cu banii pe care i-aș câștiga aș putea să cumpăr o casă frumoasă și mare, cu grădină. Gata cu căsuțele înghesuite din orașele mari!

— Dar mie îmi place căsuța noastră din DC. Am mai discutat despre asta. Și ți-am explicat că în orașe atât de mici n-am cum să-mi găsesc un post de organizatoare de evenimente.

— Da, știu, iubito, dar așteaptă să vezi ce ofertă mi-au făcut. O să câștig atâția bani și viața acolo e atât de ieftină, încât nu va mai trebui să muncești.

— Dar îmi place ce fac. Și vreau să lucrez în continuare. Ți-am spus asta.

— Da-da. Iar eu nu vreau să te împiedic câtuși de puțin. Dar în curând vei împlini treizeci de ani, iar eu am studiat un pic ofertele imobiliare și am găsit deja câteva case care arată senzațional și știu că o să-ți placă... În plus, au niște școli foarte bune în apropiere.

Școli?

Dau să răspund, dar Julien mă împinge cu piciorul. Preţ de o clipă, aproape c-am uitat unde mă aflu. Însoţitorul meu agent secret stă rezemat comod, cu ochii închişi, mâinile aşezate sub cap şi picioarele întinse în faţă, invadându-mi spaţiul. Pare că doarme. Ceea ce înseamnă că, din fericire, nu trage cu urechea la conversaţia mea.

Paul continuă să turuie.

— Tu ai aproape treizeci de ani, iar eu deja treizeci şi doi şi niciunul din noi nu va întineri. Va trebui să ne gândim serios la copii. Asta ar putea fi pentru noi şansa cea mare, Chloe.

— Dar am mai discutat despre asta, îi spun, coborând vocea şi întorcându-mă iar cu faţa spre geam. Am un masterat în administrarea afacerilor şi am studiat mult pentru a-mi face o carieră. Ştiu că ţi-am spus că îmi doresc să am copii cândva, dar nu sunt sigură că sunt pregătită. Şi nu ştiu nici dacă sunt capabilă să plec pentru totdeauna dintr-un oraş mare.

— Da, iubito, ştiu. Numai că oferta asta înseamnă pentru mine o oportunitate formidabilă şi, dacă vei fi de acord şi vei vrea să-mi oferi şansa, cred că pe termen lung se va dovedi o alegere bună pentru amândoi.

— Dar nu cunoaştem pe nimeni acolo şi tu vei munci tot timpul. Aşa că eu ce-ar trebui să fac?

— Chloe, iubito, sunt sigur că ţi-ai face repede prietene noi. Într-un oraş mic ca ăsta sunt multe femei şi mame. Ai putea să citeşti toate cărţile pe care ţi-ai dorit

de atâta vreme să le citeşti, dar n-ai avut timp, ai putea să te plimbi prin împrejurimi sau să te apuci de gătit.

Şi-n clipa asta am o revelaţie. Paul mi-o descrie pe mama lui. Pentru că exact asta s-a întâmplat cu părinţii lui. Plecaseră din DC atunci când tatălui său i se oferise un post de nerefuzat la o firmă mică dintr-un orăşel din Maryland. Şi tot atunci mama lui rămăsese însărcinată cu el.

Paul vrea să calc pe urmele mamei lui. Numai că eu nu sunt ca ea. Eu am ţelurile şi visurile mele şi-mi place la nebunie ceea ce fac. Nu vreau să mă mut din oraş ca să am grijă de casă şi de copii. Cel puţin, nu încă.

— N-am putea să discutăm despre asta când mă întorc? îl întreb.

Capul îmi plesneşte iarăşi de durere.

— Sigur că da, iubito, numai că... hm...

Lasă fraza neterminată şi mi-l închipui cu uşurinţă cum se plimbă în sus şi în jos prin casă, aşa cum face întotdeauna atunci când e în dezacord cu mine.

— Da?

— Numai că... ei bine, te rog, promite-mi că o să te gândeşti bine la ce ţi-am spus, da? Ar putea fi ceva grozav pentru amândoi şi eu...

Dintr-odată nu îl mai aud pe Paul.

— Alo? Paul? Mai eşti pe fir?

Îndepărtez telefonul de la ureche şi îmi dau seama că trenul goneşte acum printr-un tunel.

Convorbirea s-a întrerupt. Mă holbez la celular, deloc dornică să sun din nou.

***

Las telefonul cu grijă jos, pe banchetă, lângă Julien, ca să nu-l trezesc. Am nevoie de timp ca să mă gândesc la vestea primită.

Dar de cum dau să-mi lipesc capul de geam ca să mă uit la dealurile verzi ce reapar când ieşim din tunel, Julien începe să se foiască pe scaun.

— Nu ştii deloc să minţi, zice.

Bun, deci s-a prefăcut că doarme.

Mă uit urât la el.

— Nu e frumos să tragi cu urechea la conversaţiile particulare ale altora.

Apasă câteva taste pe telefon, apoi îl vâră înapoi în buzunar.

— Necazuri în paradis?

Scutur din cap şi îmi apăs fruntea de geamul rece.

— Mersi că-ţi faci griji pentru mine.

— Am impresia că logodnicul tău nu se poartă ca un bărbat adevărat.

— Vrei să spui că logodnicul meu, omul pe care îl iubesc, nu e un *bărbat adevărat*?

— Da, asta vreau să spun. Iar tu, *chérie*, tu *nu* te comporţi ca o femeie îndrăgostită.

— Cum poţi să spui aşa ceva? N-ai niciun drept să emiţi judecăţi despre viaţa mea. Nu ştii nimic despre mine şi nici despre Paul. Dacă ar fi fost aici în clipa asta, ar...

— Ar fi luat-o la goană, ca un băieţel speriat.

Accentul puternic franţuzesc al lui Julien are dintr-odată asupra mea acelaşi efect pe care îl aveau măicuţele de la şcoala primară catolică atunci când zgâriau pe tablă cu unghiile lor lungi.

— Nu, dacă ar fi fost aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, i-o trântesc eu.

— Şi dacă tu l-ai iubi, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Ce ştii tu despre iubire? Ai fost vreodată îndrăgostit?

Îşi strânge buzele şi nu-mi oferă niciun răspuns.

— Bun, asta e tot ce poţi să dai din tine? Tragi cu urechea la conversaţia mea *privată* cu logodnicul, te repezi să mă judeci şi în schimb nu eşti dispus să sufli o vorbă despre viaţa *ta*?

Julien îşi aţinteşte ochii de un căprui intens asupra mea.

— Mi-am dat seama, din felul în care i-ai vorbit, că nu eşti cu adevărat îndrăgostită de el.

— Dacă eşti aşa ditamai expertul în probleme de iubire, atunci spune-mi, ea unde e? Femeia pe care o iubeşti *tu*?

— Nu am nicio iubită. Ştiu ce ştiu pentru că multe femei au fost îndrăgostite de *mine*. Pot mirosi de la distanţă o femeie îndrăgostită, *chérie*. Dar ai dreptate. Nu mă priveşte ce faci cu viaţa ta. Mă gândesc însă că un bărbat şi o femeie care urmează să se căsătorească ar trebui să ia deciziile împreună, nu-i aşa?

Înghiit nodul care mi s-a pus în gât şi îmi întorc faţa.

Nu vreau să mă mut în Pennsylvania. Îi explicasem asta foarte clar lui Paul atunci când adusese vorba pentru prima oară de firma aia mică de avocatură. Numai că îmi cunosc bine logodnicul; odată ce i-a intrat o idee în cap, e ca şi imposibil să i-o scoţi.

Deşi, de data asta, o să-l fac să se răzgândească.

Bine măcar că încă nu a acceptat postul. De cum voi ajunge acasă, o să discutăm totul pe îndelete şi o să-l conving pe Paul să renunţe.

Dar imediat îmi aduc aminte că atunci când voi ajunge acasă vom avea de discutat chestiuni mai presante — ca, de pildă, inelul de logodnă furat, contul nostru bancar fraudat şi noaptea pe care am petrecut-o în compania unui străin... asta doar ca să enumăr câteva. Of!

— Am dat-o în bară cu unica mea mare iubire, îmi întrerupe gândurile vocea profundă a lui Julien. Şi nu-mi place să-i văd şi pe alţii cum o dau în bară, asta-i tot.

Acestea fiind zise, se ridică brusc în picioare și străbate culoarul spre capătul celălalt al vagonului, lăsându-mă singură și mută de uimire.

Trenul huruie pe șine, iar eu răsuflu adânc și încerc să dau uitării, pentru moment, conversația cu Paul și, lucru încă și mai important, speculațiile lui Julien cu privire la viața mea personală. Nu știe ce vorbește. Cu siguranță și-a transferat asupra mea propriile temeri și sentimente de nesiguranță din viața intimă distrusă.

Și oricum, peste mai puțin de o zi o să ne despărțim și n-o să-l mai revăd niciodată.

Cu toate că perspectiva asta ar trebui să mă liniștească, observ că ghiemul uriaș format în stomacul meu pe parcursul zilei nu dă semne să se descâlcească. Mă uit pe geam la norii înalți și cenușii care s-au adunat peste căsuțele albe de piatră din depărtare și realizez că este pentru prima oară după moartea mamei când mă simt neajutorată și deloc stăpână pe mine. Îmi vine să mă ascund într-una dintre căsuțele acelea albe ca să-mi alung din minte tot ce s-a petrecut în ultimele douăzeci și patru de ore.

Numai că nu pot. Mă aflu într-un tren, cu un bărbat pe care abia dacă-l cunosc și care-mi spune că nu-mi iubesc logodnicul.

E ridicol. Îl iubesc pe Paul. Sigur că îl iubesc.

ŞAPTE

O briză uşoară de vară îmi mângâie obrajii în clipa când cobor împreună cu Julien în gara de la Annecy.

Soarele abia a apus, dar felinarele luminează deja drumul în timp ce mă străduiesc să ţin pasul cu el, cu tocurile înalte pătrunzându-mi adânc şi nemilos în călcâie.

Traversăm în grabă o intersecţie aglomerată, cotim printr-un labirint de străzi pietruite luminate difuz şi trecem pe lângă mulţimile de turişti veseli care beau vin şi fumează tolăniţi la cafenelele nenumărate înşirate pe trotuare.

Zăresc un cuplu care îşi oferă reciproc de mâncare din porţiile mari de clătite fierbinţi cu ciocolată şi expresia femeii este una de extaz pur în timp ce linge o picătură de Nutella lipicioasă de pe lingura bărbatului. Pentru o fracţiune de secundă, aş da orice ca să fac schimb de locuri cu ea. Ce mult mi-ar plăcea să fiu în vacanţă într-un oraş de basm, mâncând ciocolată din lingura iubitului, fără să am nicio grijă!

Privirea aspră a lui Julien mă readuce cu picioarele pe pământ.

— Grăbește-te, mai avem puțin și ajungem, zice fără a încetini pasul.

Ignor zvâcnetul din picioare și continui să înaintez. Nu am scos nicio vorbă după scurta conversație din tren și nu văd motive ca să încep acum. Mă țin după el ca să-mi recuperez pașaportul, după care mă voi urca în trenul de Paris — de data asta *singură*. Fără alte judecăți emise de misteriosul agent secret francez care nu știe nimic despre viața mea.

Traversăm un pârâiaș ce străbate orașul, ne strecurăm printre grupurile de turiști și intrăm pe o stradă pietonală pietruită. Aromele delicioase de fondue și ciocolată se înalță în aer și-mi dau amețeală.

Julien mă ia de mână și mă împinge spre o măsuță din colțul unei cafenele.

— Ia loc și bea un pahar de vin. Mă întorc peste un sfert de oră.

Scoate portofelul și îmi întinde o bancnotă de zece euro.

Să beau un pahar de vin? Glumește?

— Unde te duci? îl întreb, neluând în seamă ordinul de a mă așeza.

— Nu pleca de aici și nu vorbi cu nimeni, îmi dă el ultimele instrucțiuni, pregătindu-se să plece și să mă lase singură la cafenea.

— Dar de ce...?

Julien se răsucește pe călcâie și vine înapoi spre mine, apoi se apleacă atât de aproape încât buzele lui îmi ating ușor urechea.

— S-ar putea ca locul unde mă duc să nu fie sigur, spune, apoi trage un scaun spre mine și își așază o mână pe umărul meu. Te rog, ia loc și nu-ți face griji. Mă întorc repede.

Remarc o oboseală în ochii lui, așa cum n-am zărit toată ziua. Dă din cap prevenitor și cu seriozitate, pentru ultima oară, apoi revine pe strada pietruită aglomerată și mă lasă singură în ceea ce ar putea fi cea mai încântătoare cafenea în care am stat vreodată, asta dacă n-aș fi singură și îmbrăcată într-o rochiță roșie care îmi dezgolește pielea, spre deliciul tuturor francezilor libidinoși care se întâmplă să treacă pe aici. Ca să nu mai amintesc de faptul că am venit la Annecy cu unicul scop de a-l vâna pe maleficul escroc care mi-a furat pașaportul.

Ochii mei rămân lipiți de spinarea lui Julien, care continuă să se îndepărteze pe stradă, și, în clipa când aproape că dispare din raza mea vizuală, mă ridic brusc de la masă.

Nu-mi pasă că mi-a spus să nu mă clintesc din loc. Trebuie să aflu ce naiba se întâmplă și să-mi recapăt pașaportul.

Cu pantofii mei cu tocuri înalte, mă împleticesc mult mai puțin grațios decât Julien de-a lungul străzii pietruite și alunecoase. Îi zăresc ceafa și tricoul gri nu

foarte departe, apoi îl văd cum coteşte brusc la stânga pe sub o arcadă de piatră. Încetinesc, ca să nu mă surprindă că îl urmăresc, apoi arunc o privire pe după arcadă şi văd că meştereşte la o uşă roşie ca sângele de pe o alee liniştită.

După câteva secunde în care forţează uşa, reuşeşte să o deschidă şi se strecoară înăuntru. Uşa se trânteşte în urma lui şi realizez că singura mea şansă de a pătrunde în clădire ar fi fost să mă furişez în spatele lui Julien, şansă pe care tocmai am ratat-o.

Îmi îndepărtez o şuviţă de păr căzută pe ochi şi oftez frustrată. Probabil că ar fi trebuit să îl ascult şi să rămân la cafenea. Zona asta din oraş pare cam dubioasă. Atunci de ce nu m-a luat cu el? Mai devreme nu s-a sfiit să mă tragă după el la căsuţa aia din Giverny, unde, de faţă cu mine, l-a snopit în bătaie pe individul chel.

În timp ce încerc să mă hotărăsc dacă să-l aştept pe alee sau să mă întorc la cafenea, o fulgerare de păr castaniu-roşcat — aproape de aceeaşi culoare şi lungime cu al meu — îmi atrage atenţia. Îmi concentrez privirea pe femeia aflată la câteva case mai jos pe stradă şi mă întreb de ce mă simt aşa de atrasă de ea. În clipa când dă să cotească, se opreşte şi se suceşte într-o parte, dezvăluindu-şi profilul.

Clipesc şi mă mai uit o dată. Imposibil, nu e real ceea ce văd. Fac câţiva paşi în faţă, ca să mă asigur că nu mă înşel.

Femeia arată *exact* ca mama.

Dispare după colț și, fără să mă gândesc, mă iau după ea, cotesc și eu și o urmez pe femeia cu părul roșu și cu un chip de care îmi este tare dor.

Parcurge cu câțiva pași înaintea mea străzile șerpuitoare, întunecate și pustii. Înaintează atât de repede, încât abia pot să mă țin după ea. N-am nici cea mai vagă idee încotro mă îndrept, dar nimic nu mă poate opri. Trebuie neapărat să-i mai văd o dată fața.

Mă străduiesc să o ajung din urmă în clipa când silueta ei zveltă se face nevăzută pe după un colț, dar imediat ce cotesc, nu o mai văd.

Puf! S-a risipit în vânt. A dispărut ca prin farmec.

Cercetez frenetic strada pe care sunt sigură, absolut *sigură* că această copie perfectă a mamei a luat-o, însă nu dau cu ochii de ea.

Mâinile îmi tremură și câteva picături de sudoare mi se preling pe ceafă când mă opresc ca să-mi trag răsuflarea. Să fi înnebunit? Să am vedenii cu mama umblând pe o alee din Annecy? Ce naiba se întâmplă cu mine?

Însă de cum vizualizez din nou în minte profilul femeii, știu că nu m-am înșelat. Semăna *perfect* cu mama.

Mă sprijin cu spatele de una dintre clădiri și arunc o privire în josul străzii, încercând să mă reorientez în spațiu. În clipa următoare, o femeie minionă, nu mai înaltă de un metru cincizeci și un pic, cu o coamă de păr lung, blond auriu, își face apariția dintr-un mic

garaj. Se întoarce şi coboară uşa metalică zdrăngănitoare cu mare grijă, ca să n-o trântească. Apoi o încuie cu o cheie uriaşă, îndeasă cheia în buzunar şi verifică atent cealaltă parte a străzii. Tresare vizibil când dă cu ochii de mine, dar îşi revine iute şi o ia din loc.

Clatin din cap, întrebându-mă dacă şi asta e tot o iluzie. Ce-i cu mine? Probabil că deshidratarea de peste zi m-a afectat grav.

În fine, acum n-am nicio idee unde sunt sau cum aş putea să mă întorc la Julien. Ar fi trebuit să-l ascult şi să nu mă clintesc din loc. Doamne!

Decid s-o urmăresc pe femeia minionă, în speranţa că se îndreaptă spre centru, lucru care sper să mă readucă pe aleea unde Julien a intrat prin efracţie într-o casă, cu numai câteva minute în urmă. Însă în clipa când cotesc pe după un colţ, femeia minionă se face şi ea nevăzută.

OK, e limpede, trebuie să beau apă.

Continui să înaintez de una singură, intrând şi ieşind de pe străzi şerpuitoare, când, dintr-odată, o briză răcoroasă se face simţită pe aleea întunecată.

Spre uşurarea mea, uşa de un roşu intens se iveşte în capătul unei *rue* mititele, şi un bărbat solid — cu mult peste un metru optzeci înălţime — o descuie cu braţele lui musculoase pline de tatuaje.

Nu ştiu ce-mi vine — poate că acţionez din instinct ori curiozitatea mă mână să aflu ce se ascunde în spatele acestei uşi roşii la care am accesul interzis, sau

poate frica de a rămâne în continuare singură pe alee şi a vedea o altă femeie-fantomă —, dar dintr-odată mă pomenesc alergând să ajung la uşă înainte de a se închide.

Ceea ce şi reuşesc, în ultima clipă.

Ţin uşa întredeschisă vreo treizeci de secunde, timp în care ascult bocănitul bocancilor negri ai Individului Tatuat de-a lungul a ceea ce pare a fi un coridor lung. În clipa când nu-i mai aud paşii, crăp uşa atât cât să vâr capul şi văd că înăuntru e întuneric beznă. Inima îmi bubuie cu putere în piept; trag din nou cu urechea, ca să mă asigur că tipul s-a îndepărtat îndeajuns de mult, apoi mă furişez pe uşă, încercând să nu fac niciun zgomot.

Închid uşa cât de încet pot, întind mâna şi ating zidul, apoi încep să înaintez în vârful picioarelor, sprijinindu-mă de zidul lipicios, prin coridorul cufundat în beznă, până ce ochii mi se obişnuiesc cu întunericul. O lumină ce pâlpâie pe sub o uşă aflată mai jos pe coridor îmi atrage atenţia.

Îmi scot pantofii, mă furişez până la uşă şi îmi lipesc urechea de suprafaţa aspră din lemn. Recunosc imediat vocea joasă a lui Julien, dar din încăpere se mai aude un glas — un glas de femeie.

Nu deslușesc ce spune, dar un lucru e sigur. Nu vorbeşte franţuzeşte, ci englezeşte. Cu un accent australian distinct.

Mă lipesc şi mai tare de uşă, în încercarea de a înţelege ce se discută, şi uşa se întredeschide. Sar într-o parte, îmi lipesc spatele de zid şi-mi ţin respiraţia, rugându-mă în gând să nu fi fost zărită.

Pulsul mi se accelerează şi-mi spune că e cazul să o iau la goană, dar îmi încleştez pumnii şi rămân pe loc. După vreo treizeci de secunde, timp în care nu sesizez nicio schimbare survenită de partea cealaltă a uşii, mă apropii din nou de deschizătură şi arunc o privire înăuntru.

Inima mi se opreşte în piept la vederea scenei din faţa ochilor mei.

O femeie cu o înfăţişare izbitoare, cu picioare lungi de şase kilometri şi păr negru ca abanosul revărsat pe umeri şi pe spate, stă întinsă pe o canapea albă elegantă. Corpul ei voluptuos abia dacă e acoperit de o rochie neagră strâmtă, care nu face decât să-i accentueze pielea albă ca zăpada.

Ochii ei verzi migdalaţi se uită în sus în timp ce îşi desface eşarfa roşie de mătase care îi atârnă lejer la gât.

Şi iată-l şi pe Julien, stând aplecat deasupra ei. Ferm şi nemişcat, cu capul înclinat în jos spre ea. Nu pot decât să îmi imaginez expresia de pe faţa lui în clipa când Seducătoarea se ridică, îşi înfăşoară eşarfa în jurul umerilor lui şi-l trage către ea.

S-ar putea ca locul unde mă duc să nu fie sigur, aşa îmi spusese.

Hm. Tipa pare *într-adevăr* periculoasă.

— Nu știu nimic despre tablou, îi murmură ea în ureche. Cât despre Claude, nu-l mai văzusem de aproape doi ani înainte să apară astăzi pe aici. Și acum tu, Julien. Julien *al meu*.

Îmi smulg privirea de la scenă și un val de greață îmi cuprinde stomacul. Care tablou? Ce îmi ascunde Julien? Și *asta* să fie femeia de care amintise în tren? Singura iubire a vieții lui, cu care o dăduse în bară?

Dau s-o șterg fără să mă uit înapoi, când o sclipire dinspre partea opusă a camerei îmi ia ochii.

Și atunci îl văd. Inelul meu de logodnă, trântit cu nepăsare pe o măsuță jegoasă de cafea, lângă un vraf de pașapoarte.

Dintr-odată, puțin îmi pasă de Julien, de femeie ori de ceea ce sunt cei doi pe cale să facă. Ridic mâna spre clanță, însă în clipa când dau să năvălesc înăuntru, o masă de mușchi mă prinde pe după gât, tăindu-mi respirația.

Icnesc și dau să trag aer în piept, dar, când nu reușesc, intru în panică. Încerc să mă zbat, însă n-apuc să mă mișc, că strânsoarea din jurul gâtului meu cedează și brațele acelea musculoase mă aruncă înăuntrul încăperii.

— Ce naiba se petrece aici? tună omul din spatele meu cu un accent identic cu al femeii. Și cine-i cățeaua asta care spionează pe la uși?

Julien se răsucește brusc spre noi și face ochii mari de tot când mă împleticesc și cad pe podea, icnind ca să-mi recapăt răsuflarea.

Seducătoarea își azvârle eșarfa pe jos și se repede spre mine cu ochii înguști ca niște fante. Dar Julien ajunge la mine înaintea ei. Cu o mișcare iute, mă trage în sus și îi blochează drumul, postându-se în fața mea.

— Nu e periculoasă. E doar o prietenă cu care călătoresc și niciunul dintre voi să nu îndrăznească s-o atingă.

Vocea lui răsună tare în apartamentul micuț și înghesuit, în timp ce corpul îi stă ca un scut în calea privirilor amenințătoare.

Gâfâi și răsuflu adânc, întrebându-mă de ce nu l-am ascultat. Chiar am crezut că sunt în stare să mă descurc de una singură?

Bărbatul care m-a împins înăuntru se apropie de Julien și abia atunci îmi dau seama că e Individul Tatuat pe care l-am văzut intrând în clădire. Probabil că a stat ascuns în umbră, pândindu-mă. Numai la gândul ăsta și simt o răceală de-a lungul șirei spinării.

O expresie de dezgust se întipărește pe fața bărbatului în momentul când își fixează ochii pe Julien.

— Tu și Claude îmi faceți greață. Vă culcați cu sora mea, vă folosiți de ea pentru escrocheriile voastre nenorocite și pe urmă îi dați papucii. De fiecare dată același lucru.

— Ai dreptate în privinţa lui Claude. Dar nu şi în privinţa mea. Nu vreau să-i fac niciun rău surorii tale, răspunde Julien, fără urmă de teamă în glas.

— Atunci ce naiba cauţi aici?

— Am vrut să-i pun câteva întrebări şi nimic mai mult. Iar ea a fost mai mult decât încântată să-mi răspundă.

Tonul provocator al lui Julien îl irită pe australian.

Colţurile gurii Seducătoarei se arcuiesc într-un rânjet drăcesc când se apropie unduitoare de Julien, dându-l la o parte din cale pe fratele ei. Rămâne la câţiva centimetri distanţă de faţa lui Julien, atât de aproape încât îi simt răsuflarea duhnind a alcool şi ţigară.

— Julien Dubois, îi susură ea în ureche. *Tu* eşti cel pe care l-am dorit mereu.

Îşi trece buzele pline peste obrazul lui Julien, apoi degetul arătător lung peste pieptul său.

— Nu pentru asta am venit încoace, Marie, şi tu o ştii prea bine, zice Julien, dându-i mâna la o parte, luând-o în schimb pe a mea şi ducându-mă spre uşă.

Chiar când suntem pe punctul de a ieşi din acest apartament periculos, îmi amintesc de inel.

Nu se poate să plec fără el.

Mă răsucesc spre măsuţa de cafea în căutarea diamantului strălucitor aflat acolo cu numai câteva clipe înainte, dar nu îl mai zăresc.

Sunt conştientă că atât ochii Individului Tatuat, cât şi cei ai Seducătoarei stau lipiţi de spinarea mea în timp

ce Julien mă trage către ușă, așa că mă sprijin de el și îi șoptesc la ureche:

— Dar ine...

Nu mă lasă să termin propoziția și mă ia pe sus prin coridorul slab luminat, trântind ușa în urma noastră.

— Inelul meu! șuier eu din nou în clipa când îmi strecor picioarele umflate înapoi în pantofi.

— Nu scoate o vorbă până nu ieșim.

Mă strânge de mână și mă trage afară, în aerul răcoros al nopții.

De cum suntem pe stradă, îmi smulg mâna din strânsoarea lui și îmi încrucișez brațele la piept.

— Inelul meu de logodnă era acolo, pe măsuța de cafea. Trebuie să ne întoarcem să-l luăm!

Julien mormăie ceva în timp ce o ia de unul singur înainte cu pași mari pe alee.

— Vorbesc serios! Trebuie să mă întorc. N-am de ales.

Se răsucește spre mine. Ochii îi aruncă scântei și-și ține mâinile îndesate în buzunarele de la blugi. Pe urmă întinde brațul spre mine.

— Nu, nu vreau să te țin de mână. Cine știe pe unde o fi umblat mâna asta înainte. Și încă ceva, răbufnesc eu.

Dar nu apuc să termin fraza, căci văd că Julien pune ceva în palma mea.

Inelul de logodnă.

Mă holbez la diamantul mare care sclipește în lumina slabă a felinarului și capul mi se învârte.

— Dar cum ai...?

— Ți-am spus că vreau să te ajut, ai uitat?

Se întoarce și se îndepărtează pe sub arcada din piatră.

Încerc să țin pasul, șontâcăind în urma lui.

— Și pașaportul? L-ai găsit?

Clatină din cap, apoi scoate o țigară din buzunarul de la blugi și o aprinde.

— Nu.

— Dar am văzut un vraf de pașapoarte pe măsuță.

— Al tău nu era acolo. Am verificat, spune pe un ton impacientat în timp ce pufăie fumul de țigară în aerul nopții.

— Cum pot să am încredere în tine că ai verificat? Te-am văzut înăuntru cu... *femeia* aia. Nu păreai prea concentrat pe ideea de a-mi căuta pașaportul.

Își ațintește ochii pe pavajul din față și-și încordează maxilarul înainte de a vorbi.

— N-a fost deloc așa cum ți-ai închipuit. Și n-aveai niciun drept să mă urmărești. Ți-am cerut să mă aștepți la cafenea. Asta era treaba mea și știam perfect ce aveam de făcut, numai că tu, care crezi că le știi pe toate, ți-ai băgat nasul și ai distrus toată operațiunea.

— Îmi pare rău că am distrus operațiunea, dar se pare că îmi ascunzi unele lucruri. Care e legătura dintre pașaportul și inelul meu și *tabloul* despre care ai vorbit cu femeia?

Aruncă mucul de țigară și cotește brusc spre râu.

— Astea sunt informații secrete. Nici n-ar fi trebuit să le auzi, așa că uită tot.

— Bine. Și acum? întreb, conștientă că după toate prin care am trecut, n-am reușit să dăm de urma lui Claude și nu mi-am recuperat pașaportul.

— O să ne cazăm la un hotel peste noapte, iar mâine vom lua primul tren.

Simt un gol în stomac. Ce mă fac? Cum o să ajung înapoi acasă? Ce-o să se întâmple cu mine dacă mă întorc la Paris și văd că poliția e în continuare pe urmele mele? Iar dacă transferurile bancare au fost într-adevăr legate de niște afaceri ilegale, atunci Paul va afla cât de curând. Cum am să-i explic ce s-a petrecut în ultimele douăzeci și patru de ore? Cum de l-am dezamăgit pe el și toată familia mea în halul ăsta?

Arunc o privire în jos, la inelul de logodnă din palma mea. Cândva, diamantul simboliza siguranța vieții pe care aveam să o duc alături de Paul.

Dar, într-o singură zi, plasa de siguranță pe care mă străduisem din greu s-o țes în jurul meu se sfâșiase. Și totul pentru că îi permisesem unui francez cu vorba dulce să îmi ofere câteva pahare de vin.

Îl urmez pe Julien în tăcere de-a lungul străzilor întortocheate din Annecy, cu inelul în mână, fizic incapabilă să mi-l strecor pe deget. Și mă întreb dacă și Paul simte, ca și mine, că-n clipa asta suntem despărțiți nu de unul, ci de mult mai multe oceane.

OPT

Niciodată n-am fost mai fericită la vederea unui trotuar normal, asfaltat. După ce, preţ de câteva minute, am parcurs strada pietruită de pe malul pârâului, ajungem, în fine, la o intersecţie mare, cu trotuare normale şi cu felinare. E un miracol că nu mi-am scrântit glezna după cât am alunecat pe nenorocitele alea de pietre neregulate.

Pârâul care traversează oraşul se varsă într-un lac imens, cu ape mătăsoase ce sclipesc în lumina lunii. În loc să continue drumul către lac, Julien face la stânga pe trotuarul asfaltat, indicându-mi cu o mişcare de cap să-l urmez.

Asta mă aşteaptă de acum? Un dat din cap? Dar ce sunt eu? Câine?

— Unde mergem? îl întreb.

Dintr-odată mă simt atât de sfârşită, încât îmi vine să mă întind pe o bancă şi să adorm în două secunde.

— E un hotel mai încolo. Se cheamă Hôtel Splendid. O să luăm o cameră pentru la noapte.

— Splendid, răspund eu sec.

Un zâmbet mic şi plin de sine răsare pe buzele lui Julien.

— Îmi permiţi să te întreb ce ţi se pare aşa de amuzant?

— Mă gândeam că... vreau să zic, îmi închipui că amicul Claude a văzut o cu totul altă latură a ta ieri-noapte, când l-ai invitat în camera de hotel. Presupun că e aceeaşi latură pe care o voi vedea şi eu în noaptea asta, nu?

— Francezi, americani, nu contează, toţi bărbaţii sunt la fel, oftez eu, ferindu-mi privirea de expresia obraznică de pe faţa lui. Acum un minut erai furios şi acum nu te gândeşti decât la sex.

— Tu eşti cea logodită şi tot tu vei petrece o *altă* noapte într-un *alt* hotel şi cu un *alt* străin, *chérie*.

— Mersi că mi-ai amintit. Şi unde ziceai că e hotelul ăsta?

— Chiar aici, arată Julien spre stânga.

Intrarea cu marchiză a hotelului Splendid se înalţă chiar în faţa noastră.

Îl urmez în holul de recepţie liniştit şi meditez la ceea ce mi-a spus. Are dreptate. *Eu* sunt cea logodită şi tot eu voi petrece a doua noapte consecutivă într-un hotel cu un bărbat pe care abia l-am cunoscut. Sunt, însă, băgată până-n gât în încurcătură şi nu ştiu cum să ies altfel decât acordându-i din nou încredere lui Julien.

Scoate cardul de credit şi achită camera, lăsându-mă să mă gândesc că, deşi nu îl cunosc decât de mai puţin

de douăzeci şi patru de ore, perspectiva de a fi cu el singură într-o cameră de hotel nu mă sperie câtuşi de puţin.

Dacă e să privesc în urmă la evenimentele de peste zi, nimic nu m-a speriat la el, cu excepţia pumnului ăluia zdravăn pe care i l-a dat ofiţerului de poliţie în toaleta hotelului din Paris. În realitate, ceea ce simt e chiar contrariul. Julien e nemaipomenit de protector, îmi dă senzaţia că indiferent ce s-ar putea petrece, el ar rezolva totul... şi m-ar apăra.

N-am cunoscut niciun bărbat aşa ca el.

Deşi, pe de altă parte, n-am cunoscut nici vreun bărbat precum Claude, motiv pentru care alarma mea de escroc infam nu s-a declanşat atunci când m-a ameţit cu vorbe dulci. Poate că n-ar mai trebui să mă încred în instincte.

Măcar de data asta nu mai am nimic demn de furat. Mai mult, acum aş fi dispusă să-i dau bani lui Julien ca să-mi fure pantofii cu toc şi rochia roşie de prostituată, numai să scap odată de ţinuta asta.

Julien ia cheia camerei şi mergem amândoi la lift.

— Ca să ştii, de cum se rezolvă încurcătura, o să-ţi înapoiez toţi banii cheltuiţi cu mine, îi spun.

— Nu e nevoie, răspunde el şi apasă încă o dată pe buton.

Se aude clopoţelul sunând şi Julien deschide uşa, dând la iveală cel mai mic lift pe care l-am văzut vreodată.

— După tine, mă poftește el.

Ne înghesuim amândoi în spațiul îngust, stând cu piepturile și genunchii lipiți.

Îmi dau pe după ureche o șuviță de păr de acum încrețit de-a binelea. Dintr-odată mă simt stânjenită și tulburată. Îmi feresc ochii și mă uit pe pereți.

— Vorbesc serios, insist eu, chiar am de gând să-ți returnez toți banii de cum ajung acasă.

Își așază degetul arătător pe buzele mele.

— Șșt! Rânjește, cu un licăr răutăcios în ochi. Poți să te liniștești când ești cu mine. N-o să spun nimănui.

Își lasă mâna să cadă și vârfurile degetelor lui îmi ating ușor brațul. Un val de căldură se revarsă mai jos de abdomenul meu și simt furnicături pe șira spinării, care îmi dau o senzație de amețeală. Înghit în sec și îmi feresc din nou privirea.

Înainte să apuc să zic orice, numai să sparg tăcerea ciudată care s-a instalat în aerul stătut, liftul se oprește la etajul patru. Respir adânc și îl urmez pe Julien de-a lungul coridorului îngust și întunecat.

Descuie ușa și dă la iveală o cameră minusculă, cu un pat dublu de dimensiuni deloc generoase, un birouaș și un scaun din lemn închis la culoare, fără pic de spațiu între ele.

Rămânem în pragul ușii și ne holbăm preț de o clipă la pat.

— Îmi pare rău. Nu mai aveau camere cu două paturi. Și în Franța toate camerele de hotel sunt mici. Mă rog, în afară de Plaza Athénée.

Sunt așa de obosită că nu știu ce-aș mai putea spune. Ce Dumnezeu, omul ăsta m-a cărat azi prin toată Franța încercând să-mi găsească pașaportul, mi-a recuperat inelul de logodnă și mi-a plătit mâncarea, biletul de tren și acum și camera de hotel. Ce pot să fac? Să-i spun să doarmă în scaunul din lemn?

Mă prăbușesc pe pat și-mi scot pantofii din picioarele înroșite, umflate și pline de bășici.

— Hm, zice Julien, traversând camera pentru a arunca o privire în baie. Văd că ai probleme cu picioarele. Te las singură, în caz că vrei să faci un duș. Mă întorc într-o jumătate de oră. OK?

— Mersi.

Zâmbește binevoitor înspre mine și iese din cameră.

Aproape fără să-mi dau seama, spinarea îmi cade pe saltea, iar capul mi-e atât de greu încât nu-l mai pot ține ridicat nicio secundă. Îmi întind mâinile în lături, îmi salt picioarele obosite pe pat și mă holbez la tavan.

Dacă m-aș concentra suficient de mult timp pe felul în care vopseaua se răsucește în cercuri nesfârșite pe deasupra mea, aș putea uita ce se întâmplă. Sau măcar aș adormi. Dar picioarele îmi zvâcnesc prea dureros și, mai mult decât atât, ori de câte ori închid ochii, mă cuprinde aceeași fierbințeală pe care am simțit-o în lift lângă Julien, acum câteva clipe.

Mă forţez să mă salt în şezut şi scutur din cap pentru a alunga fierbinţeala care mă muşcă de obraji şi-n clipa asta văd un telefon aşezat pe biroul din faţa mea. Sophie urmează să ajungă mâine în DC şi nu ştie că nu voi fi acasă. Ideea că Sophie ar putea sta singură cu Paul chiar şi pentru o zi mă neliniştește la culme. Ei doi nu doar că nu se plac, *se urăsc* de-a binelea. Pe Paul îl scoate din sărite trăncăneala ei inepuizabilă, întrebările nesfârşite şi lipsa de simţ practic, iar, pe de altă parte, aşa cum foarte elocvent s-a exprimat Sophie în mailul trimis înainte să plec din DC, ea nu-l înghite pe Paul pentru că are un băţ în fund.

De multă vreme am renunţat să încerc să-i fac să se placă.

Ridic receptorul şi formez numărul de mobil al lui Sophie, hotărâtă să îi servesc aceeaşi poveste pe care i-am spus-o şi lui Paul. N-am de ales. Dacă i-aş oferi chiar şi cea mai mică sugestie asupra situaţiei reale în care mă găsesc, întreg familionul ar afla că e ceva în neregulă cu mine la nici două minute după ce aş închide telefonul.

— Alo? răspunde ea.

— Soph, sunt eu, Chloe.

— Surioară, ar trebui să-l sfătuieşti pe viitorul tău soţ să ia un calmant.

— Ce tot spui? Când ai vorbit cu Paul?

— Am sunat la voi acasă acum vreo oră ca să văd dacă ai ajuns cu bine, iar Paul părea să-şi fi ieşit din minţi.

— Aha, bănuiesc că ți-a spus că sunt nevoită să rămân la Paris pentru încă o zi sau două.

— Mda, și nu părea deloc încântat. De fapt, era furios de-a binelea pentru că a sunat la tine la hotel și i-au spus că ai plecat.

Îmi prind capul în mâini, pregătită să mint pentru a treia oară pe ziua de azi.

— Păi... da, am uitat să-i spun că Angela m-a mutat la un hotel cu tarife mai rezonabile, ca să nu devalizez cu totul cardul de credit al firmei pentru zilele de ședere care nu au fost planificate.

— Atunci ai face bine să-l suni pe Paul, ca să-i explici. Mi-a zis că trebuie neapărat să discute ceva cu tine, e o chestie urgentă. Ceva legat de blocarea contului vostru. Bănuiesc c-a încercat să scoată bani de pe cardul de debit și n-a putut. A tot bălmăjit la telefon. Părea al naibii de stresat, Chloe..., nu că asta ar fi cu ceva diferit de felul lui obișnuit de-a se purta, dar... Cred că e copleșit, nunta e în weekend, mai sunt multe de rezolvat, așa că părerea mea e c-ar trebui să te întorci cât mai repede.

N-am nimic ce să-i zic altceva decât că viața mea e pe cale de a fi distrusă.

— Alo, Chloe?

— Mmhmm, murmur eu, închizând ochii și încercând să respir.

— Numărul de pe care m-ai sunat acum e cel al hotelului la care stai? Vrei să-i dau numărul lui Paul ca să te sune el?

— Nu! Adică... lasă, o să-l sun mai încolo. Nu te deranja.

— Niciun deranj. Doar sunt domnișoara ta de onoare și nu mi-ai cerut ajutorul aproape deloc cu pregătirile de nuntă. Apropo, îți vine să crezi că *te măriți* peste mai puțin de o săptămână?

— Nu, Soph. Nu-mi vine să cred. Chiar nu-mi vine.

— Bun, acum povestește-mi despre Paris. Cum arată bărbații francezi? Sunt sexy, așa cum se spune? Sau foarte slăbănogi?

— *Sophie!*

— Ce-i? E adevărat că te măriți, dar asta nu înseamnă c-ai murit. Și că nu poți să te mai uiți la niciun alt bărbat în afară de Paul pentru tot restul vieții tale.

— Bine, am înțeles. Cred că se poate spune că bărbații francezi sunt... *interesanți*. Nu că aș fi avut de-a face prea mult cu ei. Doar sunt aici cu afaceri și am avut mult de muncă.

Mă fac ghem și mă uit de jur împrejurul camerei. De-ar ști ea...

— Muncă, muncă și iar muncă. Dacă tot trebuie să mai rămâi acolo o zi sau două, ai putea și tu să te distrezi un pic. Doar știi ce stres te așteaptă la întoarcere, cu noi toți pe capul tău. Azi-dimineață am vorbit la telefon cu

Lily, Magali şi tata. Şi m-au înnebunit de cap. Trebuie să te întorci cât mai repede.

— Da, Soph, ştiu.

— Bine, să ne spui când te întorci. Până atunci, Paul şi cu mine vom rămâne pe metereze.

O, Doamne!

— Bine, Soph, aşa voi face. Abia aştept să ne vedem.

— Şi eu. Te pup.

— Te pup. Pa.

Închid telefonul şi-mi pun problema dacă să-l sun sau nu pe Paul. Mă hotărăsc să fac mai întâi un duş. Sunt transpirată, obosită şi picioarele mă dor de mor. În plus, am nevoie de timp ca să mă gândesc la ce îi voi spune. N-am decât două opţiuni: să continui cu minciunile ori să-i mărturisesc adevărul. Dacă voi continua pe drumul pe care am pornit, voi ajunge inevitabil la o spirală a minciunii total scăpată de sub control. Va trebui să-i spun că stau la un alt hotel. Din care, apropo, voi pleca mâine. Paul nu e prost. Îşi va da seama imediat că ceva nu e în ordine.

Şi mai am pe cap şi dezastrul cu nenorocitul ăla de cont bancar. N-am nici cea mai vagă idee cum i-aş putea explica asta.

Cealaltă opţiune — adevărul — nu mi se pare, pe moment, viabilă dacă vreau să mă căsătoresc cu el în weekendul ăsta.

Bun, deci va trebui să continui cu minciunile.

Mă holbez la telefon și când senzația de greață îmi cuprinde stomacul, mă răsucesc și intru în camera de baie.

***

După douăzeci de minute de stat sub șuvoiul de apă fierbinte într-o stare comatoasă, refuzând să mă mai gândesc chiar și pentru o secundă la încurcăturile din viața mea, mă înfășor într-un prosop și-n clipa următoare realizez că va trebui să-mi pun din nou pe mine oribilitatea aia de rochie roșie ca să mă întorc în pat. Bleah!

Dau să-mi trag peste cap fâșia minusculă de țesătură, când aud o bătaie în ușa băii.

— Da?

— Ți-am cumpărat o pijama, zice Julien.

— O, mersi, răspund eu, surprinsă de solicitudinea lui și încântată că pot lăsa rochia roșie să cadă ghem pe gresia din baie.

— Vrei să ți-o dau acum?

— Sigur că da, mersi.

Crăp ușa și întind mâna după pijama.

Julien mi-a cumpărat și un tricou scurt de culoare purpurie, inscripționat pe piept cu numele *Annecy,* scris cu litere în relief, și o pereche de pantaloni de pânză de in bleu. Spre marea mea mirare, ambele îmi vin perfect.

Curată și obosită moartă, ies din baie. Julien stă la birou și mănâncă un sandvici.

— Mersi pentru haine, îi spun și mă arunc pe pat, încercând să-mi pieptăn părul lung și ud cu degetele.

— Ți-am luat și un sandvici, zice, împingând o pungă de plastic pe pat, spre mine. Cu brânză și legume. Fără carne. Și înăuntru ai o sticlă cu apă. Nu de vin.

— Vai, ce amuzant!

În punga de plastic găsesc, în afara sandviciului și a sticlei cu apă, două periuțe de dinți — una roz, cealaltă albastră — și un tub mic de *dentifrice*[1].

Arunc pe furiș o privire spre Julien, care mușcă zdravăn din sandvici, și, în ciuda a ceea ce mi-a spus în tren și a evenimentelor dubioase petrecute cu cei doi australieni, mă simt imens de recunoscătoare că are grijă de mine. Și știu cumva, din instinct, că nu m-am înșelat acordându-i încredere. A avut dreptate atunci când mi-a cerut să rămân la cafenea pentru ca el să se ocupe de găsirea pașaportului și, mai mult decât atât, a reușit să-mi recupereze inelul.

Pașaportul furat e o chestie pe care aș putea să o justific în fața lui Paul. Dar cum i-aș fi putut explica dispariția inelului de logodnă?

Îmi dau seama că încă nu mi-am pus pe deget inelul. Diamantul solitar sclipește în lumina veiozei, lângă

[1] „Pastă de dinți" (în lb. fr. în original).

capul lui Julien, care se uită drept spre mine în timp ce mestecă din sandvici.

— Văd că te gândești intens la ceva, zice el între două înghițituri. La ce?

— Uf, nu prea știu... Cred că sunt cam confuză, cu toate câte s-au petrecut. Am vorbit la telefon cu sora mea cât ai fost tu plecat. Și ea vorbise cu logodnicul meu, care era foarte supărat pentru că banca ne-a blocat contul.

Julien soarbe dintr-o sticlă cu apă, apoi își drege glasul.

— Claude se mișcă repede. E un profesionist și știe exact cum să se descurce.

— Bine, și atunci eu ce-o să fac? În clipa asta se pare că Paul va afla, inevitabil, adevărul.

— Dacă reușim să-l găsim mâine pe Claude, avem toate șansele să-ți recuperăm pașaportul, ca să poți să te urci în primul avion spre casă.

— Dar dacă poliția mă caută și dacă transferurile făcute de Claude din contul meu sunt legate de activități ilegale, cum voi trece de vamă la aeroport?

Julien înghite ultima bucată de sandvici, strânge ambalajul ghem și îl aruncă în coșul de gunoi.

— N-ai de ce să-ți faci griji pentru asta. Sper că n-ai uitat că lucrez pentru guvern. O să mă ocup eu și vei trece de vamă fără nicio problemă.

— Dar mi-ai spus că nici măcar oamenii tăi nu mă vor crede că sunt nevinovată. Pentru că s-a dovedit că

multe femei aflate aparent în aceeaşi situaţie ca mine lucrau, de fapt, *pentru* Claude. Îmi promiţi că vei rezolva tu asta?

— Chloe, va trebui să ai încredere în mine. Ştiu ce am de făcut.

— Pentru ce agenţie lucrezi? Pentru echivalentul francez al lui CIA?

— Asta e o informaţie confidenţială. Deja ştii prea multe.

Mijesc ochii spre el.

— Bine. Dacă nu poţi să-mi spui pentru cine lucrezi, atunci vreau să ştiu cine e australianca şi care-i treaba cu tabloul.

Oftează.

— Bănuiesc că n-o să scap de insistenţele tale, nu-i aşa?

— Nu, dacă nu vrei să te mai bat la cap cu întrebările.

— Sunt sigur că nu vreau.

— OK, atunci dă-i drumul. Te ascult.

— Marie e o femeie pe care Claude o foloseşte la escrocherii şi... cu care se şi culcă.

— Şi, dacă e să mă iau după spusele fratelui ei, cu care... te culci şi *tu*.

— Nu, asta nu e...

Ridic mâna ca să-l opresc.

— Nu contează, nu vreau să ştiu nimic. Nu e treaba mea. Dacă lucrezi sub acoperire, presupun că trebuie să faci *anumite* lucruri ca să pari din „şleahta lor", ca să te citez.

Julien ridică din sprâncene şi gropiţa îi apare din nou în obrazul drept în timp ce rânjeşte maliţios.

— Ce-ţi pasă ţie dacă mă culc cu Marie sau nu? Doar eşti logodită, nu?

Faţa îmi ia foc şi îmi feresc privirea.

— Nu-mi pasă. Doar că încerc să-mi formez o imagine de ansamblu şi să înţeleg ce naiba se petrece.

— Crede-mă, e o chestie tare complicată şi cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine.

— Nu mi-ai răspuns la partea cu tabloul.

— Nu există niciun tablou, răspunde el scurt.

— Atunci ce tot spunea femeia că nu ştie nimic despre tablou? Şi de ce mi-ai spus când am plecat de acolo că informaţia e *secretă*?

— Ca să-i distrag atenţia lui Marie şi ca să-i smulg alte informaţii fără să-şi dea seama. După cum ai văzut, nu e o femeie prea inteligentă.

— Deci, nu e vorba de niciun tablou?

— Nu. Dar am aflat încotro se îndreaptă Claude de aici, iar Marie mi-a spus că mai are la el câteva paşapoarte de vânzare, aşa că e posibil să-l aibă şi pe al tău.

— Unde se duce Claude de aici? întreb.

— La Lyon. E un oraş mare, la două ore distanţă cu trenul. O să plecăm mâine-dimineaţă.

— Tot nu înţeleg de ce îţi dai atâta osteneală ca să m-ajuţi. Mai ales că ai primit ordin să mă laşi pe mine pe mâna poliţiei ca să te ocupi de Claude. Îţi pui slujba în pericol şi deocamdată nu am dat de Claude. De ce faci asta?

— N-ai de gând să te oprești cu întrebările?

Nu mă obosesc să-l reped, așa că oftează.

— Bine. Pe vremuri am cunoscut... o femeie...

Vocea i se stinge și se uită la o pată de cafea de pe mochetă.

— Marea iubire a vieții tale?

Își ridică ochii spre mine, dar nu mai adaugă nimic și iau răspunsul ca fiind afirmativ.

— A fost o victimă a escrocheriilor puse la cale de Claude. La fel ca tine. Și nu vreau să mai văd alte femei trecând prin ce-a trecut ea.

— Ce s-a întâmplat?

Se ridică și se duce spre baie.

— Cred că pentru moment ți-am răspuns la destule întrebări.

Și cu asta, închide ușa băii și mă lasă singură, întinsă pe pat și întrebându-mă ce ar fi putut păți femeia aceea mai rău decât mine.

Termin de mâncat sandviciul cât timp Julien e la duș și, în clipa când mă ridic să arunc resturile în coșul de gunoi, ceva de pe birou îmi atrage atenția.

Celularul lui Julien.

Arunc o privire spre ușa băii, aud că apa de la duș curge și iau telefonul în mână. Nu știu exact ce anume caut, dar trebuie să aflu mai multe. Mai multe despre agenția pentru care lucrează Julien, despre tabloul despre care pretinde că n-a fost decât un mod de a „distrage" atenția

lui Marie şi despre motivele care îl fac să-şi rişte pielea pentru o femeie pe care abia a cunoscut-o.

Derulez meniul şi găsesc imediat mesajele, apoi dau clic pe cel mai recent. E din noaptea trecută şi persoana care l-a trimis are iniţialele G.D.

Respiraţia mi se opreşte în gât în clipa când o fotografie, şi nu un text, începe să se încarce pe micul display.

E poza mea.

Aceeaşi pe care poliţiştii i-au arătat-o azi-dimineaţă managerului de la Hôtel Plaza Athénée.

Iar sub fotografie e un text:

La femme s'appelle Chloe Turner. Si tu veux trouver le tableau, empêche cette femme de parler aux flics. C'est urgent.[1]

Trebuie să notez mesajul. Nu-mi amintesc franceza pe care am învăţat-o în şcoală suficient de bine ca să înţeleg tot textul. Trag iute sertarul biroului şi scotocesc după un notes şi un pix, dar fără succes. Duşul se opreşte în clipa următoare. Julien va deschide uşa de la baie din clipă în clipă.

Mă reped peste pat şi deschid sertarul noptierei, unde dau peste un pix aşezat lângă un notes. Sub antetul *Hôtel Splendid* mâzgălesc iute mesajul, apoi smulg foia din notes, o împăturesc şi o vâr în sutien. Mă grăbesc să traversez camera, umblu frenetic la telefonul

[1] „Femeia se numeşte Chloe Turner. Dacă vrei să găseşti tabloul, împiedic-o să discute cu poliţia. E urgent" (în lb. fr. în original).

lui Julien pentru a-l aduce înapoi la afişajul de pornire, după care îl pun exact la locul lui pe birou.

În momentul când mă arunc pe pat, Julien iese din baie cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului. Părul lui castaniu-închis e umed tot şi încâlcit, iar buzele arcuite în sus, într-un rânjet dezarmant pe care am avut ocazia să îl văd deja de câteva ori pe parcursul zilei, fac ca gropiţa să-i apară în obrazul drept.

— Ce duş bun, nu-i aşa? zice în timp ce foloseşte un prosop uscat pentru a se freca în urechi.

— Mmhmm, mormăi eu, încercând să *nu* mă uit mai jos de faţa lui la abdomenul tare ca piatra ori la umerii musculoşi şi bronzaţi.

Îmi trec mâna peste piept, unde am ascuns foaia de hârtie împăturită în sutien, apoi îi zâmbesc.

— Cel mai bun duş pe care l-am făcut de multă vreme!

NOUĂ

Zgomotul uşii trântite mă trezeşte din somn. Deschid ochii şi-l văd pe Julien îmbrăcat în aceleaşi haine ca ieri şi cu o expresie preocupată pe faţă.

— Ai dormit bine? mă întreabă.

— Îhî. Buştean, murmur eu.

— Asta faci când te culci cu un bărbat?

— Poftim?

— Când logodnicul tău te duce în pat, asta faci, adormi imediat?

Trage draperiile şi lasă o rază de lumină strălucitoare să pătrundă în încăpere.

Mă salt în fund şi-mi mijesc ochii până ce mă obişnuiesc cu lumina.

— Ce insinuezi? Că sunt frigidă?

Ridică din umeri.

— Nu, doar mă întrebam.

Cobor din pat îmbufnată.

— Locuiţi împreună? mă întreabă Julien. Tu şi cu logodnicul tău?

— Da, sigur că da. De ce mă tot descoşi? De-abia m-am sculat.

— Te satisface?

Îmi cade falca.

— Vorbeşti serios?

— Da. De ce?

— Ne-am cunoscut abia ieri — de-asta. Dacă-ţi închipui c-o să discut cu tine despre viaţa mea sexuală, atunci nu eşti întreg la minte.

Ridică din umeri şi-şi înăbuşă un rânjet.

— N-ai de ce să te superi. Eram doar curios. Ştiu că atunci când doi oameni locuiesc împreună, uneori romantismul dispare.

— Tu ai locuit vreodată împreună cu o femeie?

— Nu.

— Ei bine, dacă vrei să ştii, uneori lucrurile devin mai puţin incitante atunci când locuieşti de ceva vreme cu cineva. Nu că aşa ar fi cazul cu mine şi logodnicul meu, dar la multe cupluri se întâmplă într-adevăr aşa. Desigur, există întotdeauna posibilitatea de a găsi lucruri noi ca să mai înviorezi atmosfera.

Ridică din sprâncene.

— Ca de pildă?

Intru în baie şi mă stropesc cu apă pe faţă.

— Pune-ţi imaginaţia la contribuţie.

Scoate capul pe după colţ şi îmi întâlneşte privirea în oglindă.

— Am o imaginaţie foarte vie.

— Mda, mi-ai dovedit-o ieri, cu poanta cu plaja pentru nudiști din blestematul de autocar care făcea Turul pentru Proaspăt Căsătoriți. Ce încântător, mormăi în timp ce mă uit în oglindă la obrajii mei aprinși, după care îi închid ușa în nas lui Julien, care râde! Cât e ceasul? îl întreb prin ușă.

— Nouă și jumătate. Tocmai m-am întors de la gară.

— De ce m-ai lăsat să dorm până târziu? La ce oră e trenul?

— Din păcate, avem o problemă.

Deschid ușa băii.

— Ce problemă?

Își trece mâna prin păr.

— E *grève*.

— *Grève*? Ce înseamnă asta?

— Cum se zice în englezește? zice Julien și se așază pe marginea patului, bătând gânditor cu degetul arătător în bărbie. Grevă?

— Grevă?

— Da, așa se zice, nu? Toți lucrătorii din transporturi sunt astăzi în grevă. Nu circulă niciun tren.

— Cum adică nu circulă niciun tren? Cum e posibil?

— Nu e ceva neobișnuit în Franța. Aici avem tot timpul *grèves*.

— Bine, dar trebuie să plecăm. Nu ne putem permite să mai pierdem vremea. Ce-ar fi să închiriem o mașină?

— Nu se poate. Și ei fac grevă. Toate firmele de transport sunt în grevă. Suntem blocați.

Mă holbez la el neîncrezătoare. Nu se poate.

— De ce eşti aşa calm?

— Crezi că-mi face plăcere? Dar ce-aş putea face? Doar nu sunt şeful transporturilor din Franţa, mi-o trânteşte el.

— Dar trebuie să existe ceva! Chiar nu avem *nicio* soluţie să ajungem la Lyon astăzi?

Mă ridic şi încep să mă plimb de colo-colo prin faţa ferestrei.

— Am lăsat un mesaj cuiva care ar putea să vină să ne ia cu maşina şi să ne ducă la Lyon. Aştept să mă sune. Oricum, dacă asta nu merge, greva nu va dura decât o zi. Mâine-dimineaţă la prima oră vom putea lua trenul spre Lyon. Claude are o iubită la care locuieşte când e în Lyon, aşa că va mai rămâne acolo cel puţin două zile.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur.

— La fel de *sigur* ca atunci când mi-ai promis că-l vom găsi la Giverny şi pe urmă la Annecy? Încep să mă gândesc că, la urma urmei, poate că nu eşti cel mai bun agent sub acoperire. Spune-mi, de ce nu poate să vină unul dintre colegii tăi să ne scoată de aici? Cum e posibil să fim blocaţi?

— Ţi-am explicat, am lăsat mesaj singurei persoane care ne poate duce la Lyon, însă nu-ţi pot da detalii despre munca mea sau relaţiile mele profesionale. Astea sunt informaţii confidenţiale. Dacă vrei să-mi insulţi

abilităţile de agent, n-ai decât, dă-i drumul. Dar spune-mi, ai vreo altă variantă?

— Nu, n-am. Dar totul e o nebunie. Ce-am putea face între timp?

Privirea intensă a lui Julien se îndulceşte în timp ce ochii lui mă măsoară de sus până jos.

— Aş avea vreo câteva idei.

Îmi încrucişez braţele la piept şi mă duc la fereastră.

— O, Doamne! Nu pot să cred ce mi se întâmplă.

Se ridică de pe pat şi-şi ia celularul de pe birou.

— Voi, femeile americane, sunteţi mereu încordate. Haide să luăm micul dejun şi să stăm de vorbă ca să te mai înveseleşti. Aruncă o ocheadă rochiţei roşii atârnate pe speteaza scaunului şi adaugă: Dar mai întâi va trebui să-ţi cumpărăm nişte haine noi.

— În caz că ai uitat, n-am niciun ban, îi spun şi stomacul mi se strânge la gândul că voi fi nevoită să port din nou pantofii cu tocuri înalte care mi-au făcut băşici în tălpi şi rochia aia roşie înfiorătoare.

— Vom face shopping. O să vezi ce bine ne vom distra.

Mă încrunt.

— Shopping? Distracţie? Niciunui bărbat nu-i place la cumpărături.

— Vrei să zici că niciunui bărbat *american* nu-i place shoppingul. Dar ai uitat că eu sunt francez. Noi suntem o rasă aparte. În Annecy sunt o mulţime de magazine bune. Haide, îmbracă-te. E vremea pentru un mic dejun franţuzesc cumsecade.

— Dacă-ți închipui că o să mă fâțâi printr-un orășel obscur din Alpii francezi, să mănânc și să fac shopping cu un bărbat aproape necunoscut, comportându-mă ca și cum totul ar fi în regulă, când nunta mea este peste cinci zile, atunci ești nebun! O să găsesc eu o cale de a pleca de aici, cu sau fără tine.

Își arcuiește o sprânceană.

— Nu zău? Și cum ai de gând să procedezi?

Mă holbez la el cu o privire tâmpă. Evident, n-am niciun plan în cap. Iar stomacul a început să-mi chiorăie de foame.

— Bine. O să vin cu tine. Dar numai pentru că sunt lihnită și nu văd rostul să stau singură în camera asta de hotel.

După un duș rapid, îndes bucățica de hârtie cu mesajul înapoi în sutien și-mi fac o notă mentală să obțin traducerea textului cât mai curând posibil.

Cele două variante în materie de ținută pe care le am la dispoziție sunt rochița roșie și pijamaua, ambele asortate cu pantofii cu tocuri de opt centimetri. Oricât îmi amintește rochia asta afurisită de Claude și de ceea ce am făcut (sau nu) cu el cu două nopți în urmă, mă hotărăsc să o port. Pur și simplu nu mă simt în stare să ies din hotel în pantaloni de pijama și pantofi cu tocuri înalte. După ce ies din baie îl găsesc pe Julien tolănit pe pat, butonând pe canalele de televizor.

Își ridică privirea de pe ecran și ochii lui căprui se opresc pe decolteul meu.

— La ce te zgâiești? îl iau eu la rost, în speranța că nu a observat roșeața care mi-a cuprins gâtul.

Privirea îi urcă acum spre fața mea.

— Mă gândeam că, în ciuda defectelor lui, Claude are gusturi bune în privința hainelor pentru femei. Nu crezi?

Bărbații ăștia!

— Trebuie să-mi sun logodnicul înainte de a pleca, spun, așezându-mă pe pat lângă el și vârându-mi pantofii în picioare.

— Dar n-ai vorbit cu el ieri? Și nu crede că ești la muncă acum?

Mă uit la ceasul de la mână. Are dreptate Julien. Paul *crede* că sunt acum la muncă și, în plus, pe coasta de est nu e decât trei și jumătate noaptea. Nu-i place deloc să fie trezit în mijlocul nopții, așa că poate ar fi mai bine să aștept să se scoale.

Încordarea din stomac mi se mai risipește un pic. O să-l sun mai târziu. Nu e cazul să agravez și mai mult situația.

— OK, telefonul mai poate aștepta. Hai să mergem.

Julien îmi zâmbește și gropița îi apare în obraz.

— *On y va.*

***

Ieșim din hotel și în clipa când pășesc pe trotuar și cuprind cu privirea lacul albastru cristalin înconjurat de munții împăduriți, uit cu totul de picioarele care mă chinuie, de rochia minusculă pe care o port, de Paul,

de contul bancar fraudat şi de Julien, care mă calcă tot timpul pe nervi, uit de tot şi de toate.

În viaţa mea n-am văzut o privelişte atât de splendidă. O admir cu respiraţia tăiată.

— Ţi-am spus eu că e frumos aici, zice Julien şi îşi aşază o mână pe braţul meu. O să-ţi arăt locurile după ce mâncăm. Vino!

Îl urmez, dar nu-mi pot lua ochii de la scenele ce mi se dezvăluie la fiecare pas. Bărci albe împestriţează lacul sclipitor enorm. Plutesc fără niciun ţel, fără griji, fără vreo destinaţie anume, neimplicate în nicio întrecere. Copii mici râd hârjonindu-se în iarbă, cu părinţii aşezaţi pe băncile frumos aliniate pe sub copacii umbroşi, iar munţii se înalţă pe deasupra frunzelor ce foşnesc în vânt. Aerul e proaspăt şi răcoros şi miroase a pin. Ne întoarcem cu spatele la lac şi, în timp ce străbatem străzile pietruite, aroma de ciocolată şi cafea care pluteşte în aer îmi lasă gura apă şi-mi face stomacul gol să chiorăie de foame.

Înspre lac se îndreaptă un pârâu înspumat ce curge liniştit prin oraş. Mănunchiuri de flori albe, roz şi purpuriu aprins se revarsă de pe balustradele ce mărginesc micile poduri pietonale care traversează apa. Grupuri de turişti hoinăresc în sus şi în jos pe alee şi fac poze clădirilor de culoarea apusului, cu obloanele deschise pentru a lăsa aerul curat de munte să pătrundă în case.

Îmi amintesc că am trecut pe aici aseară, dar acum, la lumina zilei, privelişte e complet diferită. Cuvântul

„fermecător" e prea sărac pentru a descrie acest orăşel. E ca un basm adevărat.

Julien mă conduce spre una dintre cafenelele de pe malul pârâului şi îmi trage un scaun la o masă cu vedere perfectă spre lacul maiestuos, munţii înalţi, florile plăcut mirositoare, păsările ciripitoare şi copacii foşnitori — toate, absolut toate.

Se aşază vizavi de mine şi rânjeşte.

— Vezi, nu e o idee aşa de rea să petreci o zi în Annecy, nu? În America n-aveţi asemenea locuri, am sau nu am dreptate?

Mă gândesc la căsuţa noastră din DC, de lângă Dupont Circle. Pare la ani-lumină distanţă.

— Nu. În State nu avem aşa ceva. Nici pe departe.

Un chelner înalt, brunet, cu un zâmbet degajat, se apropie de masa noastră.

— *Bonjour, Mademoiselle, Monsieur. Vous voulez quelque chose à boire?*[1]

— *Un café pour moi, et*[2]... Julien se întoarce spre mine. Vrei o cafea?

— *Un café pour moi aussi*[3], îi spun chelnerului, în speranţa că franceza mea e comprehensibilă. *Et je... ăăă... je suis une question?*

Sprâncenele chelnerului se împreunează.

---

[1] „Bună ziua, domnişoară, domnule. Vreţi să beţi ceva?" (în lb. fr. în original).

[2] „O cafea pentru mine şi..." (în lb. fr. în original).

[3] „O cafea şi pentru mine" (în lb. fr. în original).

— *Oui, Mademoiselle?*

Sper că i-am spus că am o întrebare. Sau poate că *sunt* o întrebare. Rahat. Oricum, a înțeles ce vreau.

— *Il y a...* Vreau să spun, *il y a une grève*[1]*?* reușesc eu să îngăim.

— *Oui, Mademoiselle, il y a une grève aujourd'hui.*[2] Și dacă preferați, vorbesc engleza.

De ce nu mi-o fi spus de la bun început? Sau poate că stă scris pe fruntea mea că sunt o turistă americancă idioată?

— Deci toate sunt astăzi în grevă? Trenurile, autobuzele, mașinile de închiriat, totul?

— Da, totul.

— Și nu știți cum pot pleca de aici spre Paris sau Lyon, de exemplu?

— Nu, *Mademoiselle.* Îmi pare rău. Dacă n-aveți mașină personală, n-aveți cum pleca din Annecy. Dar sunt convins că o zi în plus în Annecy n-o să vă displacă, zice el, arătând spre priveliștea pitorească ce ne înconjoară.

— Sigur că nu. *Merci.*

Înainte să apuce chelnerul s-o șteargă spre o altă masă, Julien adaugă:

— *Monsieur, deux pains au chocolat aussi, s'il vous plaît*[3]. Își arcuiește apoi sprâncenele spre mine: Ce? Ai crezut că te mint cu greva?

---

[1] „E grevă?" (în lb. fr. în original).

[2] „Da, domnișoară, astăzi e grevă" (în lb. fr. în original).

[3] „Și doi croasanți cu ciocolată, vă rog" (în lb. fr. în original).

Ridic din umeri.

— Încerc să-mi port singură de grijă.

— De ce să te fi mințit?

Mă gândesc la fotografia mea din telefonul lui și la mesajul ciudat în care apare numele meu.

— Cine știe?!

Zâmbește.

— Ți-ai închipuit că vreau să mai petrec o zi cu tine?

— Nu, nu mi-am închipuit. Doar că...

— Nu știam că vorbești franțuzește, mă întrerupe el și scoate pachetul de țigări, pe care îl așază pe masă.

— Nu pot să zic că *vorbesc* franțuzește. Am învățat un pic când eram la colegiu, dar asta cu mult timp în urmă.

— Ai totuși un accent bun. Știi, majoritatea americanilor care vin aici vorbesc franceza cu un accent oribil. Îmi vine să le spun să se întoarcă în țara lor și să vorbească englezește. Dar tu, tu ai un... hmm... frumos, zice și-și plimbă privirea peste corpul meu.

— Am un ce... frumos?

Rânjește.

— Un accent. Ai un accent frumos. Te-ai descurca foarte bine dacă te-ai strădui să înveți mai mult.

Chelnerul revine cu două cești minuscule de cafea și doi croasanți pufoși din mijlocul cărora țâșnește ciocolata întunecată la culoare.

— *Merci*, apuc să zic înainte de a devora primele înghițituri din foitajul untos, savurând ciocolata cleioasă și fierbinte care mi se topește pe limbă.

Mi-e atât de foame, încât aş fi în stare să înfulec cinci croasanţi. Încerc să mă stăpânesc, însă în numai câteva secunde în farfurie nu rămâne decât o bucăţică minusculă de croasant cu ciocolată.

Julien chicoteşte.

— În afara accentului oribil, voi, americanii, aveţi şi mâncare proastă.

— Ba nu, îl contrazic eu cu gura plină de foitaj, pe care îl dau pe gât sorbind din espressoul tare. Ai fost vreodată în State?

— Da, am fost, şi n-aveţi de ce să vă lăudaţi cu mâncarea voastră.

— Nu toţi americanii mănâncă la McDonald's, dacă la asta te gândeşti.

— Sigur, *tu*, una, nu mănânci, asta e clar, din moment ce eşti slabă şi pari sănătoasă. Dar cei mai mulţi americani sunt destul de graşi, nu-i aşa?

— Ai ceva împotriva americanilor? îl întreb, dorindu-mi să-şi închidă odată gura, ca să îmi pot savura în linişte croasantul.

— Nu, nici vorbă. E doar o observaţie şi-atât. Aşa îmi câştig eu existenţa. Observând. Tu, de exemplu. Eşti aici, în unul dintre cele mai frumoase locuri din lume, mâncând un croasant delicios şi, totuşi, eşti încordată. Nu vrei să te relaxezi nici măcar o clipă ca să te bucuri de ziua asta splendidă, cu toate că pe moment nu poţi face nimic ca să-ţi rezolvi problema.

— Iar asta este pentru prima oară când eşti afară şi nu te văd fumând, ripostez eu. Poate că una dintre cauzele obezităţii în America este excesul de fast-food, dar tu, tu n-ai auzit că fumatul poate cauza cancer?

Soarbe din cafea şi clatină din cap spre mine.

— Americance, franţuzoaice, toate sunteţi la fel.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Că tot timpul nu faceţi decât să le spuneţi bărbaţilor ce să facă. Să ne bateţi la cap cu ce e bine şi ce e rău pentru noi.

Buzele i se arcuiesc în sus într-un rânjet drăcesc.

— De ce nu-ţi trăieşti viaţa şi nu încerci să nu-ţi mai faci atâtea griji?

— Eu nu-i spun lui Paul ce să facă. Şi nici nu-mi fac griji tot timpul.

Ridică din nou din sprâncene.

— Şi nu mai face chestia asta.

— Ce chestie?

— Chestia pe care o faci cu sprâncenele.

Scoate un hohot de râs, apoi ia o înghiţitură zdravănă din croasant şi se reazemă de scaun.

— Ştii ce amuzant e să te enervez?

— Ar fi şi mai amuzant dacă ai tăcea şi m-ai *lăsa* să mă bucur de peisaj.

Râde în barbă, scoate o ţigară din pachet şi o aprinde, în timp ce eu termin de mâncat croasantul cu ciocolată şi trag în piept aerul răcoros de munte care suflă dinspre lac. Şi chiar în clipa când simt că o parte din

grijile mele au fost luate pe sus odată cu susurul pârâului ce clipocește în apropiere, Julien aruncă două monede pe masă, mă ia de mână și mă trage de pe scaun.

Are maxilarul încordat și ochii îngustați.

— Vino cu mine.

— Dar nu mi-am terminat cafeaua, protestez eu.

— *Acum*, zice și mă împinge pe trotuar.

Cotim pe după un colț, în tot acest timp uitându-se peste umăr.

Și cu asta, s-a zis cu plăcerea de a savura momentul.

ZECE

— Ce naiba a fost asta? îl reped eu imediat ce-mi dă drumul la mână şi îşi reia mersul normal, nonşalant.

— Sosise vremea să plecăm, răspunde, trăgând din ţigară.

— Ai văzut pe cineva? Poate pe australienii ăia înspăimântători de aseară? Ori poliţia?

Continuă să meargă cu privirea aţintită în faţă şi buzele pecetluite.

Clatin din cap. Nu ştiu ce să mai cred. O clipă am sentimentul că se poartă cinstit cu mine şi că încearcă să mă ajute, şi-n clipa următoare ceva aiurea se întâmplă şi mă întorc de unde am plecat, fără să am nici cea mai vagă idee ce se petrece.

— Vino, ştiu un magazin bun de pantofi mai jos pe stradă, zice Julien, aruncând încă o privire peste umăr.

— Chiar crezi că o să merg cu tine la shopping şi să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic?

— Dar nu s-a întâmplat nimic, enunţă el pe un ton pragmatic.

— Bine, cum zici tu. Nu s-a întâmplat *nimic.* O să ne prefacem că nu ai văzut pe cineva de care fugim.

— În momentul ăsta nu fugim de nimeni. Se holbează la picioarele mele, cu tălpile bășicate. Trebuie să-ți iei o pereche nouă de pantofi, zice.

Se oprește și deschide o ușă în dreapta lui, după care îmi face semn să intru.

Îl urmez înăuntru, încercând să dau uitării porcăria pe care mi-a făcut-o mai devreme la cafenea și sperând că Individul Tatuat și Seducătoarea nu ne-au luat urma. Aleg niște pantofi sport gri cu alb și-i răsucesc în mâini, iar tâmplele îmi zvâcnesc la gândul că pierdem atâta timp prețios rămânând în Annecy încă o zi. Paul se va trezi în curând. Și dacă o să-l sun mai încolo, ce-aș putea să-i spun?

„Bună, iubitule! Fac un mic ocol printr-un orășel de basm din Alpi, cu un agent sub acoperire pe care l-am cunoscut ieri. O, și apropo, m-a sărutat în holul de recepție de la Plaza Athénée, am dormit cu el în pat azi-noapte și acum m-a scos la cumpărături. Abia aștept să mă întorc acasă și să ne căsătorim! Pa!"

Doamne, ce dezastru!

— Arată bine. Vrei să-i încerci? mă întreabă Julien, apropiindu-se un pic prea mult, după gustul meu.

Mă holbez în jos la rochița cea roșie.

— Nu prea cred că se asortează cu restul ținutei.

— Nicio problemă. O să-ți cumpărăm și niște haine mai confortabile. Presupun că nu vrei să te plimbi

toată ziua prin Annecy în rochia asta seducătoare. Am dreptate?

— N-o să te las să-mi cumperi haine noi. E ridicol. N-ar trebui mai bine să nu ne pierdem vremea cu tot felul de cumpărături și să ne gândim cum să scăpăm de aici?

— Ți-am explicat deja că am transmis mesaj persoanei care se află acum cel mai aproape de Annecy și care ar putea veni să ne ia, dar deocamdată nu m-a sunat. Din cauza naturii muncii mele, din păcate, nu am cum să procedez altfel fără a-mi distruge acoperirea. O să o sun din nou imediat *după* ce îți cumpăr niște pantofi noi.

Ochii îi fug spre vitrină, apoi revin asupra mea.

— Dacă nu vrei să rămânem toată ziua în hotel, s-ar putea să fim nevoiți la un moment dat să o luăm la goană, și tu, cățărată cum ești pe tocurile astea, o să ne împiedici să ne mișcăm repede.

***

Cu o sacoșă plină cu șosete și cu noua mea pereche de pantofi sport șic, îl urmez pe Julien afară din magazin, încercând să-mi păstrez calmul. Încercând să „mă las dusă de val" și să „savurez momentul", având în vedere că altă variantă oricum nu am.

După câțiva pași, Julien se oprește brusc pe trotuar, mă ia de mână și mă răsucește în direcția opusă.

— Ce se întâmplă? sâsâi şi dau, fără să reuşesc, să-mi eliberez mâna din strânsoare.

— *Rien*, zice, dându-şi ochii peste cap. Nimic. Vreau să te duc la un alt magazin. Se numeşte Camaïeu. Cred c-o să-ţi placă.

— OK, atunci de ce mă strângi aşa de tare de mână şi mă faci să merg cu o sută şaizeci de kilometri pe oră?

Îmi aruncă un zâmbet maliţios.

— Ţi-am spus eu că o să ai nevoie de pantofi mai comozi.

— Ce naiba, explică-mi odată ce se întâmplă, îi tai eu vorba. De *cine* fugim?

Deschide uşa următoare pe lângă care trecem şi mă împinge înăuntru.

— Cumpără ce-ţi place. O să fiu după colţ, dând un telefon.

— Ce? Pe cine vrei să suni? întreb eu, dorindu-mi în clipa asta să-i pun un microfon ca să îl spionez şi să aflu ce se petrece cu adevărat.

— *Vas-y*[1], zice. N-o să lipsesc decât un minut.

Se întoarce şi dispare pe după rafturile cu îmbrăcăminte ultimul răcnet, lăsându-mă cu gura căscată în mijlocul magazinului.

O vânzătoare atrăgătoare îşi face apariţia lângă mine.

— *Je peux vous aider, Mademoiselle?*[2]

---

[1] „Du-te" (în lb. fr. în original).

[2] „Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară?" (în lb. fr. în original).

— Ăăă... nu, *je*... ăăă...

— Vorbiți englezește? îmi zâmbește ea cu niște ochi căprui plini de bunăvoință.

Dau din cap, cu falca în continuare căzută.

— Veniți cu mine. O să vă ajut să alegeți.

Își așază o mână pe umărul meu și mă conduce prin magazin, luând în drum niște blugi și topuri în timp ce eu surâd distrată și cercetez din ochi rafturile, în căutarea lui Julien.

Chiar în clipa când ea deschide ușa unei cabine de probă, iar eu încep să mă întreb dacă Julien nu m-a părăsit cu totul, îl văd cum apare de după colț, ținând un tricou de culoarea prunei în mâini. Mi-l întinde.

— Poftim. Cred că se asortează bine cu nuanța părului tău.

— Ce-ai făcut? îl întreb.

Iau tricoul și-l arunc în cabina de probă.

— Am sunat, așa cum ți-am spus.

— Și? Când putem să plecăm de aici? Vine să ne ia persoana? Care, apropo, cine e?

— O cheamă Camille. Nu, nu mi-a răspuns la telefon deocamdată. I-am lăsat încă un mesaj.

Să fie Camille una dintre iubitele lui Julien? Un tip ca el trebuie că are cel puțin câteva iubite răspândite prin toată Franța.

Deși Julien are cu siguranță o latură blândă și protectoare, nu mi se pare deloc genul de bărbat care să vrea să se implice. *Marea lui iubire*, la care a făcut aluzie

în tren, n-a fost probabil decât un peştişor auriu pe care a uitat să-l hrănească.

— N-aveai de ce să stai atâta timp doar pentru a lăsa un mesaj, observ eu. Cu cine altcineva ai mai vorbit la telefon?

Ochii lui Julien scapără când îşi aşază mâinile pe umerii mei şi mă împinge în cabina de probă.

— Du-te şi probează hainele. Ţi-am promis că o să te scot din Annecy cât mai curând cu putinţă şi o să mă ţin de cuvânt. Altceva nu trebuie să mai ştii.

Îşi ia mâinile de pe umerii mei şi-mi trânteşte uşa în nas.

— Te aştept aici, zice de dincolo de uşă. Să îmi arăţi cum îţi vin hainele.

— Ha, pufnesc eu.

De parcă aş fi dispusă să mă împopoţonez în faţa lui şi să-i arăt fiecare ţinută. Bun, sigur că abia aştept să scap de pantofii cu tocuri înalte şi de rochia asta ridicolă şi să mă schimb în nişte haine normale şi curate, dar nu asta contează.

Ceea ce contează e că situaţia a scăpat total de sub control şi că, judecând după faptul că Julien se uită mereu peste umăr, nu suntem în siguranţă aici. Trebuie să plecăm din Annecy cât mai curând posibil şi să-l găsim pe Claude.

Îmi arunc pe mine o pereche de blugi evazaţi, albastru-închis, şi tricoul de culoarea prunei, văd că-mi vin bine şi dau să scot tricoul, când Julien crapă uşa.

— Hai să te văd.

— Hei! spun eu, trăgând înapoi tricoul pe mine. Nu ştii să baţi la uşă?

Mă măsoară de sus până jos, zăbovind o clipă prea mult asupra sânilor.

— Am avut dreptate. Tricoul ăsta se asortează cu părul tău, nu-i aşa?

Îl împing afară din cabină şi trântesc uşa în urma lui.

Poate că Julien e gay, îmi zic în timp ce mă uit în oglindă şi văd petele de roşeaţă care mi-au apărut în obraji.

După care îmi amintesc de privirea neruşinată pe care a aruncat-o spre pieptul meu şi de felul obraznic în care m-a măsurat din ochi azi-dimineaţă la hotel *şi* la cafenea. Nu, în mod sigur nu e gay.

Şi îmi mai amintesc ceva: expresia exasperată de pe chipul lui Paul de fiecare dată când ieşeam din cabina de probă, la ultima noastră „sesiune" de cumpărături. Julien are dreptate într-o anumită privinţă: francezii sunt *într-adevăr* o rasă aparte. Una nemaipomenit de ciudată. Una cu care nu sunt obişnuită şi cu care nu voi mai avea de-a face şi pentru care nu va mai trebui să-mi bat capul, de îndată ce mă voi întoarce acasă la Paul.

La casă, Julien scoate cardul de credit şi insistă să mai iau un top bleumarin pe care voiam să-l pun înapoi pe raft, precum şi o jachetă tricotată largă de culoare bej, care se asortează cu orice.

— Peste noapte s-ar putea să se facă răcoare, zice, vârând cardul înapoi în portofel.

— Asta e ultima mea grijă.

Mă întorc în cabina de probă ca să îmi pun pe mine hainele noi și văd alți câțiva bărbați în magazin, cu prietenele lor. Pe fețe li se citește plăcerea shoppingului, nu mârâie și nu se vaită. Probabil că e ceva în apa de aici... sau poate în vin. Pentru că nu e normal ce se petrece.

Ies din cabina de probă îmbrăcată în blugi și tricoul de culoarea prunei și cu pantofii sport în picioare.

Julien îmi zâmbește.

— Acum măcar hainele tale nu mai sunt încordate.

Prefer să nu-i răspund și să mă strecor pe lângă el. E cazul să terminăm cu prostiile și să ne gândim la un plan. Julien întinde mâna și-mi ține ușa deschisă, dar mă surprinde punându-și mâna pe șalele mele. Ține mâna acolo până ce ies pe ușă în stradă.

Un val de căldură îmi urcă pe șira spinării până în vârful urechilor în clipa când își ia mâna de pe mine.

— Mersi pentru haine, îi spun cu ochii ațintiți în față, pe trotuar.

Mă întreb de ce atingerea lui mă tulbură atât de tare. Doar am mai avut contact fizic și cu alți bărbați în afară de Paul.

Bine, adevărul e că nu *prea* am avut contact fizic cu alți bărbați... uf, recunosc, nici nu-mi amintesc ultima oară când un alt bărbat decât Paul m-a atins. Și, ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc nici când Paul și-a pus ultima

oară mâna pe șalele mele, așa cum a făcut Julien. Nu că ar fi ceva rău în asta — doar că Paul nu e tocmai genul de bărbat tandru și pisicos.

— Repet: nicio problemă, spune Julien.

Continui să mă concentrez asupra trotuarului. Curând o să mă întorc acasă și n-o să mai am niciodată de ce să mă îngrijorez că un bărbat mă face să roșesc.

— Și acum ce facem? O suni pe fata aia? Pe Camille?

— Nu, o să mă sune ea.

— Ești sigur?

— Absolut.

Siguranța lui de sine nu mai înseamnă acum mare lucru pentru mine. A fost sigur de o mulțime de lucruri. Sigur că îl vom găsi pe Claude *plus* pașaportul meu la Giverny, și mai apoi la Annecy. Venirea tipei ăsteia, Camille, care să ne salveze din greva transportatorilor, se va dovedi o chestie la fel de „sigură"?

Încep să mă întreb ce vom face dacă individa pe nume Camille nu va apărea, când Julien se oprește și se zgâiește la vitrina unui magazin căruia îi zice Darjeeling. Numai că de data aceasta, în loc de blugi și tricouri, corpurile netede ale manechinelor sunt îmbrăcate în piese de lenjerie intimă incitante.

Julien își înalță ambele sprâncene și-mi aruncă un rânjet viclean.

— Probabil că ți-ar trebui și niște lenjerie nouă, nu?

— Glumești?

— Nu, vorbesc foarte serios. Presupun că porţi aceeaşi pereche de chiloţi pe tine de două zile.

— Şi tu? Am văzut că n-ai haine de schimb la tine.

— Am crezut că n-o să lipsesc de acasă mai mult de o zi. Bun, spune-mi, vrei lenjerie nouă sau nu?

Cuget la întrebarea lui şi realizez ce mult mi-ar plăcea să înlocuiesc lenjeria intimă pe care o port de o zi şi jumătate cu una nouă, curată şi comodă. Oricum, *cu siguranţă* că-i voi returna banii lui Julien. N-o să-i rămân veşnic îndatorată.

Of, ce mama naibii?!!

— Haide, îi spun şi deschid uşa magazinului. De data asta *nu* o să mă mai vezi când probez lucrurile şi să ştii că n-am de gând să fac nicio... prostie.

Izbucneşte în râs şi pielea din jurul ochilor lui se încreţeşte.

— Cum vrei.

Mă plimb prin magazin în căutarea unei perechi de bikini din bumbac alb sau negru — genul de lenjerie intimă pe care îl port de obicei. Nu-mi plac chiloţii tanga, dar, chiar dacă mi-ar plăcea, doar n-o să cumpăr asemenea obiecte provocatoare de faţă cu Julien.

N-am mai intrat până acum într-un magazin franţuzesc de lenjerie şi problema e că se pare că n-au nimic *neprovocator*. Umeraşe cu sutiene de dantelă transparentă în nuanţe de violet, gri, verde-deschis şi negru, asortate cu pantalonaşi scurţi şi chiloţei la fel de transparenţi, se înşiră de-a lungul pereţilor. Trebuie să

recunosc, în viaţa mea n-am văzut lenjerie mai frumoasă, dar pe cine vreau să păcălesc? E aşa de jenant. Doar sunt logodită! Gândul la Paul mă face să mă simt stânjenită; cercetez din ochi umeraşele cu lenjerie franţuzească superbă şi sexy împreună cu Julien, care se poartă de parcă am fi venit să cumpărăm ceva cu totul nevinovat, ca de exemplu un kilogram de mere.

După ce fac o tură a întregului magazin fără să fi ales ceva, mă întorc spre Julien.

— Nu cred că e nimic aici care să-mi convină. Haide să mergem.

— Ce? Nu porţi astfel de lenjerie la tine acasă? Nici măcar de faţă cu logodnicul?

— Asta nu te priveşte pe tine.

Traversează magazinul şi ia un umeraş cu un sutien alb cu dungi gri şi o fundiţă gri în mijloc, asortat cu o pereche de pantalonaşi albi netransparenţi.

— Ce zici de astea? N-ai purta nici măcar asemenea lenjerie pudică în faţa lui?

— Nu e deloc pudică! E... ei bine, e sexy. Şi da, sigur că aş purta aşa ceva pentru el. Suntem împreună de opt ani. Doar nu crezi că mă tem să mă arăt aşa în faţa lui.

— Problema nu e dacă ţi-e teamă sau nu. Întrebarea e dacă porţi vreodată lenjerie când eşti cu el. Pentru că, dac-ar fi să mă iau după cum te-ai plimbat prin magazinul ăsta, cu mâinile în buzunare şi fără să te atingi de nimic, răspunsul ar fi nu.

Smulg sutienul și chiloții din mâna lui, îl dau deoparte și mă reped în cabina de probă. Julien chicotește în urma mea și-mi vine să mă întorc și să-i ard una. Cine se crede de mă descoase tot timpul în legătură cu relația mea cu Paul? Nivelul nostru de intimitate e în regulă și n-am de gând să-i divulg amănunte picante despre viața mea sexuală.

În plus, se înșală complet în privința mea și a lui Paul. Sigur, nu obișnuiesc să port lenjerie sexy în fiecare noapte și nici să-i dansez în poală lasciv, așa cum sunt convinsă că-l răsfață pe Julien iubitele lui, dar suntem împreună de opt ani și e normal ca pasiunea să se mai domolească după atâta timp. Paul e statornic, e un bărbat pe care te poți baza. L-am cunoscut când aveam douăzeci și unu de ani. Ce știe Julien despre stabilitate? Se vede treaba că nimic.

Intru în cabină clocotind de furie la gândul remarcilor impertinente ale lui Julien și scot hârtia cu mesajul telefonic din sutien, amintindu-mi că trebuie să obțin traducerea cât mai iute cu putință. Îndes biletul în buzunarul de la blugi și-mi trag pe mine setul de chiloței și sutien, după care mă privesc în oglindă. Nu am verificat mărimea înainte de a-l smulge din mâinile lui Julien și imediat îmi dau seama că sutienul e cu o măsură mai mic decât îmi trebuie. În rest, arată *grozav.*

Vocea lui Julien răsună de partea cealaltă a ușii:

— Am găsit altceva care s-ar putea să îți placă.

Un sutien de culoarea zmeurei cu bretele fucsia și o pereche asortată de chiloței de dantelă cu fundițe roz de o parte și de alta apar prin crăpătura ușii. Le iau fără să zic nimic și mă decid că, dacă tot am intrat în magazinul ăsta, două seturi de lenjerie intimă curată sunt mai bune decât unul.

Îmi trag pe mine sutienul și chiloții și mă învârt ca să văd cum arăt în oglindă. Uau. Setul ăsta e așa de... provocator. E, fără îndoială, cel mai sexy și mai frumos sutien pe care l-am purtat vreodată. Nu că m-aș considera eu *prea* sexy, dar trebuie să recunosc, sânii mei arată destul de bine în sutien. În State îmi e întotdeauna greu să găsesc sutiene bune, toate sunt căptușite, fapt care mă face să arăt greoaie și supradimensionată.

Sutienele astea nu sunt însă căptușite, așa că în cupele lor nu sunt decât sânii mei, totul *au naturel*. Și-mi place. Îmi place chiar foarte mult.

Încep să mă simt bine, dar în clipa următoare îmi amintesc unde mă aflu și ce caut aici. Fac shopping împreună cu un agent secret francez misterios care are poza mea pe telefonul mobil și care îmi ascunde multe lucruri. E vremea să mă car naibii de aici și să mă ocup de traducerea mesajului.

Dau să-mi scot sutienul, când Julien năvălește pe ușa cabinei de probă cu ochii mari cât două monede de douăzeci și cinci de cenți.

— Ce fa...? dau eu să-l iau la rost, dar nu apuc să mă acopăr, căci Julien își înfășoară brațele pe după mijlocul meu dezgolit.

Mă saltă pe bancheta din cabină, pe care se urcă apoi și el și își strivește corpul cald de al meu.

— Șșt, șoptește, apăsând un deget peste buzele mele.

O voce masculină bubuie în magazin. Mintea mea înnebunită face un salt în urmă, la noaptea trecută — și la mușchii bombați care mă strângeau de gât.

E Individul Tatuat.

Îmi înalț ochii spre Julien și îi arunc o privire cu înțeles. Rămân nemișcată, cu spatele rezemat de perete și corpul complet expus, cu excepția lenjeriei provocatoare, și cu picioarele mele scurte lipite de blugii lui Julien. Ține mâna plantată ferm pe umerii mei și obrazul lui mă atinge, iar răsuflarea-i caldă îmi gâdilă gâtul, în timp ce îl ascultăm pe Individul Tatuat cum caută lenjerie pentru o tipă care, presupun, este iubita lui.

— Uite, setul ăsta sexy ar fi tocmai bun pentru tine, mormăie el cu accentul ăla australian al lui.

— Și ție ce mult ți-ar plăcea să mă vezi în el, toarce femeia.

Aud pași îndreptându-se spre zona de probă, apoi intrând în cabina de lângă noi.

— Arată-mi, zice el.

— O, iubitule, răspunde ea.

Tipa chicoteşte în timp ce Individul Tatuat scoate un mormăit. Peretele despărţitor dintre noi vibrează când cei doi se izbesc de el, apoi încep gâfâielile.

— O, da, acolo, scumpule, geme tipa.

Îmi arcuiesc sprânceana spre Julien. Pe bune? Chiar o fac de partea cealaltă a peretelui, într-un loc public, şi noi nu putem face nimic decât să stăm aici şi să ascultăm?

Colţurile gurii lui Julien saltă un pic în sus.

O, Doamne! Nu-mi vine să cred, chiar se distrează. Individul de care ne ascundem face sex cu o femeie în cabina de lângă noi, iar Julien stă lipit de corpul meu aproape gol şi se distrează.

Mă încrunt la el, atentă să nu scot nici măcar un singur sunet, cu toate că îmi vine să-i dau un brânci şi să-l pocnesc în cap.

Îşi şterge urma de zâmbet de pe faţă şi-şi reia expresia serioasă, fără să-şi ia ochii de la mine. Şi în timp ce Individul Tatuat şi iubita lui continuă să se izbească ritmic de zid, Julien mă prinde de mijloc, coboară de pe banchetă şi mă trage după el.

Mişcându-se cu viteză şi în linişte, îndeasă setul de lenjerie albă înăuntrul jachetei tricotate pe care tocmai mi-a cumpărat-o, apoi le vâră pe ambele în sacoşa de cumpărături. Deschid gura ca să-l întreb ce mama naibii face, dar un geamăt jos de dincolo de perete îmi aminteşte să rămân tăcută.

Julien îmi face semn să mă îmbrac.

Vrea să ies din magazin purtând lenjeria de culoarea zmeurei pe sub haine? Vrea *să fur*?

Îmi rotunjesc gura și mimez un „nu" hotărât, însă când arată cu degetul spre peretele despărțitor, apoi își plimbă ochii de-a lungul corpului meu și ochii i se opresc asupra sânilor, îmi amintesc că sutienul este practic transparent. Îmi adun hainele de pe podea și le arunc pe mine.

De cum mă îmbrac, Julien o ia înainte, deschizând și închizând ușa cabinei într-o tăcere deplină, în timp ce Individul Tatuat continuă să-și manifeste public afecțiunea în cabina alăturată.

Se apleacă spre urechea mea.

— Ieși tu prima. Vin și eu într-o clipă.

Inima îmi bubuie în piept și fața îmi arde; sunt sigură, absolut sigură, că vânzătoarea va începe să țipe și va chema poliția și că va porni imediat alarma, care va suna tare și înspăimântător, iar eu voi sfârși petrecându-mi restul vieții într-o închisoare pentru vina de a fi furat setul ăsta de lenjerie stupid, transparent, superb, de culoarea zmeurei.

Nu se întâmplă așa: îi arunc femeii un zâmbet și mă reped afară. În urma mea, nimic, nici poliție, nici alarmă. Deși asta nu are importanță. Pentru că eu știu adevărul. Acum e oficial: sunt o infractoare. Sunt o nenorocită de hoață de magazine. Și de parcă asta nu ar fi de ajuns, am permis unui alt bărbat decât logodnicul meu să mă vadă în cea mai sexy lenjerie pe care am purtat-o vreodată.

Pe de altă parte, Claude m-a văzut și el în lenjerie, acum două nopți. Bleah!

O zbughesc pe trotuar, cotesc și îl aștept pe Julien. Mă gândesc la felul în care și-a apăsat corpul de mine, și-a plimbat mâinile pe pielea mea dezgolită, cu obrajii atingându-mi fața... și dintr-odată mă simt slăbită. Stomacul meu face tumbe. Urechile îmi ard. Sunt amețită, rușinată și excitată totodată.

Julien apare lângă mine, afișând același zâmbet drăcesc.

— Sunt impresionat.

— De ce? îl întreb, încercând să nu iau în seamă fluturii care-mi dansează în stomac.

Ridică din sprâncene în felul lui caracteristic.

— Poftim? Ești impresionat că am furat din magazin? Că m-ai transformat într-o hoață? îl reped eu, sătulă de el și dorindu-mi din tot sufletul să nu mă mai simt atât de ciudat.

— Nu. Nu de *asta* sunt impresionat, deși trebuie să recunosc că m-ai surprins.

— Bine. Nu vreau să știu mai mult, zic eu, îndepărtându-mă pe stradă, cu pulsul în continuare accelerat.

Bănuiesc la ce se referă, dar mă prefac că nu înțeleg. Imaginea lui Paul îmi răsare brusc în conștiința vinovată, însă realizez că pe moment mi-e mai ușor așa.

UNSPREZECE

Julien şi cu mine ne croim drum înapoi spre hotel pe străzile întortocheate, trecând pe lângă o *crêperie*, o *pâtisserie*, o *boulangerie* şi o *fromagerie*[1]. Mirosul de Nutella, de aluat proaspăt, de croasanţi pufoşi şi de brânzeturi picante care răzbate prin uşile deschise mă face să mă simt ameţită de foame. Turişti şi localnici deopotrivă se plimbă alene şi fără ţintă pe trotuare, muşcând din sandviciuri cu baghete şi sporovăind în tihnă.

Observ un cuplu francez care merge în faţa noastră, ţinându-se de mâini şi legănându-le înainte şi înapoi, şi simt o împunsătură familiară în stomac, aceeaşi pe care am simţit-o şi noaptea trecută, când am sosit la Annecy — dorinţa de a fi în locul lor, de a fi altcineva măcar pentru o zi. Cineva care să viziteze de plăcere acest orăşel minunat. Cineva care să nu-şi facă griji pentru că s-a arătat despuiată unui francez pe care abia dacă-l cunoaşte, care este logodită şi pe cale de a se

[1] „O clătitărie, o patiserie, o brutărie şi un magazin de brânzeturi" (în lb. fr. în original).

mărita peste numai câteva zile... și care nu-și poate scoate din minte fiorul provocat de atingerea mâinii lui pe pielea ei goală.

Arunc pe furiș o privire spre Julien, spre ochii lui mari căprui, părul castaniu zburlit și pometii puternici și, cum stomacul îmi clocotește, știu ce am de făcut.

Trebuie să-l sun pe Paul.

— Te simți bine? mă întreabă Julien în timp ce ne apropiem de hotel.

Încuviințez din cap, cu ochii ațintiți pe trotuar.

— Da, numai că mi-e foame.

— N-am vrut să te fac să te simți prost.

— Atunci de ce ai intrat în cabină? Doar știai că sunt pe jumătate dezbrăcată. În plus, cu riscul de a mă repeta, sunt logodită.

— Pentru că n-ar fi fost bine ca individul să ne vadă. După cum ai observat aseară, tipul nu ne are la inimă nici pe mine, nici pe Claude, iar acum ești și tu pe lista lui neagră. Avem și așa destule probleme. Nu e cazul să ne mai facem încă una.

— Mă rog, și cine este de fapt individul? Un gangster sau ce? Doar nu e stăpânul orașului.

— E o poveste prea lungă și complicată ca să m-apuc acum să ți-o istorisesc. Crede-mă. Nu vrem să mai dăm cu ochii de el ori de Marie. Am intra în și mai multe necazuri.

— Am așa, o impresie, că toate poveștile tale sunt prea lungi și complicate pentru a fi istorisite.

Nu răspunde şi-mi ţine deschisă uşa de la hotel ca să intru, după care urcăm în tăcere în lift.

Când ajungem în cameră, formez numărul lui Paul, ignorând prezenţa lui Julien în spatele meu.

— Alo? rostește Paul cu mai mult de o umbră de panică în voce.

— Sunt eu, Paul.

— Chloe, am tot încercat să dau de tine. Mi-ai zis că ţi-ai pierdut mobilul şi am sunat la Plaza Athénée, dar mi-au spus că nu mai eşti cazată acolo.

— Scuze, am uitat să te anunţ. Angela m-a mutat la un hotel mai puţin scump, ca să nu devalizez cardul companiei cu toate cheltuielile neprevăzute pentru zilele astea.

— Ce Dumnezeu, Chloe, nu-ţi stă în fire să uiţi să mă anunţi unde eşti!

— Da, ştiu. A fost cam agitaţie pe aici.

— Slujba asta a ta e prea stresantă. Nu-mi place ce se întâmplă. Ar trebui să fii acasă şi să te ocupi de pregătirile de nuntă. Iar după ce vom termina cu nunta, ar fi frumos să-ţi iei o pauză de la afacerea asta cu organizarea de evenimente.

Se pare că Paul nu va renunţa prea curând la ideea ca eu să devin casnică şi mamă într-o aşezare suburbană din Pennsylvania.

Rumeg ideea în timp ce Paul continuă să vorbească.

— Mai e ceva: ieri am încercat să folosesc cardul nostru de debit şi nu a mers. Am sunat la bancă şi m-au

anunțat că au blocat contul pe timp nelimitat din cauza unei activități potențial frauduloase. Le-am explicat că ești plecată la Paris cu afaceri, dar mi-au spus că e ceva grav. Fac o investigație, Chloe, și până nu o finalizează, n-o să ne deblocheze contul.

— Foarte ciudat, zic, frecându-mi tâmplele.

— Mai ai cardul de debit la tine, nu-i așa? Doar nu ți l-au furat și pe ăsta, nu?

Rahat. Ce-ar trebui să răspund?

— Nu, îl mai am.

Dumnezeule, ce naiba fac?

— Bun. O să sun iarăși la bancă azi. Mai avem de achitat niște facturi pentru nuntă. Plus facturile curente pe care le plătim din contul ăsta. Te rog, însă, abține-te să folosești cardul până ce lămuresc eu problema. Poți folosi cardul companiei cât stai acolo.

Arunc pe furiș o privire spre Julien și-l văd prefăcându-se că se joacă pe telefon.

— Hmm? A, da, cardul companiei.

— Te simți bine, Chloe? Pari un pic distrată.

— Sunt bine. Ocupată cu conferința. Muncesc de-mi sar capacele.

— Deci când te întorci acasă?

— Să sperăm că miercuri.

— Miercuri? Dar am crezut că n-o să stai decât o zi sau două, așa mi-ai spus, se înalță vocea agitată a lui Paul.

— Știu. Dar n-am de ales. Sunt singura organizatoare de aici și trebuie să mă ocup de toate încurcăturile, așa că n-am încotro.

— Te-ai mai gândit la ce ți-am spus despre Pennsylvania?

Scot un oftat ușor văzând că Julien a ieșit din cameră și a intrat în baie, închizând ușa în urma lui.

— Hai să vorbim despre asta când mă întorc acasă, OK? Am multe pe cap acum și e o treabă mult prea importantă ca să o discutăm la telefon.

— Te rog, promite-mi că o să te gândești serios la ce ți-am spus, da?

— OK, Paul. O să mă gândesc. Îmi pare rău, dar trebuie să închid acum.

— Îmi dai numărul de telefon al hotelului la care stai acum?

— Nu-l am la mine în clipa asta. Acum te-am sunat de pe celularul unui coleg. Dar o să te sun eu mai încolo, înainte de culcare. Și nu uita s-o iei pe Sophie de la aeroport diseară. Aterizează la ora șapte.

Oftează zgomotos în telefon.

— Ce bine ar fi dacă ai fi aici acum! Tot nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Măcar fă tot ce poți ca să te întorci miercuri. Tatăl tău și surorile tale vin și ei în DC tot miercuri, așa-i?

Uf!

— Da. O să mă întorc până atunci. Promit. Ba chiar mai devreme, dacă pot, deși n-am cum să-ți garantez.

— Şi nu uita să nu foloseşti cardul de debit, da?

— Am înţeles.

Pun receptorul jos, îmi îngrop capul în mâini şi închid ochii. Doamne, ce belea! Dar ce-aş fi putut să-i spun? Că mi s-a furat tot portofelul, astfel încât fiascoul cu cardul să aibă mai mult sens? Nu mi-am imaginat că se va ajunge atât de departe. Că mă voi afla la şapte ore distanţă de Paris şi că-i voi turna minciuni după minciuni bărbatului cu care urmează să mă mărit peste cinci zile.

Mă uit în jos la inelul de logodnă — pe care mi l-am pus pe deget azi-dimineaţă, înainte de a ieşi din hotel — şi-i mulţumesc în gând lui Dumnezeu pentru că Julien a reuşit să îl recupereze. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi zis Paul dacă l-aş fi pierdut şi pe el. N-am idee cum îi voi explica restul, dar măcar am inelul.

Julien apare lângă mine.

— Eşti bine?

— Da. Nu. Nu ştiu.

— Cu cine ai vorbit? Cu logodnicul tău?

— Da, îmi mijesc eu ochii la el. Cu logodnicul meu care *nu e un bărbat adevărat.*

— Îmi cer scuze. Nu l-am cunoscut, dar... nu contează, oricum n-ar fi trebuit să-ţi spun aşa ceva.

Mă ridic brusc de pe scaun şi încep să mă plimb în sus şi în jos prin cameră.

— Ce-o să-i spun când voi ajunge, în sfârşit, acasă? Cum mă voi putea dezvinovăţi de operaţiunile ilegale

din contul nostru bancar? Nu știu cum voi putea evita să afle adevărul. Și dacă-l află, va mai vrea să se însoare cu mine weekendul ăsta?

Mă prinde de umeri și mă împinge cu fundul pe pat, după care se așază și el alături.

— Așa cum ți-am spus, Claude a făcut șmecheria asta de nenumărate ori. Nu pot să-ți promit că totul va fi în regulă când vei ajunge acasă, dar aici, în Franța, pot să te ajut.

— De ce ai poza mea pe telefon? îl întreb, sătulă să îi mai cânt în strună.

Se îneacă în clipa când deschide gura.

— Ce?

— Azi-noapte, când ai fost la duș, m-am uitat în telefonul tău. Și mi-am văzut poza, plus un mesaj ciudat în care apare numele meu. Ce se întâmplă?

— Știi deja totul, Chloe. Ți-am spus că lucrez pentru guvern și că misiunea mea este să îl găsesc și să îl arestez pe Claude. Asta-i tot.

— Nu zău? Ce amuzant! Când te-am întrebat cum ai știut că eu sunt victima lui Claude atunci când m-ai văzut ieri-dimineață în holul de recepție de la Athénée, mi-ai răspuns că ai recunoscut rochia roșie și ai observat expresia uluită de pe fața mea. N-ai suflat o vorbă despre mesajul primit pe telefon cu numele meu și cu poza mea. Cine a trimis mesajul și ce spune?

Julien se ridică brusc de pe pat și se duce la fereastră ca să-mi evite privirea... și întrebările.

Gata, mi-a ajuns. Mă duc spre el și îi întorc fața spre mine, forțându-l să mă privească în ochi.

— Nu te face că n-auzi! Am făcut tot ce mi-ai spus să fac, te-am urmat peste tot prin țara asta nenorocită și în tot acest timp l-am mințit pe logodnicul meu, cu care mă mărit săptămâna asta! *Măcar* atâta lucru poți să faci și tu, să îmi explici ce naiba se petrece și de ce ai poza mea pe telefon.

De data asta nu-și ia ochii de la mine.

— Relațiile mele de serviciu... sunt foarte sus-puse, Chloe. Și îți repet, mi s-au dat ordine stricte să *nu* te ajut și să las poliția să se ocupe de tine. La urma urmei, cei de la agenție n-au cum să fie siguri că ești nevinovată, așa că preferă să lase pe seama poliției anchetarea ta, în timp ce se concentrează pe prinderea lui Claude. Am însă un prieten — agentul guvernamental care mi-a încredințat cazul și care are o funcție foarte importantă — care, cu câțiva ani în urmă, după ce uneia dintre femeile înșelate de Claude i s-a întâmplat ceva foarte rău, mi-a promis un lucru. Mi-a promis că, dacă individul ăsta o va lua de la capăt cu escrocheriile, îmi va repartiza mie cazul, ca să mă ocup personal de prinderea lui. Și ca să mă asigur că nicio altă femeie nu va păți ce a pățit ea. El e cel care mi-a trimis poza făcută în noaptea aceea la hotel de un polițist sub acoperire și tot el mi-a spus că, dacă te împiedic să te duci la poliție și te ajut să-ți recapeți pașaportul, va avea grijă să poți părăsi Franța fără nicio problemă.

— OK. Presupunând că e adevărat, ce anume i s-a întâmplat acelei femei de-ţi dai atâta osteneală ca să nu se mai repete? Iar în mesaj apare cuvântul *tableau*, care, dacă nu mă înşel, înseamnă *tablou*, nu-i aşa?

— Da, aşa e. Chloe, în povestea asta sunt multe lucruri pe care nu trebuie să le ştii. Sau pe care nu am voie să ţi le dezvălui. Dar oricum, n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Iar o iei de la capăt cu poveştile lungi şi complicate.

— Tot ce fac e să încerc să te ajut, Chloe. Vorbesc serios, crede-mă. Pentru că ceea ce i s-a întâmplat femeii..., zice, întorcându-şi faţa şi privind în gol, ...a fost îngrozitor. Şi nu voi mai lăsa să se întâmple asta niciodată. Nici ţie, nici altcuiva.

— Dar ce *anume* i s-a întâmplat. De ce nu-mi...?

— A murit, răspunde el pe un ton sec.

Un fior de răceală îmi cuprinde şira spinării şi acum numai liniştea umple prăpastia căscată între noi. Dintr-odată, sunetul ascuţit al unui telefon sparge tăcerea. Tresar şi fac un pas în spate.

Julien scoate telefonul din buzunar şi verifică numele apelantului.

— E Camille!

DOISPREZECE

Convorbirea nu durează mai mult de două minute. Julien îndeasă telefonul în buzunar şi îmi zâmbeşte. Orice urmă a amintirilor sumbre i s-a şters de pe faţă.

— Vine Camille să ne ia.

— Acum?

— Peste vreo două ore. Dar ne duce la Lyon astă-seară, aşa că nu va trebui să aşteptăm până mâine ca să-l găsim pe Claude. Între timp, vom rămâne aici, la hotel.

Se trânteşte pe pat, lungindu-şi picioarele pe cuvertura de un roşu aprins, ia telecomanda şi începe să butoneze.

Mă aşez pe un colţ al patului. Am un ghem în stomac.

— Camille asta... e şi ea agentă sau e una dintre iubitele tale? îl întreb.

Râde.

— *Una* dintre iubitele mele? Dar câte crezi că am?

Îmi trec privirea peste corpul lui.

— Păi, din felul în care vorbeşti, am presupus că...

— Ţi-am spus: nu sunt îndrăgostit de nimeni.

— Mda, dar asta nu înseamnă că nu sunt femei cu care...

— Cu care ce? Mă culc?

Dau din cap.

Se scarpină pe frunte.

— Cum se zice în engleză la cuvântul care descrie o astfel de persoană? Târfă?

Chicotesc.

— Mda, se poate zice şi aşa.

— Deci ce-ţi închipui tu despre mine? Că sunt un soi de târfă masculină?

— N-am zis asta... Doar că mă întrebam cine mai e şi Camille asta.

— Camille e sora mea, zice, fixându-mă cu o privire intensă.

— Oh. N-am ştiut că ai o soră. De ce nu mi-ai spus?

Ridică din umeri.

— Ca să ştii, n-am mai multe iubite. Adevărul e că în momentul ăsta n-am niciuna.

Stomacul meu face tumbe din nou şi-mi amintesc de ceea ce s-a întâmplat la magazinul de lenjerie şi cât de ciudat m-am simţit după aceea. Trebuie să ies să iau aer. Singură.

— Mă duc să fac o plimbare pe malul lacului, îl anunţ.

La urma urmei, ce-mi pasă mie de viaţa amoroasă a lui Julien? Doar nu e treaba mea.

Dă mai încet volumul la televizor.

— E mai bine să rămânem la hotel şi s-o aşteptăm pe Camille.

— Dar ai spus că n-o să ajungă aici decât peste vreo două ore, aşa că nu văd de ce aş sta în camera asta de hotel. În plus, este o zi superbă. Şi cum rămâne cu relaxarea şi cu savurarea momentului?

Îmi aruncă o privire încruntată şi impacientată.

— Nu-ţi cer decât să stai cu mine în hotel vreo două ore. Nu-i mare lucru.

Traversez camera şi deschid uşa.

— Trebuie să iau aer. O să fiu peste stradă.

Dar în clipa când dau să închid uşa în urma mea, Julien mă prinde de braţ şi mă trage înapoi în încăpere.

— Nu poţi să te plimbi prin Annecy de una singură. Vin cu tine.

Ia sacoşa de cumpărături cu hainele mele şi-mi face semn spre uşă.

— *On y va?*

— Dar n-ai de ce să vii cu mine..., îngăim eu, însă Julien mă împinge afară pe hol şi trânteşte uşa.

S-a zis cu plimbarea mea solitară.

— Femeile, mormăie el în barbă în timp ce vine în urma mea pe coridor. Uite, vezi, *de asta* n-am eu nicio iubită.

— Să ştii că pot să-mi port şi singură de grijă. M-am descurcat foarte bine înainte de a te cunoaşte pe tine ieri.

— Ba pardon, înainte de a-l cunoaşte pe Claude, asta vrei să spui. Pentru că după aceea se pare că totul a scăpat de sub control, nu-i aşa?

Uşile ascensorului se deschid şi mă strecor iute pe lângă Julien în holul recepţiei, apoi ies în aerul curat de munte. Nu-l aştept şi traversez strada spre parcul plin de copaci care mărgineşte lacul sclipitor. Ce n-aş da să mă lase de capul meu măcar cinci secunde! Împunsăturile lui nesfârşite au început să mă calce pe nervi. În plus, fiecare clipă pe care o petrec cu el mă face să mă simt ca şi cum l-aş trăda pe Paul. Pentru că, în fond, asta şi fac. Îl mint. Pe el şi pe toată familia mea.

Dau să mă aşez pe o bancă pentru a-mi mai limpezi mintea, dar Julien mă ia de mână.

— Mi-a venit o idee. Ca să mai treacă timpul, haide să facem o plimbare cu vaporaşul. Vino!

Mă trage un pic cam repede după el peste gazon, până ce ajungem la un grup mare de turişti veseli şi zgomotoşi care aşteaptă să urce la bordul unei bărci mari, vopsite în alb, ce seamănă cu un mic vas de croazieră.

Julien întoarce capul şi cercetează cu privirea aleea care duce înapoi spre oraş. Îşi strecoară braţul pe după mijlocul meu şi mă împinge spre vaporaş.

— Ce faci? De ce te porţi aşa? L-ai văzut din nou pe tipul ăla?

Nu apucă să-mi răspundă, că descopăr singură motivul pentru care m-a zorit să traversez parcul — ofiţerul

Laroche și ofițerul Fournier se deplasează în viteză pe trotuar, măturând din ochi gazonul pe care tocmai l-am traversat.

Julien pivotează, întorcându-se cu spatele la ei și lipindu-se de mine, cu brațul strâns peste mijlocul meu.

— Nu te uita, murmură. Urcă pe barcă!

Urcăm treptele spre punte, croindu-ne drum prin mulțime ca să ne adăpostim într-un colț, și observ că toți pasagerii sunt îmbrăcați elegant — bărbații, în cămăși cu guler și cravată, femeile, în rochii — și că toți par să se cunoască între ei.

— Crezi că ne-au zărit?

Pulsul mi se accelerează în timp ce Julien își lasă brațul jos, făcându-mă să mă împiedic și să intru cu nasul într-un buchet uriaș de cale. Ce caută calele pe un vaporaș?

— Nu, spune Julien. Dar am bănuit că era o chestiune de timp înainte ca poliția să dea de urma noastră.

— Urma *noastră*? Poate vrei să zici *a mea.*

Durează o secundă înainte să răspundă.

— Da, sigur că da.

N-am timp să-i analizez ezitarea, căci un bărbat îmbrăcat într-un smoching negru cu alb apare lângă noi.

— *Champagne?* ne întreabă cu accent franțuzesc și ne îmbie cu o tavă cu pahare cu licoare spumoasă.

De ce servesc șampanie la bordul unui vaporaș? Scanez fețele care ne înconjoară și icnesc în clipa

când surprind o femeie într-o rochie lungă de un alb strălucitor, cu un văl diafan care îi cade peste spate, întinzându-se să sărute un bărbat înalt și subțire, într-un costum negru.

O, Doamne! Am nimerit nepoftiți la o nuntă. Dacă aș fi fost eu organizatoarea, ne-aș fi aruncat imediat afară.

Julien înșfacă un pahar de șampanie de pe tavă.

— *Merci,* zice, deloc tulburat de situație.

— Pune paharul înapoi! sâsâi eu.

— *Et vous, Mademoiselle?* mă întreabă chelnerul.

— Nu, *merci,* îi răspund.

— Care-i treaba? mă întreabă Julien și inocența din vocea lui aproape că mă face să-i smulg paharul din mână și să-i azvârl șampania în față.

— În caz că n-ai observat, am pătruns neinvitați la o nuntă! Trebuie s-o ștergem de aici.

Julien aruncă o privire peste umărul meu și dă din cap în direcția parcului.

— Din cele două opțiuni, o prefer pe asta.

Vaporașul pornește de la debarcader și mă răsucesc ca să îi văd pe cei doi ofițeri de poliție trecând exact prin locul unde ne-am aflat noi cu câteva clipe în urmă.

— De-asta n-am vrut să ieșim din hotel, zice Julien pe un ton plat și iritat.

— O, deci e vina mea!

Ridică din sprâncene și soarbe din șampanie.

— Nu mai face așa! Mă scoți din sărite!

Râde și mai ia o înghițitură de șampanie, de data asta una mai zdravănă.

— Mmm. *C'est bon!*[1] Ar trebui să guști și tu.

— Nu e deloc amuzant.

Îl prind de braț și-l trag spre marginea vaporașului. Sper că niciunul dintre invitați n-a observat că sutem niște intruși.

— Ai idee cam cât costă o nuntă ca asta? N-avem niciun drept să ne aflăm aici și nici să participăm la petrecere, spun, făcând semn spre paharul gol de șampanie din mâna lui.

— Și ce propui? Să sărim din barcă? mă întreabă cu un rânjet mare lățit pe față.

— De ce iei totul în glumă? Chiar crezi că nimeni nu ne va remarca prezența? Uită-te și tu cum suntem îmbrăcați. Porți aceiași blugi și același tricou de două zile, spun, coborând vocea și zâmbind în timp ce doi oaspeți trec discutând pe lângă noi.

Julien așteaptă să se îndepărteze.

— Dacă o să continui să țipi la mine, sigur cineva o să ne observe. Dar dacă te calmezi și te comporți ca și cum ai fi *fericită* că te afli aici cu mine, *iubitul* tău, totul va fi în regulă.

— Nu vreau să mă prefac că sunt iubita ta. Și nu cumva să-ți treacă prin cap să-mi mai faci o poantă, precum cea de ieri, din autocarul cu tinerii căsătoriți.

---

[1] „E bună!" (în lb. fr. în original).

Pielea din jurul ochilor lui Julien se încreţeşte când râde la amintirea scenei.

— Trebuie să recunoşti c-a fost o poantă bună.

— Ba nu.

— O, slavă Domnului, se aude o voce ascuţită şi tărăgănată, cu accent sudist. Mi se pare mie sau v-am auzit vorbind englezeşte?

Mă întorc şi dau cu ochii de o femeie scundă, între două vârste, cu breton blond platinat răsucit în sus şi stând ţeapăn la vreo doi centimetri şi jumătate de frunte, obraji durdulii acoperiţi cu un strat gros de blush roz şi dinţi albi sidefii sclipind în soare.

— Hm, da, mormăi eu şovăitoare.

N-am chef să fac conversaţie cu nimeni de pe vaporaş.

— Mi s-a părut mie că aud vorbindu-se pe limba mea.

Zâmbetul începe să se stingă pe faţa ei în timp ce ne măsoară din ochi — eu în blugi şi pantofi sport, Julien în bocancii lui vechi.

— Nu-mi amintesc să vă fi văzut la ceremonie.

— Avionul de la Paris a întârziat, aşa că a trebuit să ne grăbim ca să ajungem la Annecy. N-am avut timp să ne schimbăm hainele, zice Julien, strecurându-şi un braţ pe după mijlocul meu. Dar suntem bucuroşi că am ajuns totuşi la timp.

— O, bieții de voi! Trebuie că sunteți tare obosiți! Bine că ați ajuns totuși să prindeți croaziera. O să aveți timp să vă schimbați înainte de recepția de diseară.

— Îhî, dau eu din cap.

Slavă Domnului că nu asta e recepția. Croaziera nu poate dura mai mult de o oră, maximum două.

— Sunteți prieteni cu Luc ori cu Charlotte? întreabă femeia.

— Cu Charlotte, mă reped eu să răspund, în speranța că tipa ne va lăsa în pace.

— Nu pot să cred că nu ne-am cunoscut până acum! Eu sunt Liza, mătușa lui Charlotte din Florida. Mă rog, sunt născută în Texas, dar nu contează. Uitați-vă la ea cât a crescut, iar acum s-a măritat cu un francez!

— Așa e. Timpul zboară foarte repede, zice Julien, cu ochii sclipind de amuzament. Chloe și cu mine sperăm să avem o nuntă la fel de frumoasă atunci când ne vom căsători. Se servește cu un alt pahar de șampanie de pe o tavă și adaugă: Și asta va fi curând, nu, *chérie*?

Mătușa Liza își împreunează mâinile și și le apasă pe inimă.

— Vai, ce drăgălași sunteți!

Parfumul ei floral puternic îmi asaltează nasul în clipa când se apleacă în față ca să-mi șoptească la ureche:

— Și din câte am auzit, francezii sunt nemaipomeniți la pat.

— Mmm, mormăi eu, dorindu-mi să mă fac mică și să mă evaporez cu totul.

Ceea ce se petrece e oribil. De-a dreptul oribil.

— Chloe și cu mine am decis să așteptăm până după nuntă, zice Julien și-și freacă nasul de obrazul meu. Nu-i așa, *chérie*?

Îmi înfășor brațul pe după mijlocul lui și îl ciupesc pe sub tricou cât de tare pot, în timp ce îmi așez un zâmbet larg pe față.

— Hei, atunci o să aveți o noapte a nunții pe cinste. Ei bine, porumbeilor, mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc. Plec să mă mai servesc cu un cocteil. Ar fi păcat să las băutura să se risipească!

Oftez ușurată și o urmăresc pe mătușa Liza cum se îndepărtează în rochia ei fucsia, lungă până la coapse și săltând un pic prea sus la fiecare pas făcut pe pantofii cu tocuri de opt centimetri și imprimeu care imită pielea de leopard.

— Nu te pricepi deloc să minți, zice Julien între două înghițituri de șampanie.

Îmi așez mâinile pe balustradă și mă uit la căsuțele albe care sclipesc pe muntele din depărtare.

— Nici tu nu te descurci prea bine. *Să așteptăm până după nuntă?*

— M-am gândit că ai aprecia așa ceva. Pare exact genul de lucru pe care l-ai face.

— Ba nu. Ca să știi, eu nu am așteptat până după nuntă.

— Nu zău?

— Zău.

— Ai avut și alte experiențe în afară de cele cu logodnicul tău?

— Ce? Nu-i treaba ta.

— De ce te enervezi? După ziua de mâine n-ai să mă mai vezi niciodată. Așa că fă-mi o plăcere și răspunde.

— Bine. Sunt cu Paul din colegiu, așa că a fost primul meu iubit și va fi și ultimul.

Fața lui Julien se schimonosește și o expresie aproape oripilată o traversează.

— Dar cum ai putea să știi dacă el e bărbatul potrivit pentru tine, atâta timp cât n-ai avut și alte experiențe?

— Nu trebuie să mă culc cu o mulțime de tipi ca să știu că am ales persoana potrivită. În plus, sexul nu înseamnă totul într-o relație. Nu e decât o parte, o mică parte.

— O *mică* parte?

— Mă rog, pentru tine sunt convinsă că e *unicul* lucru care contează. Dar pentru mine sunt alte lucruri mai importante. Lucruri precum compatibilitatea și stabilitatea.

Cască teatral.

— Ce plictisitor! Cum rămâne atunci cu pasiunea?

— Dar sunt pasională. Amândoi suntem!

Dă din cap spre mirii îmbrăţişaţi aproape necuviincios — ea, cu mâinile ciufulindu-i părul scurt castaniu, el, plimbându-şi buzele în jos de la gură spre gâtul ei.

— Voi doi aveţi asemenea momente de pasiune?

Înghit cu greu nodul care mi s-a pus în gât.

— Sigur că da. Sigur că avem.

Îşi arcuieşte sprânceana dreaptă spre mine, apoi îşi întoarce privirea către însurăţeii care se mozolesc.

— Nu te cred.

— Eşti ceva de speriat!

— Ba nu, nu sunt de speriat, sunt francez. Şi bărbaţii francezi nu seamănă cu cei americani, spune, apoi arată spre peisajul uluitor care se desfăşoară înaintea ochilor noştri în timp ce vaporaşul înaintează pe lac. Uită-te la ceea ce are lumea să-ţi ofere. N-ar trebui să te închizi în faţa atâtor lucruri frumoase, eşti mult prea tânără. Se întoarce spre mine şi vântul îi suflă în păr, dându-i-l pe spate, iar ochii îi sclipesc în soarele puternic. Câţi ani ai?

— Douăzeci şi nouă. Dar tu?

— Treizeci şi patru. Treizeci şi patru de ani de viaţă plină de pasiune. Tu poţi să spui acelaşi lucru despre tine?

— Nu. N-am decât douăzeci şi nouă.

— Mă rog. Ce vreau să spun e că...

Îmi aşez degetul arătător pe buzele lui ca să îl fac să tacă.

— Șșt. Cu tot discursul tău despre „trăiește-ți viața", habar n-ai când e cazul să taci și să savurezi momentul.

Îmi ia mâna de pe buzele lui, o ține câteva secunde, apoi o așază înapoi pe balustradă. Fluturi îmi zboară prin stomac la atingerea mâinii lui și gâtul îmi ia foc.

— Ai dreptate, zice el încet. N-ar trebui să stric momentul cu trăncăneala mea.

Îmi smulg privirea de pe fața lui și îmi îndrept atenția către munți. Ce n-aș da ca roșeața să-mi dispară din obraji. Dar în timp ce încerc să mă concentrez asupra peisajului — munții superbi care ne înconjoară, cerul albastru senin și norii albi și pufoși de deasupra capetelor, un castel alb și maiestuos ce se înalță pe o insuliță din mijlocul lacului —, nu mă pot gândi decât la pielea lui Julien care se freacă ușor de umărul meu, trimițându-mi un fior pe șira spinării și făcându-mă să mă simt sleită de puteri și amețită.

Închid ochii și răsuflu lung și încet. Niciodată n-am petrecut atât de mult timp cu un alt bărbat decât Paul. Sunt doar nervoasă, îngrijorată și epuizată după toate câte s-au întâmplat. Asta e tot. Îl iubesc pe Paul. Nu, nu suntem cel mai pasional cuplu din lume, dar suntem împreună de opt ani. Pasiunea — pasiunea reală, senzuală — dispare după primul an, nu-i așa?

Deschid ochii și văd că Julien stă în continuare cu privirea fixată pe mine.

— La ce te gândeai? mă întreabă cu o expresie și o voce mai blânde ca oricând.

— Ăăă... nu știu. Doar că...

Mintea mi se golește complet în timp ce chipul lui Julien se înalță drept în fața mea și ochii lui căprui mă sfredelesc, făcând ca toate convingerile mele practice, toate judecățile mele raționale și toată nevoia mea de a deține permanent controlul să se spulbere.

— Da? mă întreabă el insistent.

Îmi smulg ochii de pe fața lui și trag adânc în piept briza călduță de vară ce suflă dinspre copaci.

— La nimic. Nu mă gândeam la nimic.

TREISPREZECE

La insistențele mele, Julien și cu mine ne plimbăm pe marginea vaporașului, evitând cu grijă apropierea de mire și mireasă și de toți oaspeții lor cei zgomotoși. Ajungem la o masă plină cu bucăți pătrățoase de pâine pufoasă, căpșuni învelite în ciocolată și castroane cu fondue fierbinte și-mi dau seama că sunt lihnită de foame. Nu am mâncat nimic de la croasantul de azi-dimineață.

Julien își umple cu nerușinare o farfurie, deloc deranjat că suntem musafiri nepoftiți la această petrecere.

— E total nepotrivit să le mănânci mâncarea, zic eu, furișând o privire spre fondue și dorindu-mi să nu miroasă atât de al naibii de ademenitor.

Răspunde așezându-se la o masă goală, vârând o furculiță într-o bucată de pâine și îndesând-o în fondue.

— Obiceiul ăsta al tău cu respectarea întocmai a regulilor nu e deloc amuzant, zice cu gura plină, apoi îi face semn unui chelner, care ne aduce două pahare cu vin roșu.

Duce un pahar la nas, roteşte lichidul din el şi îl adulmecă.

— Vinul de Annecy e excelent. O să beau un pahar. Nu vrei să încerci?

Ridic din sprâncene fără să mă învrednicesc să îi dau vreun răspuns.

— Bun, înţeleg că mă refuzi. Să ştii că o să-ţi pară rău. S-ar putea să nu te mai întorci niciodată la Annecy şi-ar fi păcat să ratezi ocazia.

— Sunt sigură că şi Claude mi-a spus acelaşi lucru când a vrut să mă facă să beau mai mult vin.

— A făcut probabil mai mult decât atât, mormăie Julien înainte de a-şi îndesa în gură o altă îmbucătură mare de pâine cu fondue.

În timp ce-şi devorează ospăţul, mă gândesc la ceea ce mi-a spus. Tot nu reuşesc să-mi amintesc mare lucru din cele petrecute în noaptea aceea la barul hotelului. Nu pot decât să evoc aceleaşi imagini din dimineaţa următoare, când m-am trezit mahmură şi singură în camera mea de hotel. Vocea lui Claude, îndemnându-mă să mai iau un pahar de vin. Claude trecând marginea paharului peste buzele mele şi vârându-mi o măslină în gură. După care câteva crâmpeie de imagini — eu urcând cu el la mine în cameră, lovindu-mă cu umărul de zid şi Claude întinzându-mă pe pat. Asta e tot. Nu-mi amintesc ce am discutat. Câte pahare am băut. Dacă m-a sărutat sau nu. Dacă am vorbit despre Paul. Sau cum de mă trezisem *aproape* dezbrăcată.

După ce Julien termină de mâncat, îl privesc drept în ochi.

— Ce-ai vrut să spui cu faptul că afurisitul de Claude a făcut probabil mai mult decât atât? Îmi amintesc că mi-ai zis că nu obişnuieşte să facă sex cu victimele lui.

— Nu la sex m-am referit.

— Atunci ce altceva crezi că mi-a făcut?

— Îţi aminteşti câte pahare de vin ţi-a dat să bei? mă întreabă el.

— Nu prea. Nu-mi amintesc decât de unul.

— Şi probabil că nu te înşeli. Probabil că n-ai băut decât un pahar, maximum două.

— Nu sunt băutoare, dar e imposibil să mă fi îmbătat atât de tare dintr-unul sau două pahare, încât să îl invit la mine în cameră, ca să nu mai vorbesc că noaptea aceea mi s-a şters complet din memorie. Sigur am băut mai mult.

Clatină din cap.

— Chiar îţi închipui că un escroc atât de abil ca el n-o să recurgă decât la câteva pahare de vin ca să-şi aducă victimele acolo unde vrea?

— Vrei să zici că...?

Dă din cap şi bate darabana pe faţa de masă albă apretată.

— E foarte posibil să fi turnat ceva în băutură.

— M-a drogat?

— Nu ştiu sigur. Dar da, e foarte posibil.

Scutur din cap şi mă holbez la el, mută de uimire. Cum de-am putut fi atât de naivă? Nu că nu m-aş fi gândit retrospectiv la asta — doar nu sunt idioată. Numai că, după noaptea aceea, evenimentele s-au derulat cu atâta repeziciune, încât nu am avut timp să stau să meditez la cele petrecute. M-am calat pe ideea de a supravieţui, de a reduce cât mai mult posibil pentru cei de acasă daunele cauzate de imprudenţa mea.

— De ce nu mi-ai spus că m-a drogat? Şi de ce ai adus vorba despre asta tocmai acum?

Aşază paharul cu vin pe masă.

— În primul rând, *probabil* că te-a drogat, dar nu putem şti cu siguranţă. În al doilea rând, ar fi contat dacă ai fi aflat mai devreme?

— Sigur că ar fi contat! Dacă aş fi ştiut că am fost probabil drogată şi că acesta a fost motivul pentru care l-am invitat pe Claude la mine în cameră, i-aş fi spus lui Paul adevărul. Aş fi putut să mă duc imediat la poliţie, iar ei mi-ar fi făcut un test şi şi-ar fi dat seama că spun adevărul. Că nu am nimic de-a face cu escrocheriile lui Claude!

— Îmi pare rău, dar trebuie să te contrazic: lucrurile n-ar fi mers deloc atât de lin pe cât îţi închipui tu. Crede-mă, ştiu ce vorbesc, zice Julien, dar nu pe tonul lui obişnuit, blazat.

— Acum nu mai are nicio importanţă. Cred că pentru *mine* cel mai bine ar fi ca, imediat ce coborâm de pe nenorocitul ăsta de vaporaş, să mă duc la poliţie şi să le

spun că am fost drogată, după care să vorbesc cu Paul și să-i mărturisesc adevărul. Dacă am fost drogată, cine m-ar putea învinovăți?

— Uiți că poliția nu este doar pe urmele lui Claude, ci și pe ale tale. Și că te suspectează că lucrezi pentru el.

— Nu se poate așa ceva! Sunt o persoană corectă! După ce mă vor investiga, vor vedea că e total exclus să fi fost în cârdășie cu un individ atât de infam precum Claude.

— Poate că ai dreptate, dar până ce-și vor finaliza ei ancheta, tu nu vei putea părăsi Franța și vei rata nunta. Ăsta e motivul pentru care încerc să te ajut, Chloe.

— Ei bine, îmi pare rău, dar ajutorul tău se pare că nu mă va duce mai repede acasă. Și acum, spune-mi ce era cu femeia aia care a murit. Lucra pentru Claude?

O umbră trece peste ochii lui, ca și cum ar fi o amintire la care nu ar vrea să se gândească.

— Nu, era o victimă, la fel ca tine. Nu a știut nimic.

— Dar prietenul tău din agenția guvernamentală, cel care ocupă o poziție înaltă și care ți-a trimis pe telefon mesajul și fotografia mea? N-ar putea el să le spună polițiștilor că sunt nevinovată? Iar ei n-ar fi nevoiți atunci să-mi dea drumul?

— Chloe, nici măcar amicul ăsta al meu nu e convins că ești nevinovată. Nu înțelegi? El n-a făcut decât să-și țină promisiunea, și asta din cauza celor întâmplate cu Valérie.

Valérie. Bun, deci aşa o chema. În sfârşit, am aflat ceva.

— Am priceput.

Mă uit peste umărul lui Julien la lacul sclipitor şi limpede şi îmi doresc să sar în el, să înot până la un sătuc îndepărtat de undeva, din munţi, să mă încui într-o căsuţă şi să rămân acolo pentru totdeauna. Pentru că nu întrezăresc nicio cale de a ieşi din încurcătura în care am intrat.

Nici măcar nu observ că Julien s-a dus la masa încărcată cu mâncare şi a umplut o altă farfurie.

— Eşti cam palidă, zice, aşezând farfuria în faţa mea. Trebuie să mănânci ceva.

Înfige furculiţa într-o bucată pătrată de pâine, o îndeasă în fondue şi-o duce la gură.

— Mmm, murmură în timp ce mestecă. *Délicieux!*

Mă concentrez din nou la vaporaş, la mulţimea de nuntaşi veseli care socializează pe punte, la sunetul limbii franceze ce răsună în aer. Şi ceva anume — bucuria neînfrânată, veselia aceasta contagioasă — mă face să îmi amintesc de mama. Aşa fusese şi ea. Veselă. Mereu dispusă să pornească într-o nouă aventură. Şi eu fusesem aşa când eram mai tânără..., înainte de moartea ei.

Şi-n clipa aceea ştiu, cu o certitudine absolută, că dacă mama ar fi aici, indiferent de încurcătura în care s-ar afla sau de faptul că e o intrusă la o nuntă, nici n-ar visa să nu guste din mâncare.

Iau furculiţa, străpung un pătrăţel de pâine, îl înfig în brânza topită şi mi-l arunc în gură.

Închid ochii şi simt cum o parte din încordare mi se ridică de pe umeri. În viaţa mea nu am mâncat ceva atât de bun.

După care, fără să-mi pese, pentru prima oară în viaţa mea, că încalc regulile sociale, întind mâna după paharul de vin înainte ca Julien să apuce să mi-l fure şi sorb din el. Şi mai iau o înghiţitură, după care îl aşez pe masă.

Julien rânjeşte, apoi comentează, de parcă mi-ar fi citit gândurile:

— Viaţa e scurtă, nu-i aşa?

Las aroma fructată de stafide să-mi alunece pe gât şi-i arunc o ocheadă francezului care stă lângă mine cu părul lui zburlit, umbra de barbă şi pometii pronunţaţi. Şi, în ciuda încurcăturii îngrozitoare în care m-am băgat, izbucnesc în râs. *Nimic* nu merge aşa cum am prevăzut, dar Julien a avut dreptate măcar în privinţa unui lucru — vinul de Annecy chiar *e* excelent.

Câteva minute mai târziu, pitorescul Annecy reapare în raza noastră vizuală şi vasul se îndreaptă spre debarcader. Julien îşi verifică telefonul în timp ce rămânem aşezaţi la masa noastră ferită, în spatele bărcii.

— Camille aproape că a ajuns, mă anunţă.

Termin de mâncat cu viteza luminii şi mă simt uşurată. Acum vom pleca de pe vas, din Annecy şi departe de ofiţerii de poliţie. După care vreau să sper că voi fi

cu un pas uriaș mai aproape de recuperarea pașaportului.

Arunc farfuria de hârtie la coș și mă ridic de pe scaun.

— Mă duc la toaletă. Mă întorc imediat.

Mă reped și străbat puntea, sperând că voi reuși să intru și să ies din toaletă fără a fi nevoită să vorbesc cu nimeni. Sunt două cabine în toaletă. Una e ocupată, așa că intru în cealaltă și-i dau zor. Ies înaintea celeilalte persoane, însă când dau să mă spăl pe mâini, o voce blândă și dulce se aude din spatele meu.

— Scuză-mă, cred că ți-a căzut asta.

Spre oroarea mea, este mireasa. Zâmbetul i se șterge de pe față în timp ce mă cercetează din ochi, întrebându-se, fără îndoială, cine sunt. Îmi întinde o bucată de hârtie și îmi dau seama că e foaia cu mesajul telefonic. Probabil că mi-a căzut din buzunar.

— Mulțumesc, mormăi în timp ce groaza pune stăpânire pe mine.

— Cine... nu știu dacă ne-am cunoscut, zice cu aceeași dulceață în glas, în ciuda privirii confuze.

Întind mâna.

— Sunt Chloe. Și... și... o, Doamne, ce încurcătură! Îmi cer scuze. Am încurcat vaporașele. Accidental, te asigur.

— Ai încurcat vaporașele?

— Am vrut să mergem într-o croazieră pe lac, ca să vedem munții și toate celelalte, și ne grăbeam să scăpăm

de... mă rog, e o poveste lungă, dar în esență am vrut să facem un tur cu vaporașul și am nimerit din greșeală la croaziera asta. Știu cât de aiurea sună. Sunt organizatoare de evenimente și mă mărit și eu în weekendul ăsta! Dacă cineva mi-ar face așa ceva, aș fi furioasă. Și indignată. Îmi cer mii de scuze!

Ochii mari, căprui ai miresei se fixează asupra mea și chiar în clipa când cred c-o să mă pocnească peste față cu buchetul ei frumos de cale, o văd că izbucnește în râs.

— Nu-ți face griji! Sper că te-ai simțit bine pe vapor.

— Serios? Nu ești supărată?

— A fost un accident, nu?

— Sigur că da. Niciodată n-aș distruge *intenționat* nunta cuiva. Doar la gândul ăsta și mi se face rău.

Zâmbește.

— Păcat că nu te-am cunoscut înainte să mă apuc să fac pregătirile de nuntă. Se pare că-ți iei munca în serios.

— Cam așa ceva.

Întinde mâna spre clanță.

— Mult noroc la nunta ta, în weekend. Pun pariu că ai emoții mari.

Îmi lipesc un surâs pe față.

— Emoții mari, repet eu, cu toate că în secunda asta nu simt pic de emoție pentru nunta mea.

Lucru care, având în vedere posibilitatea de a-mi recăpăta pașaportul peste numai câteva ore, mă cam miră.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Chloe. Sper ca restul călătoriei tale să decurgă fără alte incidente. Şi fă-mi o favoare, te rog. Nu mai fi aşa de încordată.

Rămân în toaletă singură şi consternată. Mă holbez în jos la foaia din mână şi, fără să mă gândesc, mă reped afară pe uşă.

— Hei, Charlotte! strig după ea.

Se răsuceşte spre mine şi rochia lungă şi sclipitoare foşneşte la atingerea pantofilor.

— Da?

— Nu cumva, cu totul întâmplător, vorbeşti franţuzeşte?

— Sigur că da, am fost profesoară de franceză.

— Ştiu că ţi-am creat deja destule probleme, dar n-ai vrea să arunci o privire pe textul ăsta şi să mi-l traduci, te rog?

Se întoarce şi ia bucata de hârtie între degetele cu manichiură franţuzească.

— Hmm, zice că *dacă vrei tabloul, împiedic-o să discute cu poliţia. E urgent.* Îmi dă înapoi notiţa. E ceva dintr-o carte pe care o citeşti? Pare o carte bună.

— Mda, e dintr-o carte. Mulţumesc, Charlotte. Mi-ai fost realmente de mare ajutor.

Vorbele îmi ies prosteşte din gură şi capul mi se învârte în timp ce o urmăresc cum se îndepărtează.

Să fie *adevărat* că Julien caută un tablou? Şi că m-a minţit tot timpul? Poate că nici nu lucrează pentru guvern.

De ce m-am luat după el?

Ce-am făcut?

Trec ca o furtună pe lângă nuntașii veseli și ușor amețiți de la băutură și mă reped spre locul unde Julien stă de unul singur.

— Nu vin cu tine, îi spun când vaporașul acostează.

— Ce-ai spus?

— Am *spus* că nu vin cu tine. M-ai mințit și m-am săturat până peste cap de tine.

— Ce tot zici acolo?

Plec de lângă el și mă alătur șirului de nuntași care coboară de pe vas. Mă ajunge din urmă și mă prinde de braț.

— Ce tot zici acolo? repetă întrebarea, sâsâindu-mi în ureche.

Îl împung în stomac cu foaia de hârtie.

— Mireasa a fost profă de franceză. Mi-a tradus textul. Se pare că nu mi-ai spus totul.

Ochii lui Julien trec repede peste text, dar eu am coborât deja de pe vas și merg cu pași mari pe trotuar, spre oraș. Imediat ce îi voi găsi pe cei doi ofițeri de poliție, le voi spune tot ce vor să afle.

Julien mă ajunge din urmă și mă ia din nou de braț, încercând să mă facă să încetinesc.

— Lasă-mă-n pace! îl reped eu, smulgându-mi brațul din strânsoare.

Începe să meargă într-un ritm alert pentru a ține pasul cu mine.

— OK, ai dreptate. Te-am minţit în legătură cu tabloul. Dar e ceva ce n-are legătură cu tine. În rest, tot ce ţi-am spus este adevărat. Şi dacă nu ne urcăm în maşina lui Camille imediat...

— Cum poţi să pretinzi aşa ceva când mesajul zice clar că trebuie să mă împiedici să discut cu poliţia ca să pui mâna pe tablou? Se vede treaba că m-ai minţit tot timpul, inclusiv când te-ai dat drept agent sub acoperire. Iar eu am fost atât de disperată şi de proastă, încât te-am crezut. M-am săturat! Nu vreau să mai aud nimic! O să mă duc să vorbesc cu poliţiştii şi o să le povestesc tot ce mi s-a întâmplat. Şi după aia o să-mi sun logodnicul şi o să-i spun adevărul. Şi dacă asta te va împedica să pui mâna pe tabloul ăla preţios, ştii ceva? puţin îmi pasă! În astea două zile m-ai dus de nas cu tot felul de minciuni. M-am săturat de tine şi vreau să mă întorc acasă!

Şi cu asta, traversez în fugă intersecţia, prin furnicarul de turişti, căutându-i din ochii pe poliţişti.

— Chloe, aşteaptă! Chloe!

În colţul străzii, Julien răsare în spatele meu, mă prinde pe după umeri şi mă suceşte spre el.

— Ştiu, nu ţi-am povestit totul, dar, crede-mă, dacă nu pleci din Annecy acum cu mine, vei rata nunta.

— Mă ameninţi?

— Nu, asta-i realitatea. Dacă te duci să vorbeşti cu poliţia înainte ca eu să lămuresc lucrurile, totul o să se ducă de râpă. Ai să-ţi distrugi viaţa, Chloe.

— Nu vrei să discutăm din nou despre domnișoara *Valérie*? Asta în caz că există cu adevărat o asemenea persoană.

Ochii lui Julien se înăspresc și buzele i se strâng într-o dungă subțire.

— Ți-am spus, Valérie a murit. Nu-i de glumă, Chloe. Ai de-a face cu o situație și cu un grup de oameni despre care nu știi nimic. În timp ce eu știu de ce sunt capabili. Julien își lasă mâinile să cadă de pe umerii mei și clatină din cap, apoi adaugă: Dar dacă nu mă crezi, n-ai decât. Du-te la poliție. Vei vedea, lucrurile n-or să meargă așa cum te aștepți.

Îl las singur pe trotuar și sprintez pe lângă pârâul învolburat, alunecând cu noii mei pantofi sport pe pietrele din pavaj și cu îndoiala fierbând în mine. Ce mă fac dacă mă duc la poliție, le spun că am fost drogată și le dau toate informațiile pe care le vor despre Julien sau tabloul ăla al lui, iar ei consideră *în continuare* că sunt amestecată în escrocheriile lui Claude? Dacă insistă să mă țină în Franța pentru anchietă și nu mă lasă să plec la timp pentru a ajunge la nuntă? Dacă Julien mi-a spus adevărul măcar în această privință?

Mă răsucesc pe călcâie și-l văd pe Julien stând în același loc, urmărindu-mă din ochi.

— Cred că-ți dai seama cât de aiurea pare totul privit din punctul meu de vedere, nu? îi strig. Spune-mi, dacă ai fi în locul meu, ai crede ce mi-ai înșirat tu?

Vine spre mine.

— Ai dreptate. Nu, n-aş crede.

— Atunci spune-mi adevărul. Măcar lucrezi pentru guvern, aşa cum ai pretins?

— Da, lucrez pentru guvern... dar nu tocmai în calitatea despre care ţi-am spus iniţial. Ăsta e adevărul.

— Să zicem, pentru moment, că te cred şi că am înţeles ce-ai vrut să spui acum. Mai întâi vreau să ştiu ce-i cu tabloul. De ce vrei să pui mâna pe el cu tot dinadinsul? Şi de ce, dacă eu mă duc la poliţie, te împiedic să-l obţii?

Un grup mare de liceeni francezi trece în grabă pe lângă noi, glumind şi flirtând între ei. Julien îi aşteaptă să ne depăşească, apoi mă înghesuie în colţul străzii.

— Dacă îţi spun care-i treaba cu tabloul, va trebui să-mi promiţi că nu vei discuta despre asta cu nimeni şi, mai ales, nu cu poliţia. Va trebui să juri.

— OK, jur, spun eu, nu foarte sigură că vreau de fapt să aflu cine ştie ce secret adânc şi murdar.

Mă ia de mână şi mă conduce pe o alee pietruită până ce ajungem într-o zonă mai liniştită a oraşului din care turiştii s-au evaporat şi singurele zgomote care se aud vin de la cei câţiva porumbei care uguie în căutarea unor resturi de mâncare.

Cercetează din ochi strada şi se opreşte într-un colţ pustiu.

— E adevărat că lucrez la cazul lui Claude. Dar în afară de a-l opri să mai comită alte escrocherii şi să facă

rău altor femei nevinovate, am și un motiv personal pentru care vreau să-l găsesc.

— Tabloul? întreb eu.

Julien încuviințează din cap.

— E un Manet. Un tablou care se află în posesia familiei mele de peste o sută de ani.

— Un Monet? Claude Monet de la Giverny? întreb eu.

— Nu, nu e un Monet. E un *Manet*. La fel ca și Claude Monet, Édouard Manet a fost un pictor impresionist din secolul al nouăsprezecelea.

— Înțeleg. Și unde e acum tabloul?

— Tocmai asta-i problema. Claude l-a furat.

— Deci *de asta* vrei să-l găsești pe Claude? Ca să-ți recapeți tabloul? De ce? Pentru că valorează mulți bani?

— Da și nu. Ți-am spus, tabloul se află în posesia familiei mele de peste o sută de ani. Tatăl bunicului l-a lăsat moștenire bunicului meu, bunicul, lui tata și așa mai departe. Are o semnificație aparte pentru noi și nici prin cap nu ne-ar trece să-l vindem.

— Vrei să zici că individul ăsta, Claude, a intrat, pur și simplu, la tine în casă și ți-a furat tabloul?

Julien se uită agitat în jur și răsuflă zgomotos.

— Mai e ceva ce nu ți-am spus. M-am gândit că îți vei da singură seama aseară, când Marie mi-a rostit numele, dar se pare că n-ai observat.

Mă gândesc la noaptea trecută și îmi simt mintea înceţoşată de atâtea indicii, minciuni și secrete. Nu-mi

amintesc spusele lui Marie. Fusesem mult prea preocupată de recuperarea inelului şi de plecarea cât mai iute de acolo.

— Nu-mi amintesc. Ce-a spus Marie?

— Mi-a spus pe nume. Julien Dubois.

— Dubois? Păi nu aşa îl cheamă şi pe Claude?

Julien îşi aşază o mână peste braţul meu.

— Ba da, *Dubois* e numele de familie al lui Claude... şi al meu. Claude e fratele meu.

Mă smulg din strânsoare. Nu-mi vine să cred.

— Claude e *fratele* tău? Cum de nu mi-ai spus până acum? Ce naiba se petrece aici?

— Şşt, şopteşte Julien când un cuplu de vârstnici trece alene pe lângă noi.

— Ia nu mă lua tu pe mine cu *şşt*. Vreau să aud adevărul. Tot adevărul.

— Tata a murit acum două săptămâni. Nimeni din familia noastră nu-l mai văzuse pe Claude de doi ani. A aflat, totuşi, cumva de moartea tatei şi a venit acasă săptămâna asta pentru înmormântare. Mama era înnebunită de durere, dar, în acelaşi timp, s-a bucurat enorm să-l aibă pe fiul cel mai mic acasă. A crezut că va mai rămâne o vreme, că s-a schimbat. Toţi am crezut la fel. Numai că în dimineaţa de după înmormântare, când ne-am trezit, Claude plecase. Şi luase cu el tabloul. Mama a zis să renunţăm. Că n-are rost să scotocim prin toată Franţa după Claude şi tablou. Dar când m-am dus cu mama la bancă pentru a discuta despre afacerea cu

podgoria familiei, pe care tata o condusese mulți ani, am aflat că acesta cheltuise bani fără chibzuință și că, dacă nu venim imediat cu o sumă cash considerabilă, vom pierde totul. Via, casa, pământul.

Icnesc.

— Deci de-asta ai nevoie de tablou? Ca să-l vinzi și să răscumperi via?

Dă din cap.

— Așa că, vezi? Tu și cu mine avem de recuperat lucruri importante de la Claude. De-asta trebuie să lucrăm împreună.

Capul îmi bubuie în încercarea de a pune toate piesele din puzzle la locul lor.

— Și ceea ce mi-ai spus ieri despre Claude, care are o *cârtiță* infiltrată în poliție, ce-a fost? O minciună, ca să mă convingi să vin cu tine?

O expresie posomorâtă îi traversează fața.

— Da. Îmi pare rău. Partea aceea n-a fost adevărată. A trebuit să o spun ca să...

— Dar chestia cu agentul sub acoperire? Presupun că și asta e tot o minciună. Oi fi eu nebună, dar nu prea-mi vine a crede că ești un agent guvernamental căruia i s-a repartizat misiunea de a da de urmele propriului frate.

— Nu, Chloe. Partea asta nu e deloc o minciună. În ultimii doi ani am lucrat pentru guvern pe bază contractuală, ca să zic așa. Am lucrat sub acoperire ca să ajut la prinderea unor escroci de teapa lui Claude.

Tehnic vorbind, nu mi-a fost repartizat cazul Claude. Dar sunt cel mai în măsură să-l prind, doar e fratele meu. Şi după ce a furat tabloul, asta n-a mai fost o opţiune. A devenit pentru mine o obligaţie.

— De ce nu mi-ai povestit toate astea de la bun început?

Îşi trece degetele prin părul ciufulit.

— N-am ştiut dacă pot avea încredere în tine.

— Dar, în acelaşi timp, ai vrut ca eu să te cred? Chiar dacă m-ai minţit cu neruşinare încă de la început, ca să mă împiedici să iau legătura cu poliţia?

— Ştiu că toate astea par fără sens pentru tine. Dar îl cunosc pe Claude. Ştiu ce face şi cum operează. Şi te pot ajuta să-şi recapeţi paşaportul şi să te întorci cu bine acasă. Eşti o femeie nevinovată, prinsă în încurcătura asta stupidă creată de fratele meu, şi, în afară de recuperarea tabloului, *vreau* să te ajut şi pe tine.

— Bine, atunci explică-mi *de ce* nu-ţi poţi recăpăta tabloul dacă eu mă duc la poliţie. La urma urmei, din cauza *asta* m-ai minţit atunci când mi-ai spus că fratele tău, Claude, are infiltrat pe cineva în poliţie. Vreau să ştiu că n-am alergat degeaba prin toată ţara asta nenorocită.

— Sunt două motive pentru care n-ar trebui să te duci la poliţie. Primul este cel despre care ţi-am spus deja şi e legat de femeile care au lucrat pentru Claude şi de faptul că poliţia nu te va crede când vei spune că eşti nevinovată şi că el ţi-a furat totul. Doar ai văzut asta şi singură în dimineaţa aia la hotel, nu? Te vor suspecta

că ești mână în mână cu el și te vor ține sub anchetă. Nu te mint, Chloe. Nu degeaba am tot încercat să te țin departe de ei.

— Chiar și așa, îl întrerup eu, să zicem că-mi recapăt pașaportul și că tu și cu amicul tău sus-pus din guvern mă veți ajuta să trec cu bine de vamă și să mă întorc acasă la timp pentru nuntă. Când voi ajunge acasă, tot va trebui să dau explicații referitoare la activitățile frauduloase din contul meu bancar. Banca mea va face oricum o anchetă. Și cum voi putea să mă ocup de asta, când peste câteva zile am nunta?

— Am discutat la telefon cu amicul meu din guvern în timp ce tu erai la toaletă pe vaporaș și mi-a promis că, dacă reușesc să-ți recuperez pașaportul, te va ajuta nu numai să treci de vamă, ci și să-ți clarifici situația.

— Vorbești serios? Cine e individul ăsta?

— Ți-am spus, e un bun prieten. Un prieten foarte sus-pus care poate rezolva astfel de lucruri.

— OK. Dacă e așa cum spui, atunci de ce nu mă sprijină ca să mă duc la poliție și să le povestesc totul?

— Prietenul ăsta al meu merge pe mâna mea. M-a crezut când i-am spus că nu ești defel implicată în escrocheriile lui Claude. Numai că asta nu înseamnă că poate, pur și simplu, să spună poliției că tu ești nevinovată. Poliția trebuie oricum să facă o anchetă completă asupra ta. În plus, prietenul ăsta al meu nu le poate spune că ține legătura cu mine și că îmi dă informații cu privire la locul unde se află Claude. Dacă poliția ar afla

asta, el şi-ar pierde slujba, pentru că eu nu am dreptul să mă implic în cazul ăsta. Dar imediat ce te vei întoarce în State, te va ajuta să te dezvinovăţeşti şi atunci nu va rămâne decât ancheta băncii. Cum, însă, aici vei fi scoasă de pe lista suspecţilor, banca ta nu va avea motive să pună la îndoială ceea ce le vei spune. Le vei spune că ţi-a fost furat cardul şi ei îţi vor rambursa banii.

Capul îmi vâjâie iarăşi în timp ce încerc să dau de capătul acestei încurcături îngrozitoare.

— Ai spus că sunt două motive pentru care n-ar trebui să discut cu poliţia. Care e al doilea?

— Primul nu e de ajuns? întreabă Julien, cu un rânjet lăţit pe faţă.

— Ba da, aş zice că unul e de ajuns. Numai că vreau să aflu totul. Nu mai vreau să alerg de colo-colo prin Franţa fără să am idee ce se petrece.

— Bine. Dacă te duci la poliţie, în afară de faptul că îţi vei diminua şansele de a ajunge acasă la timp pentru nuntă, vei face aproape imposibilă recuperarea tabloului. Le-ai oferi probe noi cu privire la Claude şi, după finalizarea anchetei, când toate suspiciunile care planează acum asupra ta ar fi îndepărtate, poliţia ar avea suficiente dovezi pentru a-l aresta pe Claude. Iar dacă îl găsesc şi-l arestează *înainte* ca eu să dau de el şi să recuperez tabloul, familia mea... va pierde totul. Dar dacă reuşesc să ajung primul la Claude, să-ţi recuperez paşaportul şi să aflu ce-a făcut cu tabloul, amândoi vom

obține ce ne-am propus. Și atunci poliția n-are decât să pună laba pe el. Julien își așază mâinile pe umerii mei și mă privește țintă. Acum ai înțeles totul? mă întreabă. Și mă crezi?

Deschid gura ca să răspund, dar dintr-odată mă ia de mână și începe să alerge.

— Ce...? dau eu să spun, dar întorc capul și zăresc doi polițiști venind de după colțul unde eram noi cu câteva secunde în urmă.

Strigă ceva în franțuzește și o iau la goană după noi.

Inima îmi bubuie cu putere în piept când prind ritmul și încep să fug cât pot de tare, cot la cot cu Julien.

Dăm colțul și, fără un cuvânt, Julien mă trage pe o alee îngustă. Alergăm unul în spatele celuilalt între două clădiri înalte din piatră până ce mă împinge într-o firidă mică și ascunsă.

Rămânem acolo înghesuiți în spațiul mic și Julien scoate celularul din buzunar și începe să tasteze un mesaj.

— Ce faci? îi șoptesc.

— Îi scriu lui Camille să vină pe strada asta să ne ia.

Și atunci realizez că e oficial.

Eu, Chloe Turner, fata care nu a făcut niciodată un lucru rău, care nu a copiat și nici nu a chiulit vreodată de la școală, care n-a furat în viața ei o scobitoare, care nu s-a sustras nicicând de la responsabilitățile față de familie, de logodnic ori de job, se află de acum pe lista suspecților căutați de poliție.

PAISPREZECE

După cinci minute de tăcere intensă, Julien scoate capul și aruncă pe furiș o privire pe alee.

— Stai aici, îmi spune, apoi se strecoară spre stradă, se uită în stânga și în dreapta și-mi face semn să-l urmez.

Ieșim în stradă și o mașină Smart roșie ca o cireașă dă colțul scrâșnind din roți și frânează brutal în fața noastră.

Julien deschide portiera, dând la iveală o fată minionă bronzată, cu păr castaniu lung până la umeri — de exact aceeași nuanță ca al lui — și dat pe după urechi, cu câteva șuvițe subțiri atârnându-i peste pometii înalți.

— Camille, zice Julien pe un ton tăios ca o lamă. De ce-ai venit cu mașina asta? Ți-am spus că sunt cu Chloe.

Camille evită contactul vizual în timp ce ridică din umeri.

— *Maman* nu m-a lăsat să-i iau mașina. Știi că nu-i place să conducă Smartul.

Julien aruncă o privire în josul străzii.

— Bine, acum n-avem timp de ceartă. Trebuie să mergem.

Se urcă pe locul pasagerului, iar eu rămân pe trotuar, holbându-mă la cea mai mică mașină pe care am văzut-o vreodată și întrebându-mă dacă Julien chiar se așteaptă ca: a) să merg cu el după toate nebuniile pe care mi le-a spus, și b) să mă așez la el în poală.

Sau poate că-și închipuie că încap în portbagaj. Mașinuța asta are măcar portbagaj?

Julien întinde mâna spre mine.

— Vino. Știu că nu-ți convine, dar n-avem de ales. Va trebui să stai la mine în poală.

Mă uit în sus la cer, în speranța primirii unui răspuns, a unui sfat. Ce să fac? Să continui să mă iau după el? Să continui să fug de poliție? Oare acum a fost pe de-a-ntregul sincer cu mine? Pot să am cu adevărat încredere în Julien?

Îmi strâng pleoapele.

„Du-te."

Deschid ochii, în căutarea chipului femeii care tocmai mi-a șoptit asta la ureche, a vocii aceleia atât de familiare care seamănă mult cu cea a... mamei.

Însă tot ce văd este privirea intensă pe care Julien și Camille mi-o aruncă din interiorul mașinuței.

Julien mă strânge de mână.

— Tot ce ți-am spus e adevărat, Chloe. Îți promit c-o să te ajut să te întorci cu bine acasă. Îți dau cuvântul meu. Vino. Urcă în mașină.

O, Doamne!

Camille își mușcă buza de jos și mă urmărește cum mă cațăr înăuntru, lovindu-mă cu capul de plafon de nu mai puțin de trei ori, pentru ca în final să mă așez în poala lui Julien.

— Scuze, murmură, dar ochii ei nu cer iertare. Se întoarce apoi spre Julien și pornește motorul. Nu cred că centura de siguranță se întinde atât de mult încât să vă cuprindă pe amândoi, spune ea. Va trebui să o ții bine, Julien. Pentru c-o să pornim în cursă.

Julien își înfășoară brațele pe după mijlocul meu și, cum gâtul mi se înconvoaie într-un unghi nefiresc, n-am încotro și-mi apăs obrazul de fruntea lui și tot corpul de corpul lui. Și chiar în clipa când Camille o ia pe stradă și dă brusc colțul, îi zăresc pe cei doi polițiști care aleargă. Camille mai cotește o dată brusc la stânga și Julien mă strânge mai tare de mijloc ca să nu mă ciocnesc de sora lui.

— Crezi că ne-au văzut? întreb în timp ce o picătură de sudoare mi se prelinge pe frunte.

— Nu, se uitau în direcția cealaltă. Cred că dacă ieșim acum din oraș, vom fi în siguranță, răspunde Julien.

Camille coboară geamul și lasă briza caldă de vară să pătrundă în mașină. Își întoarce capul spre Julien.

— Cu tine nimeni nu e în siguranță!

Și cu asta apasă pe accelerație și lasă în urmă încântătorul orășel Annecy.

***

După ce Camille trece pe culoarea roşie a semaforului la două intersecţii, ia patru curbe strânse şi face cel puţin şapte manevre ilegale în primele cincisprezece minute ale cursei noastre, îmi dau seama că şofatul nebunesc şi periculos e o trăsătură de familie.

Măcar atunci când am mers cu Julien în maşină am stat pe locul meu, legată cu centura de siguranţă. De data asta sunt strivită între corpul tare ca piatra al lui Julien şi plafonul mult prea jos al Smartului.

Dacă Paul m-ar putea vedea acum, ar muri. Ar muri, pur şi simplu.

— Cât durează până ajungem la Lyon? întreb, rugându-mă în gând ca drumul să nu fie lung.

— O oră şi jumătate, răspunde Julien şi mă strânge şi mai tare peste stomac în timp ce Camille coteşte din nou brusc. Dar cum Camille e cea care conduce, vom ajunge mai repede.

Nu ştiu dacă gâtul meu va mai rezista încă cinci minute în unghiul ăsta şi cu atât mai puţin o oră şi jumătate.

— Pot să...? bălmăjesc şi încerc să-mi mut fundul de pe coapsa lui Julien ca să-mi pot coborî capul şi întinde gâtul.

— Stai, lasă-mă să te ajut, zice el şi mă prinde de şolduri şi mă aşază pe coapsa lui dreaptă. E mai bine aşa?

— Nu prea. Stau cu gâtul răsucit într-un unghi dureros.

Îşi întoarce faţa spre mine şi nasurile noastre se ating.

— Nu-ţi mai încorda gâtul şi lasă-ţi capul pe umărul meu. Nu mă deranjează.

Faţa mi se înroşeşte pentru o secundă, cât Julien mă priveşte ţintă, după care îşi întoarce ochii spre şosea.

Ezit. Nu vreau să cedez, dar fiecare salt al maşinii îmi produce un spasm în gât, aşa că mă hotărăsc să-i accept oferta. Deja stau strivită de corpul lui, iar el îşi ţine braţele înfăşurate în jurul mijlocului meu. Oricum, Paul nu e în maşină cu noi ca să mă vadă. N-ar fi încăput chiar dacă ar fi murit de poftă să urce şi el în Smart.

Cu capul odihnindu-mi-se acum pe umărul lui Julien, o cercetez din ochi pe Camille. Un tricou gri subţire şi o pereche de blugi închişi la culoare îi acoperă silueta suplă şi elegantă, iar o cruce din argint îi atârnă la gât. Gene lungi îi încadrează ochii de un căprui adânc, iar pe buzele subţiri îi străluceşte un pic de gloss. Scoate braţul stâng pe fereastră şi îşi răsfiră degetele în vânt.

— Credeţi că Claude ştie că îl căutăm? întreb.

Camille aruncă o privire piezişă spre Julien.

— Ştie, zice Julien.

Camille ridică din sprânceană în direcţia lui.

— Cum adică *ştie*?

— I-am povestit despre tablou. Despre tot. N-avem de ce să ne mai ascundem de ea.

Camille întoarce brusc capul spre el și îl repede pe un ton ascuțit:

— *Pourquoi t'as fait ça? T'es dingue? Tu ne la connais même pas. T'es vraiment stupide, Julien.*[1]

Tot ce înțeleg din izbucnirea subită a lui Camille sunt cuvintele care înseamnă „de ce" și „prost". Serios, chiar am nevoie de un dicționar pentru momente ca acesta, dar presupun că l-a întrebat pe Julien de ce mi-a povestit despre tablou și că l-a făcut prost. Doar dacă nu m-a făcut proastă *pe mine*, ceea ce n-ar fi deloc corect, având în vedere că nu mă cunoaște decât de zece minute.

Vocea lui Julien îmi bubuie în urechi:

— *Ouais, je la connais. Et elle a ses propres problèmes! Elle se marie dans une semaine, donc elle a besoin de son passeport. Tu vois? Elle s'en fiche du tableau.*[2]

— *Alors pourquoi tu lui as dit?*[3] întreabă Camille.

— *Elle voulait savoir la vérité, et j'ai confiance en elle. Donc, pourquoi pas?*[4]

---

[1] „De ce-ai făcut asta? Ți-ai pierdut mințile? Nici măcar n-o cunoști. Ești un prost de nu se mai poate, Julien!" (în lb. fr. în original).

[2] „Ba da, o cunosc. Are problemele ei. Peste o săptămână se mărită și trebuie să-și recupereze pașaportul. Înțelegi? Puțin îi pasă ei de tablou" (în lb. fr. în original).

[3] „Atunci de ce i-ai mai spus?" (în lb. fr. în original).

[4] „A vrut să știe adevărul, iar eu am încredere în ea. Așa că de ce nu?" (în lb. fr. în original).

Încerc din răsputeri să pun cap la cap cele spuse. Am impresia că Julien a zis că eu am problemele mele — să-mi recapăt paşaportul şi să mă căsătoresc. Şi pe urmă a zis ceva despre tablou. Ceva de genul „de ce i-ar păsa lui Chloe de tablou, atâta timp cât are problemele ei?" Da, asta trebuie să fie. Şi pe urmă Camille l-a întrebat din nou *de ce*. Presupun că a vrut să afle de ce mi-a mai povestit despre tablou, din moment ce eu am oricum motivele mele să doresc să-l găsesc pe Claude. Iar Julien i-a răspuns rostind cuvântul *confiance*, care, dacă-mi amintesc eu bine, înseamnă „încredere". Deci, bănuiesc că a spus că are încredere în mine.

Hmmm. Văd că-mi amintesc mai multă franceză decât aş fi crezut, ceea ce face ca plimbarea asta cu maşina să devină tot mai interesantă. Desigur, pe de altă parte poate că m-am înşelat total în privinţa schimbului lor de replici. Ciulesc urechea ca să mai prind şi alte fraze, însă de data asta Camille îl bombardează pe Julien vorbind atât de iute, încât nu reuşesc să desluşesc niciun cuvânt. Julien o întrerupe şi îi strigă şi el ceva şi, după ce toate acestea continuă alte câteva minute, timp în care simt că un ciocan mă pocneşte în tâmple, decid că am dreptul să ştiu exact ce se discută de faţă cu mine.

— Hei! strig eu.

Se opresc amândoi din ţipete şi se holbează la mine.

— Ce naiba se petrece aici?

— Camille e supărată pe mine pentru că ţi-am povestit despre tablou, zice Julien, acoperind vocea ascuţită a surorii lui.

După care revine la franceză şi o repede iarăşi pe Camille. Din nou nu înţeleg nimic. Cei doi vorbesc prea repede.

— Hai să vorbim englezeşte, Camille, îi cere Julien. E nepoliticos din partea noastră să ţipăm în franţuzeşte, când Chloe nu cunoaşte limba.

— Nu cred c-ar vrea să ştie ce am eu de spus, zice Camille, pufnind din nas în timp ce goneşte cu maşinuţa pe drumul de munte plin de curbe.

Obrajii-i palizi au căpătat de acum nuanţa pătlăgelei.

Un val de greaţă îmi cuprinde stomacul şi închid ochi, surdă la ciorovăiala lor. E limpede, Camille nu are încredere în mine că aş putea păstra secretele familiei lor, după cum nici eu nu am motive să mă încred în ea. Şofează ca o nebună, smucind maşina pe drumurile înguste de munte şi făcându-mă să mă simt rău şi complet în afara oricărui control. Nimic nu mi se mai pare acum sigur.

Într-un târziu, ţipetele se opresc şi tăcerea se aşterne peste spaţiul infinitezimal pe care îl împărţim în maşină. Senzaţia de greaţă îmi trece şi când deschid ochii surprind imaginea soarelui de un portocaliu aprins dispărând pe după culmile munţilor. Şi pentru prima oară de când m-am trezit fără un ban în camera de hotel de

la Plaza Athénée, mă gândesc cu toată seriozitatea că e posibil să nu reușesc să mă întorc acasă la timp pentru nuntă. Și că această cursă dementă prin Franța s-ar putea dovedi, într-un final, inutilă.

Simt cum o lacrimă se adună în dosul pleoapei și clipesc mărunt ca s-o alung, după care închid ochii din nou și sper din toate fibrele corpului meu că totul se va termina cumva cu bine. Că voi ajunge întreagă și la timp acasă. Dar cu nebuna de Camille la volan, nu pot fi prea sigură.

***

Mă trezesc la atingerea mai fermă peste mijloc a brațelor lui Julien. Camille a luat probabil una din curbele ei ultrastrânse.

Clipesc, încercând să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul care s-a lăsat peste noi. Nu știu când am adormit. Ceasul de la bordul Smartului arată ora nouă p.m. N-ar fi trebuit să ajungem la Lyon?

Ridic capul de pe umărul lui Julien și mă trag mai la dreapta, ca să-i văd fața. În clipa când îi zăresc profilul — maxilarul încordat, buzele strânse, ochii obosiți și concentrați asupra drumului șerpuitor care se întinde în fața noastră — un sentiment de groază mă cuprinde.

Ceva e în neregulă.

— Ce se întâmplă? întreb, fără a încerca să-mi ascund panica din voce. Ar fi trebuit să ajungem deja la Lyon.

Julien își ține în continuare ochii fixați pe întunericul de afară.

— Schimbare de plan.

— Cum adică?

— Cât timp dormeai, am primit un telefon. Mama nu se simte bine. Mergem acasă la noi, la vie.

Îmi strâng pumnii în poală și dau să deschid gura ca să le spun că trebuie *neapărat* să fiu mâine în trenul de Paris, cu tot cu pașaport, și că trebuie *neapărat* să ajung la Lyon, dar mă opresc. Ei doi tocmai și-au pierdut tatăl și dacă mama lor e bolnavă, n-au încotro. Trebuie să fie alături de ea.

— Unde e via? întreb.

— La patruzeci de minute de mers cu mașina spre nord de Lyon. Aproape că ajunseserăm acolo când am primit telefonul, așa că am ocolit orașul și am luat-o spre nord.

— Cât crezi c-o să stăm?

— Nu știu.

Senzația de greață — cu care, din nefericire, am început să mă obișnuiesc — pune iar stăpânire pe stomacul meu.

Întâlnesc privirea neliniștită a lui Julien.

— Îmi pare rău. N-am avut de ales.

Dau din cap.

— Înțeleg.

Nu știu ce altceva aș mai putea spune în clipa aceasta și, cu toate că simt că sunt pe cale să explodez dacă nu ies cât mai repede din mașinuță și nu stau să mă gândesc bine la ceea ce am de făcut, realizez că, de fapt, sunt blocată. Și cum Julien și cu sora lui sunt la fel de porniți ca și mine ca să-l găsească pe Claude, și ei sunt blocați.

După cinci minute de tăcere tensionată, Camille iese de pe șoseaua principală și se înscrie pe o alee lungă cu pietriș, apăsând și mai tare pe accelerație. Corpul lui Julien se încordează, fapt care îmi semnalează că ne aflăm pe aleea care duce către casa lor.

Întunericul ce a învăluit cerul nu poate ascunde clădirea masivă din cărămidă care se înalță în capătul aleii. La fiecare fereastră arde o lumină ce ne arată drumul. *Asta* să fie casa lui Julien? E superbă!

Dar dacă Julien m-a mințit? Dacă sora lui l-a convins să mă lase undeva, într-o casă de țară oarecare, pentru ca ei să poată recupera tabloul nestingheriți de americanca nebună?

Nu o credeam în stare pe Camille să conducă și mai repede pe aleea plină de hârtoape, dar se dovedește că m-am înșelat. Chiar e în stare. Oprește mașina, zboară imediat afară și se repede spre casă. Mă lovesc cu capul de plafon în timp ce mă dau jos din mașină cât de repede pot și, imediat cum ies, Julien o zbughește pe urmele lui Camille.

Îmi frec fruntea și îi urmez, realizând în timp ce ei doi năvălesc pe ușa de intrare că puțin le pasă de ce fac eu. Ceea ce înseamnă că asta chiar *este* casa lui Julien și că mama lui realmente nu se simte bine. Am dificultăți cu procesarea noilor informații — cu faptul că Julien e fratele lui Claude, că trebuie să-l găsească din cauza tabloului și că lucrează pentru guvern la prinderea altor escroci. Totul a devenit și mai confuz și mai complicat decât mi-aș fi putut imagina ieri-dimineață, atunci când mă trezisem fără a avea nimic altceva de pus pe mine decât o rochiță roșie cu aspect îndoielnic, iar acum, ca pentru a pune capac la toate, iată-mă acasă la Julien și pe cale să fac cunoștință cu mama lui.

Ezit în fața ușii și dintr-odată îmi amintesc de femeia cu păr castaniu-roșcat pe care am zărit-o ieri la Annecy — copia perfectă a mamei. Și de vocea care mi-a șoptit în ureche „du-te". Stând pe veranda casei lui Julien, sunt conștientă că pare o nebunie, dar o simt pe mama aici, lângă mine. Împingându-mă de la spate. Îndemnându-mă să continui să-mi mișc picioarele.

Nu pot decât să sper că nu mi-am pierdut mințile.

Intru în casă și îi urmez pe Julien și Camille printr-un hol puternic luminat și mai apoi în camera de zi, unde o femeie micuță de statură, cu păr negru scurt și rar, un șorț galben ca floarea-soarelui legat peste mijloc și obraji durdulii și palizi stă întinsă pe o canapea *bleu ciel*. Un doctor stă aplecat lângă ea și-și adună instrumentele.

Camille se grăbește spre ea, în timp ce Julien se duce către doctor și începe să discute cu el pe un ton scăzut, iar colțurile gurii i se curbează în jos din cauza încruntării. Am un alt flashback cu mama, care mă face să mă lipesc cu spinarea de ușă și să înghit cu greu nodul format în gât. De data asta, cu ochii minții o văd întinsă pe patul de spital, rece și nemișcată. Scena cu ea la spital, după lupta pe care o dusese pentru a da naștere surorii mele, e o amintire vie și deloc bine-venită care îmi apare adesea în coșmaruri, dar niciodată nu mi-am permis să mă gândesc la ea în timp ce sunt trează. Acum însă, la vederea mamei lui Julien, stând atât de palidă și de slăbită pe canapea, momentul îmi revine în minte. Momentul în care a trebuit să-mi iau adio de la mama.

Numai că ea nu mai era vie și nu putuse să-și ia adio de la mine.

Mă cutremur la rememorarea acelei scene dureroase, după care mă gândesc ce oribil trebuie să fie pentru Julien și Camille, care și-au pierdut de curând tatăl și acum își văd mama bolnavă. Și în ciuda cursei nebunești cu mașina, în ciuda ciorovăielilor mele nesfârșite cu Julien, în ciuda faptului că până azi m-a mințit, sper cu toată sinceritatea ca mama lor să se facă bine.

Mama lui Julien deschide ochii căprui — de exact aceeași nuanță cu a copiilor — și îi zâmbește slab lui Camille.

— *Maman*, șoptește Camille și se apleacă pentru a o îmbrățișa.

Julien continuă să discute cu doctorul și sper, luându-mă după faptul că fruntea și maxilarul nu îi mai sunt atât de încordate, că veștile sunt bune. Strânge mâna doctorului, îl conduce la ușă, apoi reapare lângă mine.

— O să se facă bine? îl întreb.

Își trece mâinile prin păr și scoate un oftat adânc, de parcă și-ar fi ținut respirația ore în șir.

— Da, doctorul speră că se va face bine. A avut niște dureri în piept și amețeli, care ar putea fi cauzate de durerea pierderii tatei și de stresul pierderii casei.

Mă uit în jur la livingul spațios și la milioanele de fotografii de familie agățate pe pereții zugrăviți într-un galben ca de răsărit de soare și simt cum aici a pulsat — și încă mai pulsează — viața lui Julien și a familiei sale. Iar căutarea încrâncenată a tabloului capătă mai mult sens pentru mine.

— Îmi pare rău, Chloe, dar doctorul ne-a spus să stăm cu ea măcar în noaptea asta, în caz că i se face iarăși rău. Știu că ți-am promis că vom ajunge la Lyon astăzi, dar...

Lasă fraza în suspans, iar privirea îi alunecă spre mama lui, întinsă pe canapea.

— E OK, spun. Înțeleg. Dacă își mai revine, mâine o să putem să plecăm.

— Da, mâine sigur plecăm.

Se apropie de mama lui şi o sărută pe frunte. Ea se răsuceşte şi pentru prima oară dă cu ochii de mine.

Julien îşi lasă cu duioşie o mână pe umărul ei.

— *Maman*, ţi-o prezint pe Chloe, prietena mea.

Mă încrunt la Julien şi dau să deschid gura ca să protestez. Dar când un zâmbet dulce se iveşte pe faţa mamei lui, îmi îmblânzesc privirea şi îi surâd la rândul meu. Ce altceva aş putea face?

CINCISPREZECE

Din fericire, mama lui Julien e prea slăbită pentru a face conversaţie măruntă, aşa încât Camille o conduce sus pe scări spre dormitor, în timp ce Julien şi cu mine ieşim ca să luăm geanta cu hainele mele din maşină.

Aerul nopţii e lipicios din cauza umidităţii, iar zumzetul cicadelor îmi răsună în urechi când îl urmez pe Julien în jos pe scări, către micuţul Smart. Îmi întinde sacoşa cu lucrurile mele, închide portiera şi se reazemă de ea oftând.

— Ce mai zi, spune, clătinând din cap. Nu, ce mai săptămână nebună!

Îşi ridică bărbia şi mă priveşte ţintă. Eu îmi încrucişez braţele la piept şi îmi reiau expresia încruntată.

— De ce i-ai spus mamei tale că sunt prietena ta?

În lumina lunii, văd colţurile gurii lui strâmbându-se în sus, într-un început de rânjet. E pentru prima oară de la plimbarea cu vaporaşul de mai devreme când îl surprind zâmbind.

— Ce? Dacă n-ai fi logodită, nu ţi-ar plăcea să fii iubita mea?

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt și-mi smulg privirea de pe fața lui, în speranța că nu a observat că obrajii mi s-au încins sub cerul înstelat. Niciodată în viața mea nu am crezut că voi putea considera un bărbat de genul lui Julien agreabil ori atrăgător. Dar acum, când am văzut cât de devotat este familiei și cât de mult dorește să salveze casa părintească, dintr-odată nu mi se mai pare atât de... respingător.

Simplul fapt că mă gândesc la asta face ca roșeața să-mi urce până la urechi și îmi accelerează bătăile inimii.

— Liniștește-te, am glumit, zice Julien, dezlipindu-se de portieră și făcând un pas spre mine. I-am spus mamei că ești prietena mea pentru că e prea stresată ca să mai afle și de escrocheriile puse la cale de Claude. Dacă i-aș spune că ești una dintre victimele lui, ar înnebuni de îngrijorare. A fost încredințată că fiul ei a terminat cu toate tâmpeniile astea. Așa cum ți-am spus, el e cel mai mic dintre frați și, cum mama a trecut prin multe după pierderea tatei, n-ar suporta să știe că mezinul ei încalcă din nou legea și face rău unor femei nevinovate. Așa că am încercat să o cruț.

Îmi flutur mâna stângă pe sub nasul lui.

— Și nu crezi că va observa inelul meu de logodnă?

— Poate, zice Julien, mușcându-și buza și uitându-se la diamantul sclipitor. N-ai putea să ți-l scoți de pe deget, măcar până mâine?

— Să scot inelul de pe deget? Nu, n-o să-l scot!

Chiar dacă am început să întrevăd blândeţea din spatele aparenţei de duritate a lui Julien, asta nu înseamnă că sunt dispusă să renunţ în mod public la logodna mea de dragul lui.

— De ce nu? Doar e un inel şi atâta tot.

— Nu e un inel oarecare — e un inel *de logodnă.*

— Dacă mama îl observă, îşi va închipui probabil că *noi* doi ne-am logodit. Asta vrei să creadă?

— Ce nebunie!

Mă întorc cu spatele la Julien şi-mi las privirea să alunece dincolo de casă, către dealurile domoale scăldate în lumina argintie a lunii şi către şirurile ordonate de viţă-de-vie ce foşnesc liniştit în bătaia uşoară a vântului. Îmi vine să mă duc şi să mă întind pe dealurile acelea tăcute, să adorm şi să mă prefac că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Că viaţa mea a rămas aceeaşi ca întotdeauna.

— Da, Chloe, ştiu, e într-adevăr o nebunie. Şi-mi pare rău. Se pare că nimic nu merge aşa cum mi-am propus.

Îmi mut privirea de la scena idilică din jurul nostru şi clatin din cap. Nu mai vreau să aud nimic. Tot ce-mi doresc acum este să fiu lăsată singură.

— Vrei să mă conduci la mine în cameră, te rog?

Julien răsuflă adânc.

— Asta înseamnă că am căzut de acord?

— Nu, înseamnă că sunt epuizată şi că vreau să dorm. De data asta, singură în pat.

— Păi... s-ar putea să avem o mică problemă.

— Ce problemă?

— Dacă vom dormi în camere separate, mama va şti că am minţit-o de cum se va trezi.

— Vrei să zici că mama ta *vrea* ca tu să dormi în aceeaşi cameră cu iubita?

— Doar am treizeci şi patru de ani, îmi răspunde Julien. Sunt un bărbat în toată firea. Dacă nu vom dormi în aceeaşi cameră, îşi va da seama că am minţit-o. După care o să mă piseze cu întrebările. Şi, crede-mă, e foarte insistentă.

— Nu pot să cred, mormăi în timp ce mă imaginez dormind încă o noapte în acelaşi pat cu Julien şi îmi dau seama că unei părţi mici, foarte mici, din mine perspectiva nu-i displace cu totul.

Dar sunt logodită. Şi în ciuda blândeţii pe care am sesizat-o în seara asta la Julien, asta nu schimbă cu nimic faptul că m-a minţit şi că nu mi-a spus până de curând că este fratele lui Claude.

N-ar fi deloc în regulă dacă aş dormi în acelaşi pat cu el. Ce naiba o fi în capul meu?

— Nu e cine ştie ce mare scofală, zice el, ridicând din umeri. Doar am mai împărţit patul.

— Asta pentru că am fost nevoiţi să împărţim aceeaşi cameră la *hotel*. În timp ce casa ta e uriaşă. Are probabil şapte dormitoare!

— Opt, mă corectează el.

— Mă rog, îmi arunc eu brațele în sus. Nu pot să dorm din nou în pat cu tine.

— De ce nu? mă întreabă și buzele îi zvâcnesc în sus într-un rânjet obraznic. Ieri-noapte n-ai avut nicio problemă cu mine și ai adormit buștean la hotel, și la fel ai făcut și acum, în brațele *mele*, în mașină.

Obrajii îmi ard și-mi întorc fața de la el.

— A fost altceva.

— Dacă o să fie la fel ca azi-noapte, o să te încolăcești pe partea ta de pat și o să adormi oricum imediat. N-ai motive să te simți vinovată, dacă de asta îți faci griji.

— Ai dreptate. Doar n-o să fac nimic rău: o să mă culc *iarăși* în pat cu tine, o să-mi scot inelul de logodnă de pe deget, o să pretind în fața mamei tale că sunt iubita ta și-n tot acest timp îl voi minți pe bărbatul cu care ar trebui să mă căsătoresc peste numai câteva zile. Chiar că n-am nici cel mai mic motiv să mă simt vinovată!

— Bărbatul cu care *ar trebui* să te măriți?

— Lasă, ai înțeles foarte bine ce-am vrut să zic. Bărbatul cu care *o să mă mărit* peste câteva zile.

Chicotește.

— Ce e făcut e bun făcut. Hai să ne culcăm. Sunt obosit.

Mă iau după el și ne întoarcem în casă. Pe alee, arunc o privire în jos, la inelul meu de logodnă și la diamantul care sclipește în lumina lunii. Și-mi amintesc că în

graba de a o şterge din Annecy, am uitat cu totul de intenţia de a-l suna pe Paul pentru a-i mărturisi adevărul.

Dar când Julien mă conduce în camera lui şi mă holbez la patul dublu îngust pe care îl vom împărţi, mă întreb dacă ideea de a-i spune lui Paul măcar o parte din adevăr mi-ar folosi în clipa asta la ceva.

Julien scoate o pereche de pantaloni scurţi negri şi un tricou alb dintr-un şifonier maro înalt şi le aruncă pe pat.

— Aveţi internet aici? îl întreb.

— Sigur.

Se duce la birou, deschide un sertar şi scoate dinăuntru un laptop. Bagă firul în priză, se loghează şi-mi face semn să mă aşez.

— *Voilà!*

Mă holbez la iconiţa de internet şi decid că nu sunt pregătită să mă ocup de câmpul minat al mailurilor necitite care, cu siguranţă, mă aşteaptă, până ce nu-mi limpezesc, cât de cât, gândurile. Întorc laptopul, astfel încât Julien să nu poată vedea ecranul, deschid un fişier Word şi încep să tastez o listă cu problemele pe care trebuie să le rezolv.

1. De născocit o poveste pentru Paul, astfel încât să vrea în continuare să se însoare cu mine în weekendul ăsta, cu toate că în ultimele câteva zile l-am minţit pe rupte şi am petrecut mult timp în compania a doi bărbaţi francezi necunoscuţi.

2. De luat legătura cu Angela ca s-o previn ca, sub nicio formă, să nu răspundă telefoanelor sau mailurilor lui Paul, în cazul în care el va încerca să o contacteze.

3. De luat legătura cu Sophie ca s-o avertizez să stea cu ochii pe Paul, dar şi pe tata şi pe surorile noastre mai mici atunci când vor ajunge în DC, şi să nu-l omoare pe Paul ori să-l lase pe el să-mi ucidă familia.

4. De recuperat naibii paşaportul, ca să mă întorc acasă.

Mă holbez la listă şi încerc să-mi alung spaima cuibărită în măruntaie. Da, o să mă descurc. O să rezolv totul. Ştiu că pot. Voi începe prin a trimite mailuri Angelei şi lui Sophie.

Intru pe net şi mă loghez la căsuţa mea de mail. Am şaptezeci şi trei de mesaje noi. Iar în capul listei din inbox e un mesaj de la Angela. O, Doamne!

De la: Angela Kelly
Către: Chloe Turner
Trimis: luni, 29 august, la 0:04 p.m.
Subiect: Unde eşti?

Chloe,

Tocmai am vorbit cu Paul la telefon. Mi-a cerut numărul de la hotelul la care eşti cazată la Paris. A zis ceva cum că ai fi în continuare acolo şi că încerci să rezolvi „încurcăturile" apărute la conferinţă. Părea cam supărat că te-am pus să faci aşa ceva. Evident, eu nu te-am pus să faci nimic

și n-am idee la ce fel de „încurcături" se referă. Începând de ieri-dimineață ți-am tot trimis mailuri ca să aflu cum au decurs lucrurile la conferință, dar nu mi-ai răspuns. Iar celularul tău pare a fi deconectat. Ce se întâmplă? Mai ești la Paris? Conferința a fost cumva un eșec și ți-e teamă să-mi spui? Știu că uneori mă port ca o cățea, dar te asigur că poți să fii sinceră cu mine. Cum ești persoana cea mai eficientă și mai demnă de încredere pe care compania asta a avut-o vreodată, mă îndoiesc că au apărut „încurcături" la Paris. În plus, în buget nu ai aprobate cheltuieli suplimentare cu șederea unor zile în plus în Franța. Iar logodnicul tău pare că și-a ieșit din minți. Și în WEEKENDUL ĂSTA te măriți. Unde ești? Te rog, spune-i logodnicului tău că nu sunt o șefă infamă și exploatatoare de sclavi, așa cum se vede treaba că își închipuie. Sper că mai sunt invitată la nuntă și că n-ai fugit cu cine știe ce francez sexy.

Angela Kelly
Kelly and Rain Premier Event Planning
Washington, DC

Șterg punctul doi de pe lista mea și îl înlocuiesc cu:

2. De analizat cu toată seriozitatea varianta mutării împreună cu Paul într-un orășel unde să stau încuiată în casă, să port șorț și să mă reproduc, cariera mea de organizatoare de evenimente fiind în mod cert terminată.

De la: Chloe Turner
Către: Angela Kelly
Trimis: luni, 29 august, la 10:18 p.m.
Subiect: Re: Unde ești?

Angela,

Totul a decurs bine la conferință — nu există niciun fel de „încurcături". Totuși, mă aflu în continuare în Franța, lucru pe care, în mod evident, nu l-am planificat, iar între mine și Paul au intervenit niște probleme de comunicare. Îmi pare rău că te-am implicat, fără voia ta, în toate acestea. Te rog, dacă se poate, nu răspunde altor apeluri telefonice sau e-mailuri de la Paul. Crede-mă, e mai bine așa, inclusiv pentru tine. Nu-ți face griji. Mă voi întoarce acasă peste câteva zile și mă voi căsători cu Paul sâmbătă. Doar că am fost deturnată pentru scurtă vreme. Să știi că nu folosesc cardul de credit al companiei și că îmi voi plăti din banii mei biletul de întoarcere. Și, că tot a venit vorba, dacă observi cumva activități suspecte pe card și ai timp să-l anulezi, ar fi grozav.

O să îi spun negreșit lui Paul că nu ești o șefă infamă și exploatatoare de sclavi, și da, sigur că mai ești invitată la nuntă. Dacă după toate astea o să-mi păstrezi postul, îți voi rămâne veșnic recunoscătoare.

Chloe

Trag de câteva ori aer în piept ca să mă calmez, după care dau clic pe următorul mesaj-bombă.

De la: Paul Smythe
Către: Chloe Turner
Trimis: luni, 29 august, la 0:03 p.m.
Subiect: Angela, contul bancar, Pennsylvania

Chloe,

Tocmai am vorbit cu Angela și când am rugat-o să-mi dea numărul de telefon al noului hotel la care stai, ea nu știa nimic. Ce se întâmplă acolo? De ce nu știa Angela că ai rămas la Paris?

Azi-dimineață am vorbit și la bancă. Două transferuri de sume mari au fost făcute din contul nostru și nu ne putem atinge de restul banilor până ce banca nu va finaliza ancheta. Ai vreo idee cum s-au făcut transferurile? Ești sigură că mai ai cardul la tine? Mi-au spus că vor să discute cu tine cât mai curând cu putință și tocmai de aceea am și căutat-o pe Angela.

Toate astea n-au niciun sens, Chloe, și sunt convins că nu mi-ai spus totul. Nunta e în weekendul ăsta și toată familia ta va veni la noi acasă, așa că trebuie neapărat să te întorci și să stăm de vorbă.

În plus, cei din Pennsylvania îmi așteaptă răspunsul și cred că pentru noi asta ar fi cea mai bună soluție. Gândește-te bine și, te rog, spune-mi ce Dumnezeu se petrece acolo. Pentru că nu-ți stă deloc în fire să faci asemenea lucruri, Chloe.

Paul

Revin la listă şi şterg primul punct. În locul lui scriu:

1. N-am nici cea mai vagă idee ce aş putea să-i spun lui Paul.

— Ştiu că nu-i treaba mea, intervine Julien, dar ce ai de gând să-i spui logodnicului tău?

Un Julien fără tricou se zgâieşte la mine cu ochii lui căprui imenşi. Îmi smulg iute privirea de pe pieptul lui şi mă concentrez din nou pe ecranul computerului. Ce mare greutate să-şi tragă pe el un afurisit de tricou?

— N-am idee, recunosc, încercând să-mi iau gândul de la felul în care muşchii lui abdominali sunt sculptaţi pe trunchiul bronzat, formând un soi de bax perfect cu şase doze de bere. Totul e o nebunie, adaug. Ce-aş putea să-i spun lui Paul ca să-l liniştesc? A devenit bănuitor şi crede că-i ascund unele lucruri. De la bancă i s-a spus că frauda din contul nostru comun este acum cercetată, iar eu i-am spus că am în continuare la mine cardul. Aşa că nimic din toate astea nu are sens pentru el, ceea ce e perfect normal. Pentru că nu sunt decât minciuni.

Exasperată, închid cu zgomot laptopul şi mă întorc ca să mă uit la Julien, rămas tot fără tricou.

Se aşază pe marginea patului, cu genunchii la numai câţiva centimetri distanţă de mine.

— Din cauza familiei mele ai dat de necaz şi mă simt vinovat. O să te ajut să născoceşti ceva ca să-i spui. Dacă îmi vei permite.

— Asta pentru că te pricepi atât de bine la minciuni?

Zâmbeşte, însă în ochii lui surprind un mic licăr de om rănit — sau poate de regret?

Oftez.

— Bine. Ce crezi că ar trebui să-i spun?

Julien se ridică în picioare şi se apropie de mine, pieptul lui gol frecându-se de umărul meu în timp ce deschide din nou laptopul.

— Dă-te mai încolo, zice în timp ce se aşază pe marginea scaunului, cu antebraţele atingându-le pe ale mele, şi începe să tasteze, făcându-mă să mă simt din nou ameţită şi confuză.

— Ce fa...?

— Ai încredere în mine, zice, bătând frenetic cu degetele în tastatură.

După zece minute, Julien mă ajută să vin cu un mesaj plauzibil care, sperăm noi, îl va linişti pe Paul pentru o zi sau sau două, până când mă voi întoarce acasă. Îi scriem că mi-a fost furat cardul, nu numai paşaportul, şi că lucrez cu ambasada SUA pentru rezolvarea situaţiei, aşa încât să pot zbura înapoi spre casă în câteva zile. Lăsăm deoparte orice detalii referitoare la Claude, la vânătoarea de-a lungul şi de-a latul Franţei, la poliţia care e pe urmele mele şi la faptul că în ultimele două

zile am petrecut fiecare minut cu Julien, iar acum stau ghemuită pe același scaun cu el, care, tot fără tricou, compune, de fapt, mailul ăsta.

Recitesc mesajul de vreo sută de ori înainte ca Julien să mă convingă să-l trimit naibii odată și să ne culcăm. Ignor toate mailurile îngrijorate de la surorile mele, de la tata, de la florărie, DJ și fotograf și, în schimb, fac un duș, mă spăl pe dinți și îmi pun pijamaua cumpărată de Julien din Annecy. Ies din baie și îl găsesc rezemat de pernă, citind o carte în lumina slabă a unei veioze, cu o pereche de ochelari cu rame metalice negre pe nas.

Mai remarc și că încă nu și-a pus tricoul pe el.

Trag șovăitoare pătura și mă strecor lângă el în pat și realizez că *așa* arată probabil Julien într-o seară normală — când nu gonește prin toată Franța după fratele lui, stricând nunți și fugind de poliție. Sunt de atâta amar de vreme cu Paul, încât niciodată nu m-am gândit cu toată seriozitatea că aș putea să împart aceste momente intime de final de zi cu altcineva.

Și uitându-mă la Julien cum stă relaxat, cu spatele proptit pe pernă, întorcând paginile cărții, mă întreb de ce mă simt dintr-odată atât de tulburată. Și de ce simt fluturi în stomac.

Și de ce, pe de altă parte, scena asta mi se pare totodată atât de firească.

— Ce citești? îl întreb în timp ce-mi las capul să cadă pe perna moale, încercând să mă imaginez urcând în pat lângă Paul și amintindu-mi cum seara îi place

să-şi revadă notiţele pentru cazurile de a doua zi..., fapt care nu ajută la naşterea unor conversaţii plăcute înainte de culcare.

— E o carte despre vinuri. Acum, că tata nu mai e, eu voi prelua conducerea afacerii..., asta dacă voi reuşi să răscumpăr via.

Mă răsucesc ca să mă întorc cu faţa spre Julien, hotărâtă să ignor senzaţia ciudată care mi se furişează în piept.

— Din moment ce ai crescut aici, cum de nu cunoşti secretele cultivării viţei-de-vie?

— Ba le cunosc, dar aici e vorba de afaceri, iar lucrurile astea nu le stăpânesc eu foarte bine. Chiar dacă vom reuşi să răscumpărăm podgoria, trebuie să găsesc căi de a dezvolta rapid afacerea, ca să putem intra iar pe profit şi a ne menţine pe piaţă.

— Organizaţi evenimente aici?

— Cum adică?

— Degustări, petreceri, nunţi. Genul ăsta de evenimente.

— Ocazional am organizat degustări, dar atât, zice şi îşi aşază cartea peste stomacul gol. Cu asta te ocupi tu, nu-i aşa?

Dau din cap.

— Dacă ai organiza aici evenimente, ai putea obţine venituri suplimentare considerabile. În plus, ar fi o modalitate excelentă de a face publicitate vinurilor

voastre. Vânzările ar creşte cu maximă certitudine..., în fine, cu condiţia ca vinul să fie realmente bun.

— Sigur că vinul e foarte bun, zice Julien, scoţându-şi ochelarii şi muşcând gânditor din capătul braţelor. Hmmm. Nu-i o idee rea. Tata a fost genul de persoană care se ţinea departe de lume şi niciodată nu i-au plăcut sindrofiile. Dar mama e altfel. Îi place să iasă în lume şi e foarte sociabilă. Ar fi încântată să găzduiască petreceri sau nunţi şi ar avea şi ceva de făcut de acum încolo, că tata nu mai e.

— Exact. De pildă, am o clientă — fiica unui senator — care caută o destinaţie în afara ţării pentru nunta ei. Nu vrea, însă, o nuntă tipică în decor tropical. Îşi doreşte ceva diferit. Şi din ceea ce am văzut aici, proprietatea asta ar corespunde perfect. Sigur, mâine ar trebui să cercetez totul cu atenţie, dar...

Las fraza în aer în clipa când observ că Julien se holbează intens la mine, încruntat şi cu buzele schiţând ezitant un surâs.

— Ce-i? îl întreb.

— Sunt surprins.

— De ce?

— Pentru că vorbeşti de parcă ai fi dispusă să-mi faci legătura cu clienta asta a ta şi să mă ajuţi cu afacerea familiei.

— Oh... şi de ce te surprinde asta?

— Am presupus că după ce te vei întoarce în DC, la logodnicul tău şi la viaţa ta, vei dori să uiţi tot ce

s-a întâmplat aici. Inclusiv faptul că ne-ai cunoscut pe mine şi familia mea.

Are dreptate Julien. Niciodată nu am luat în considerare posibilitatea de a rămâne în contact cu el după întoarcerea acasă şi cu atât mai puţin pe cea de a-i trimite clienţi. Dar acum, stând întinsă în pat lângă el şi văzând cum se uită la mine, cu pieptul lui musculos ridicându-se şi coborând la fiecare suflare, dintr-un motiv oarecare şi destul de bizar, nu mă mai pot imagina părăsindu-l fără a-i mai vorbi vreodată.

— Dacă te hotărăşti să găzduieşti evenimente aici şi dacă proprietatea voastră se dovedeşte a fi la lumina zilei la fel de minunată precum pare noaptea, atunci nu văd nicio problemă să te pun în legătură cu unii dintre clienţii mei.

Un rânjet prostesc se lăţeşte pe chipul lui Julien, iar gropiţa îşi face apariţia în obraz.

— Logodnicul tău e un bărbat norocos, ştiai asta?

Îmi simt tot corpul cum arde la auzul complimentului său. Înghit cu greutate în sec, mă răsucesc pe spate şi mă holbez în sus, la tavan, concentrându-mă asupra lui Paul. Dar când încerc să îmi evoc în minte chipul logodnicului meu, nu reuşesc.

— Acum vreau să mă culc, spun, închizând ochii.

Julien stinge veioza şi aşază cartea pe noptieră. Se foieşte pe sub pătură până ce îşi lasă piciorul să se odihnească uşor peste al meu.

— Noapte bună, zice și vocea lui blândă plutește în beznă.

— Noapte bună, șoptesc.

Deschid ochii, mă uit la reflecția lunii pe tavan și simt cum ceva se mișcă înăuntrul meu. Și atunci mă întreb dacă în clipa când mă voi întoarce acasă voi putea să-mi reiau viața de unde am lăsat-o, ca și cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

ŞAISPREZECE

Fereastra e deschisă şi mă trezesc în ciripit de păsărele. Mijesc ochii în lumina începutului de dimineaţă ce se strecoară în cameră prin perdelele galbene subţiri. Mă răsucesc şi văd că sunt singură în patul lui Julien, iar ceasul de pe noptieră arată doar ora şase dimineaţa.

Mă dau jos din pat, îmi trag pe mine jacheta cea nouă şi ies tipitil pe hol, în căutarea lui Julien. Mă îndrept către scară şi observ că în casă e tăcere. Nicio uşă trântită la dulapuri, niciun zgomot de discuţii... nimic. Probabil că mama lui Julien şi Camille încă nu s-au sculat. Dar unde o fi Julien?

La parter, cotesc pe după scară şi arunc o privire în living, care e pustiu, după care înaintez pe hol şi deschid uşa următoare, care se întâmplă să fie cea de la bucătărie. Dau ocol mesei lungi din mahon, admirând oalele şi tigăile din alamă atârnate frumos pe pereţii de culoarea apusului de soare şi văd o baghetă mâncată pe jumătate, lăsată într-un coş pentru pâine, şi o ceşcuţă de espresso aproape goală, iar un parfum familiar îmi gâdilă nările.

Rămân nemișcată în mijlocul bucătăriei, încercând să-l recunosc.

E miros de colonie. Dar nu colonia folosită de Julien. Asta e diferită.

Și totuși de ce mirosul mi se pare atât de familiar?

Mă întorc și mă îndrept spre ușă, iar în clipa când îmi trec degetele de-a lungul suprafeței de lemn netede și întunecate a mesei, mâna mea întâlnește în cale o bucată de hârtie. Foaia alunecă pe podea, se deschide și dă la iveală cuvântul *Maman* mâzgălit în capul paginii.

O iau de jos și încerc să parcurg paragraful lung în franceză, dar scrisul este atât de neciteț, încât abia dacă descifrez literele, darămite să pot să traduc cuvintele.

După care, la finalul biletului, zăresc un nume pe care îl știu deja prea bine.

Claude.

Dintr-odată, podeaua scârțâie în spatele meu. Mă întorc iute și surprind imaginea unei siluete înalte, cu umeri lați și păr negru drept, trecând prin fața ușii.

Inima mi se oprește în piept când același parfum masculin îmi inundă nările.

E Claude.

Las biletul să cadă, ies în fugă din bucătărie și aud ușa de la intrare trântindu-se. Alerg spre ea, o deschid izbind-o de perete și zbor în jos pe scări în picioarele goale. Claude e în fața mea, îndreptându-se cu pași grăbiți spre o mașinuță de culoare gri.

— Claude! strig eu disperată. Oprește-te, te rog!

Spre surprinderea mea, se opreşte şi se răsuceşte cu faţa spre mine.

Iată-l! Iată-l în toată splendoarea pometilor frumos sculptaţi, a ochilor albaştri pătrunzători, a buzelor periculos de ademenitoare! Fragmente de imagini din noaptea în care ne-am cunoscut îmi străfulgeră prin minte ca un film alb-negru vechi din care lipsesc jumătate din cadre.

Nu spune nimic, dar expresia care îi traversează pentru o clipă faţa îmi dovedeşte că m-a recunoscut. O, da, ştie exact cine sunt!

— Ai paşaportul meu la tine? îl întreb.

— Nu.

Se răsuceşte pe călcâie şi continuă să înainteze spre maşină, ca şi cum nimic important nu s-ar fi petrecut. Ca şi cum e perfect normal ca femeia căreia i-a furat totul cu numai câteva seri în urmă, la Paris, să se afle în casa lui părintească din mijlocul unei vii din Franţa la ora şase dimineaţa, cerându-i să-i înapoieze paşaportul.

— OK, bine. Să lăsăm deoparte paşaportul, strig eu după el, în timp ce o furie aşa cum n-am mai simţit vreodată ţâşneşte din mine la suprafaţă. Şi să lăsăm şi contul meu bancar. Şi faptul că ai reuşit de unul singur să mă faci să pierd orice şansă de a mă întoarce acasă la timp pentru nuntă! Ce-ţi pasă ţie? La urma urmei, nu sunt decât una dintre victimele tale. Dar cu tabloul cum rămâne?

Îngheaţă.

— Ce-ai spus?

— Te-am întrebat de tablou. Știi tu, tabloul pe care l-ai *furat* de la propria familie? Știu că ești un hoț și că te doare în cot de victimele tale credule, dar cum ai putut să le faci una ca asta alor tăi? Mamei tale? Cum ai putut să furi unicul lucru de valoare din casă, unicul lucru care ar fi putut să o ajute să răscumpere via? Gesticulez spre dealurile verzi cu pante domoale care ne înconjoară, împodobite cu rânduri nesfârșite de viță de vie sclipind în lumina soarelui de dimineață: Vor pierde totul din cauza ta! N-a fost de ajuns că și-a pierdut soțul. Acum vrei să-i iei și casa! S-a îmbolnăvit din cauza ta..., francez ticălos și mârșav ce ești!

Observ cum ochii lui aruncă scântei și falca i se încordează în timp ce se repede furtunos spre mine.

— Ce tot spui? Cum adică să răscumpere via?

— După moartea tatălui vostru, când mama ta s-a dus să discute la bancă, a aflat că sunteți într-o situație financiară precară și că aveți datorii mari, așa că, dacă nu recuperați tabloul, atunci mama ta, după ce că e bolnavă, va pierde și casa, pământul, via, totul.

— Incredibil!

Claude se întoarce, o ia înapoi spre mașină și deschide cu forță portiera.

— Unde te duci? îl întreb, luând-o la fugă după el.

Se strecoară în spatele volanului, clătinând din cap.

— Nu pot să cred că te-ai lăsat păcălită într-un asemenea hal. Ești chiar mai proastă decât am crezut.

— Nu, greşeşti! Ce Dumnezeu crezi că fac eu aici, la via familiei? De ce-ţi închipui că fratele tău m-a târât după el prin toată ţara asta nenorocită, în căutarea ta? Doar pentru ca eu să-mi găsesc paşaportul? Trebuie să recupereze tabloul ca s-o ajute pe mama voastră să-şi salveze casa... care, presupun eu, a fost la un moment dat şi casa *ta*.

Întind mâna spre clanţa portierei. N-o să-l las pe individul ăsta să scape aşa de uşor.

O umbră de îndoială îi traversează ochii reci, care îşi reiau însă iute expresia dură în clipa când se concentrează asupra mea.

— Chiar crezi că poţi să ai încredere în Julien? Îl crezi complet nevinovat? De unde îţi închipui că am învăţat tot ce ştiu? De la el — el e *expertul*.

Mă dau înapoi, clătinându-mă, şi degetele îmi alunecă de pe clanţă în momentul când Claude porneşte motorul şi îmi aruncă o ultimă privire.

— În plus, zice, şi trăsăturile lui frumos sculptate nu trădează pic de emoţie, tabloul a dispărut.

Şi cu asta accelerează în ceaţa matinală, lăsându-mă singură în norul de praf.

***

MT-541-RW. MT-541-RW. MT-541-RW.

Urc câte două trepte odată spre camera lui Julien şi îmi repet secvenţa de numere în minte, o dată şi încă o

dată și încă o dată. Mă reped spre birou, scot din sertar un pix și o foaie de hârtie și notez numărul de înmatriculare al mașinii lui Claude. După câte mi-a făcut, a naibii să fiu dacă o să-l las să scape!

Mă așez un minut pe marginea patului ca să îmi trag răsuflarea și să alung greața care mă cuprinde de cum încep să mă gândesc la cele întâmplate.

Dacă afurisitul de Claude nu m-a mințit, acum sunt ferm convinsă că mi-am pierdut definitiv pașaportul. Și având în vedere fiascoul cu poliția și contul bancar, mă îndoiesc profund că voi mai găsi o cale de a mă întoarce acasă la timp pentru nuntă.

Cu toate că perspectiva ratării propriei nunți ar trebui să fie *singurul* lucru care să mă preocupe, ultima propoziție rostită de Claude înaintea plecării mă deranjează mai mult decât faptul că nu mai am nicio alternativă de a ajunge în timp util acasă.

„De unde îți închipui că am învățat tot ce știu? De la el — el e expertul."

După evenimentele din ultimele două zile, mi-am dat și singură seama că Julien e versat în arta minciunii. Dar dacă el este cel care l-a învățat pe Claude *tot ce știe*, înseamnă că Julien a tâlhărit și el femei, la fel cum m-a tâlhărit Claude pe mine.

Dintr-odată, vorbele lui din dimineața aceea terifiantă de la Plaza Athénée Hotel îmi revin în mintea învolburată de atâtea gânduri.

„Îți închipui cumva că întâmplător te-a ales Claude tocmai pe tine, o americancă stăpână mereu pe situație, cu un cont bancar frumușel și pe deasupra logodită și pe cale să se mărite peste numai o săptămână? O să-ți distrugi viața cât ai clipi din ochi. Multe alte femei au pățit-o."

Acum totul se leagă.

Julien știe că multe femei au pățit-o pentru că *el* a fost creierul din spatele escrocheriilor, nu Claude. Julien nu e un agent sub acoperire care *se dă drept* infractor.

Este un infractor.

De asta a insistat atât de tare să stau departe de poliție. Așa i-a cunoscut pe cei doi australieni înspăimântători din Annecy. Și din acest motiv cunoaște în detaliu modul în care operează Claude — cum mi-a furat PIN-ul, cum mi-a umblat în contul bancar, cum a transferat banii într-un cont off-shore și cum m-a drogat, după care nu mi-a lăsat în camera de hotel decât o rochiță roșie provocatoare, ca să arăt ca o prostituată.

Julien a folosit aceeași schemă cu alte femei.

Cum de-am putut fi atât de oarbă?

Mi-l imaginez pe Julien, proaspăt bărbierit și îmbrăcat la costum, dând târcoale într-un hotel de lux. Pândind o femeie inocentă, așa ca mine. Simt cum bila mi se ridică în gât când îmi amintesc cum, deși mă mințise și nu îmi spusese că e fratele lui Claude, începusem să am încredere în el, să socotesc că vrea realmente să mă ajute. Mai mult, mă gândisem să îi trimit clienți!

Dumnezeule, ce proastă am fost!

Dintr-odată, imaginea lui Julien sărutându-mă în holul de recepție al hotelului îmi răsare în minte. Închid ochii și încerc să evoc chipul lui Paul, așa cum am făcut și azi-noapte, dar nu reușesc nici de această dată. Nu mă pot gândi decât la buzele moi și calde ale lui Julien. La corpul lui lipit de mine în cabina de probă de la magazinul de lenjerie din Annecy. La Julien cu ochelarii cu rame metalice pe nas, citind din cartea despre viticultură, cu gropița apărându-i pe obrazul neras în timp ce îmi aruncă un rânjet prostesc.

Scutur din cap, încercând să alung furia, dezamăgirea și confuzia care mă macină. Dacă Julien l-a învățat pe Claude tot ce știe, atunci Julien este capabil de orice. Și nu pot să mai am încredere în el.

Trebuie s-o șterg de aici cât mai repede.

Din casă nu răzbate în continuare niciun zgomot și, cum n-am idee unde ar putea fi ceilalți, verific toate dormitoarele — toate cele opt dormitoare —, fără să dau de nimeni. Mă uit pe fereastră, în căutarea unui semn de viață printre șirurile de viță-de-vie, dar din nou nimic.

Încep să mă gândesc la un plan de a ieși naibii din podgoria asta și a ajunge la ambasada americană, când o străfulgerare roșie îmi ia ochii.

E Smartul, în toată splendoarea sa de doi țoli, parcat în locul unde l-am lăsat aseară.

Îmi azvârl pe mine blugii și tricoul, deschid laptopul lui Julien, mă conectez la internet și caut pe Google

podgoria familiei Dubois, ca să aflu unde Dumnezeu sunt. Dau clic pe câteva linkuri și aproape cad de pe scaun când văd numele orașului în care mă găsesc.

Îi zice *Saint-Julien*.

Pe bune?

Caut traseul de la Saint-Julien la ambasada americană din Paris și văd că drumul cu mașina durează cam patru ore. Notez instrucțiunile pe o coală curată de hârtie, apoi scotocesc prin camera lui Julien după bani, un card de credit, orice. Nu vreau să rămân în drum fără benzină.

Cotrobăi prin fiecare sertar, fiecare cotlon, și nu dau de nimic. Oftez exasperată și mă gândesc să plec chiar și așa, fără a mai pierde vremea și, dacă e cazul, să fur niște benzină de la o stație întâlnită în cale, după care realizez că nu am căutat în sertărașul de la noptieră.

Găsesc înăuntru portofelul negru pe care Julien l-a cărat tot timpul cu el de când l-am cunoscut. Deschid portofelul, scot cardul de credit albastru cu care am văzut că a plătit camera de hotel, micul dejun, pantofii și hainele mele și, în timp ce îl răsucesc în mâini, icnesc de surpriză. Numele imprimat în partea de sus a cardului nu este al lui Julien. E al lui Claude.

Julien a folosit în tot acest timp un card furat. De la propriul frate! E limpede, în familia asta nu există pic de loialitate. Dar de ce să mă mir?

Cum singura persoană din toată această poveste față de care nu am niciun fel de remușcări că o tâlhăresc

este Claude, îndes cardul în buzunarul de la blugi și mă decid să merg cu mașina până la Lyon. Iar de acolo să iau trenul spre Paris.

Vâr portofelul înapoi în sertar și caut pe Google îndrumări pentru a ajunge la Lyon, apoi înșfac hârtia pe care am mâzgălit numărul de înmatriculare al mașinii lui Claude și cobor în fugă scările spre holul de la intrare. Acolo, pe o măsuță, sunt cheile de la Smart, exact în același loc unde Julien le-a azvârlit aseară.

Cheile argintii strălucitoare rânjesc parcă batjocoritor spre mine, iar sângele îmi curge clocotind prin vene. Să o fac sau nu? Chiar sunt capabilă să fur o mașină?

La urma urmei, nu merg decât până la Lyon, care e la numai patruzeci de minute distanță cu mașina de aici. Și o să găsesc eu o modalitate de a-i anunța unde am lăsat Smartul, dacă o să vreau într-adevăr să o fac, așa că propriu-zis nu e vorba de un *furt*. Iar dacă vreau să plec de aici înainte de întoarcerea lor, nu mai am nici măcar un singur minut de pierdut.

Înșfac cheile, sprintez spre mașinuță și, pentru prima oară de când am intrat în toată încurcătura asta, mă așez pe scaunul șoferului, pornesc motorul și o iau din loc de una singură.

***

Accelerez pe drumul deluros de țară, cu mâinile tremurând pe volan și părul răvășit de vânt, și înțeleg de ce Julien și fratele lui au o slăbiciune pentru hoție. În

clipa când faci un lucru interzis, simți cumva că exulți. E o senzație pe care nu am trăit-o niciodată înainte de ultimele două zile petrecute cu Julien, și pe care, în momentul de față, sper să nu o mai trăiesc vreodată după ce voi părăsi pentru totdeauna Franța.

Îmi concentrez privirea asupra drumului șerpuitor ce se întinde în față și mă forțez să nu mă mai gândesc la faptul că tocmai am furat mașina familiei lui Julien. Dar totul va fi bine. O să rezolv lucrurile de îndată ce voi ajunge la Paris.

Dar chiar în clipa când mâinile mele dau să se calmeze și încep să mă obișnuiesc cu atingerea volanului neted între palme, o mașină bleumarin care a trecut în viteză pe lângă mine, gonind în direcția opusă, întoarce brusc și se apropie văzând cu ochii de spatele Smartului.

Apăs până la fund pe pedala de accelerație și mă uit în oglinda retrovizoare ca să văd dacă nu recunosc fața șoferului.

Și imediat cum dau cu ochii de părul castaniu zburlit și de țigara ținută afară, pe geamul deschis, știu exact cine e persoana. *Fir-ar să fie!*

Îmi întorc înapoi privirea spre drum și icnesc la vederea unei curbe în ac de păr care îmi apare brusc în față, în timp ce Julien mă claxonează din spate. Apăs pe frână, însă mașina a luat-o deja în jos pe dealul acoperit cu iarbă. Închid ochii când un trunchi de salcie plonjează în fața mașinii și airbagul se deschide și mă izbește din plin.

După câteva secunde, timp în care îmi ascult respiraţia hârâită pe deasupra airbagului, îmi dau seama că am scăpat cu viaţă. Ridic capul care îmi bubuie de durere şi văd cum din capota maşinuţei se înalţă fum. Trunchiul de salcie se află la numai doi paşi de capul meu.

S-a zis cu planul meu măreţ şi curajos de evadare.

Paşi coboară tropăind dealul şi înainte să apuc măcar să îmi întorc gâtul chinuit, Julien deschide portiera şi mă saltă de pe scaun. Mă aşază pe iarba moale şi se lasă să cadă în faţa mea, răsuflând greu şi repede.

— Eşti bine? mă întreabă.

Îmi frec ceafa cu mâini tremurătoare şi cu inima bătându-mi tare în piept.

— Da, aşa cred.

— Bine, zice el.

Apoi se ridică, se duce calm spre maşina cu tabla îndoită şi izbeşte cu pumnul în capotă.

— *Putain!* ţipă el şi mai loveşte încă o dată cu pumnul. Se răsuceşte spre mine cu ochi furioşi. *T'es dingue?*[1] Ce naiba a fost în capul tău?

Mă ridic nesigură în picioare şi îmi mijesc ochii la el.

— Păi sigur. Tu poţi să-l înveţi pe ticălosul de frate-tău cum să tragă femeile pe sfoară, dar eu n-am voie să fur un Smart nenorocit ca să scap naibii odată de tine!

— Ce tot bălmăjeşti? Ce să-l învăţ pe fratele meu?

Pufnesc din nas.

---

[1] „Eşti nebună?" (în lb. fr. în original).

— Ghici cine a făcut o vizită-surpriză azi-dimineaţă la casa părintească în timp ce tu şi cu familia ta eraţi plecaţi Dumnezeu ştie pe unde?

Cască ochii mari.

— Claude a trecut pe-acasă?

Dau din cap.

— Îhî... şi mai vrei să ştii ceva? Nu mai are paşaportul meu.

Îşi aruncă braţele în aer.

— Paşaportul tău! Paşaportul tău! *Putain!* Numai la asta te gândeşti? Unde e Claude acum?

Îmi încrucişez braţele la piept.

— A plecat.

— Cum? L-ai lăsat să plece?

— Dar ce-ar fi trebuit să fac, după părerea ta? Să-l ţin legat cu o sfoară? Sau, încă şi mai bine, să-i strecor nişte droguri în pahar şi să-l seduc, aşa cum ai făcut tu probabil cu sute de femei?

Julien se repede la mine cu ochii scăpărând de furie.

— De ce a fost pe-acasă?

— A lăsat un bileţel în bucătărie pentru mama voastră. Are un scris oribil — n-am desluşit niciun cuvânt.

— Dar ce ţi-a spus? Ai vreo idee unde s-a dus?

Un hohot sec de râs îmi scapă printre buze.

— Glumeşti? Claude *să spună* cuiva unde se duce?

Scoate un mârâit furios din gât, apoi izbeşte din nou cu pumnul în maşină.

— *Le salaud!*[1]

Tresar și fac un pas în spate, neobișnuită să-l văd atât de mânios.

Se răsucește spre mine cu privirea încărcată de furie.

— De cât timp a plecat?

— Nu știu. De o jumătate de oră sau cam așa ceva.

Trece pe lângă mine și începe să urce dealul.

— Haide! îmi strigă peste umăr. Să nu mai pierdem vremea pe aici. Trebuie să pornim după el.

Îmi înfig ferm picioarele în pământ.

— Nu cred că merită. Mi-a zis că tabloul a dispărut.

Julien se răsucește brusc spre mine.

— Asta nu înseamnă nimic, venind din partea lui. E un mincinos și un hoț.

— Ca să vezi, mi-a zis aceleași lucruri despre tine, replic eu pe un ton rece.

— Nu mă mir.

Se întoarce și continuă să urce dealul.

Nu mai vreau să merg nicăieri cu el.

— Deci e adevărat, țip eu în urma lui. Tu l-ai învățat tot ce știe? Tu l-ai învățat să fure?

Aruncă un răspuns tunător peste umăr.

— N-avem timp acum pentru discuții de-astea.

— Răspunde la întrebare.

Își răsucește capul și mă sfredelește din ochi.

— Da, e adevărat.

---

[1] „Ticălosul!" (în lb fr. în original).

Mă holbez la el şi-mi vine să mă reped şi să-l lovesc cu pumnii în piept.

— Dumnezeule, cum am putut să fiu aşa de proastă? Am pierdut două zile din viaţă luându-mă după tine, mergând cu tine încolo şi-ncoace prin toată Franţa, discutând cu tine despre viaţa mea privată, când tu eşti exact ca el. Eşti la fel ca omul care m-a băgat în încurcătura asta oribilă. Şi presupun că m-ai minţit şi în legătură cu faptul că lucrezi pentru guvern, nu-i aşa?

Julien dă cu piciorul într-un bulgăre de pământ şi coboară înapoi ca o furtună dealul, către mine.

— Acum doi ani, când una dintre escrocheriile noastre a sfârşit rău şi un lucru îngrozitor i s-a întâmplat femeii despre care ţi-am vorbit, Valérie..., m-am lăsat de pungăşii. Eram terminat. Dar prietenul meu, omul acela cu poziţie înaltă în guvern, mi-a propus un târg. Dacă eram dispus să lucrez sub acoperire şi să-i ajut să prindă alţi escroci, nu mergeam la închisoare. Nu sunt deloc mândru de trecutul meu, Chloe. Dar acum sunt un cu totul alt om. Am înţeles câtă durere am provocat altor oameni şi-mi voi petrece restul vieţii încercând să-mi răscumpăr greşelile.

— Şi ce crezi c-ai făcut în tot acest răstimp cât m-ai minţit? Crezi că m-ai *ajutat* cumva? Şi când mă gândesc că începusem să... te compătimesc. Bun, ştii ce? Nici că-mi pasă de ceea ce se va alege de tine ori de podgoria ta. Meriţi tot ce-i mai rău.

Se înfioară și pentru o clipă am senzația că zăresc un licăr de suferință în ochii lui.

— Nu e numai podgoria *mea*. E a întregii familii și-n primul rând a mamei. Și n-o să permit să se piardă. Acum o să plec. Fie vii cu mine și îți promit c-o să te ajut să te întorci cu bine acasă, fie, dacă nu, o să rămâi pe cont propriu.

— N-am nevoie de ajutorul tău ca să mă întorc acasă.

Se uită la Smartul din care se înalță în continuare fum, apoi își întoarce privirea lipsită de orice expresie către mine.

— Treaba ta!

Se răsucește pe călcâie și începe să urce iarăși dealul, fără să se uite peste umăr.

Închid ochii și un spasm îmi străfulgeră gâtul. *Of, la naiba cu toți și cu toate!*

— Stai! strig după el.

Nu încetinește. Mă reped ca să-l prind din urmă și înaintăm unul lângă altul, iar el nu mă privește, ca și cum nici n-aș exista.

Urcăm amândoi în mașină, iar tăcerea e atât de apăsătoare încât mă sufocă.

— După ce ajungem la tine acasă, o să găsesc singură o cale de a mă întoarce la Paris. N-am nevoie de ajutorul tău, îi spun.

Bagă maşina în viteză. Venele de pe antebraţe îi sunt umflate şi o picătură de sudoare i se prelinge pe frunte.

— Bine, zice.

— Bine, mă burzuluiesc eu la el.

Dar, în timp ce accelerează pe şosea, un sentiment de groază îmi cuprinde stomacul. Ce Dumnezeu o să mă fac de acum încolo?

ŞAPTESPREZECE

— Unde e biletul? întreabă Julien, parcând cu o smucitură şi ieşind din maşină ca o vijelie.

— Pe masa din bucătărie, îi răspund. Oh, şi presupun că o să ai nevoie de ăsta.

Ies din maşină şi-i întind cardul lui Claude peste capotă.

— Ce...? dă el să spună, luând cardul cu ochii cât cepele. L-ai furat? Din portofelul meu?

— Nici măcar nu-i al tău.

Clatină din cap, cu colţurile gurii fremătând şi ochii aruncând scântei, apoi îndeasă cardul în buzunar şi urcă în fugă scările spre casă.

Mă uit la dealurile ce se întind pe kilometri întregi în jur şi la şirurile nesfârşite de viţă-de-vie, în speranţa că o soluţie va răsări cumva de-acolo. Ceva ce mi-a scăpat până acum. O vrajă care să mă ducă înapoi acasă la timp pentru nuntă fără a fi nevoită să-i povestesc lui Paul şi restului familiei ce s-a întâmplat. Fără a discuta cu poliţia. Fără a-mi face griji că nu am paşaport.

Dar nimic. Niciun bec nu se aprinde. Nicio idee salvatoare magică nu-mi vine.

Dintr-odată, fiecare mușchi din corpul meu e cuprins de durere. Am crampe în gambe, capul îmi bubuie și respirația mi se accelerează. Mă sprijin de mașină, gata să leșin. Vorbele spuse deunăzi de Julien îmi răsună tare în urechi.

Mi-a spus că totul se va duce de râpă. Și că o să-mi distrug viața.

Întunericul mă învăluie și o gheară mi se pune în piept când încerc să respir.

Nu. Nu voi permite așa ceva. *Nu vreau.*

Deschid ochii și trag cu putere aer în plămâni. Nu am nevoie de ajutorul lui Julien. Tot ce trebuie să fac este să dau un telefon.

***

— *Parlez-vous anglais?*[1] spun în receptor după ce îmi acopăr gura cu palma pentru a înăbuși zgomotul.

— *Un moment, s'il vous plaît*[2], răspunde glasul feminin de la celălalt capăt al liniei telefonice de urgențe a poliției.

Cât timp aștept, întind firul aparatului telefonic vechi de-a curmezișului camerei de lucru de la parter și arunc pe furiș o privire pe hol, ca să mă asigur că

[1] „Vorbiți englezește?" (în lb. fr. în original).

[2] „Un moment, vă rog" (în lb. fr. în original).

nimeni nu trage cu urechea. Când am intrat în casă acum câteva clipe, l-am auzit pe Julien sus, în dormitorul lui, ţipând la cineva pe telefonul lui mobil.

Stau şi ascult şi tresar când îi aud din nou vocea bubuind la etaj. Închid uşa, mă aşez la birou şi scot foaia pe care am notat numărul de înmatriculare al maşinii lui Claude.

Privesc cifrele cu ochi înceţoşaţi. Ăsta ar putea fi biletul meu de întoarcere acasă ori de intrat în puşcărie. Dar altă opţiune nu am. Nu-mi mai pot lăsa soarta în mâinile lui Julien.

O voce răguşită răsună în telefon.

— Înţeleg că aţi solicitat să discutaţi cu un vorbitor de engleză?

— Da, domnule poliţist. Vreau să raportez un furt. De fapt, mai multe — toate făcute de acelaşi individ. Claude Dubois. L-am văzut cu puţin timp în urmă şi am numărul de înmatriculare al maşinii cu care a plecat.

— Claude Dubois? Aşa aţi spus?

— Da, domnule poliţist. Claude Dubois.

— Vă rog să aşteptaţi un moment.

Bat darabana pe lemnul rece, cu mintea gonind nebuneşte şi cu speranţa că fac ceea ce trebuie.

Poliţistul revine pe linie.

— *Madame*?

— Da?

— Vă voi face legătura cu agentul Bertrand Martin. Dânsul vă poate ajuta. Şi vorbeşte englezeşte.

— Mulţumesc.

Un alt glas se aude peste câteva clipe.

— Bună ziua, domnişoară. Sunt agentul Martin.

Are o voce profundă, guturală şi vorbeşte cu un accent franţuzesc puternic.

— Sunt oficial guvernamental şi lucrez la Paris. Înţeleg că deţineţi informaţii cu privire la locul unde se află în prezent domnul Claude Dubois şi că doriţi să raportaţi un furt.

— Da, aşa e. De fapt, furturi. La *plural*.

— Desigur, domnişoară. Dar, mai întâi, vă rog să-mi spuneţi numele dumneavoastră.

O picătură de transpiraţie mi se prelinge pe frunte. Mă întreb dacă nu cumva o sirenă va începe să urle în clipa când îmi voi rosti numele. Dacă individul abia aşteaptă să mă audă prezentându-mă drept „Chloe Turner" pentru a asmuţi toată poliţia franceză asupra mea?

Dar nu am de ales. Înghit în sec şi respir adânc.

— Numele meu este Chloe Turner.

— Mulţumesc, domnişoară Turner. Şi spuneaţi că l-aţi văzut recent pe domnul Dubois?

Oftez uşurată. Nu pare deloc interesat de persoana mea.

— Da, în Saint-Julien, la via familiei de lângă Lyon.

— Da, ştiu unde este. Care este numărul de înmatriculare al maşinii?

— MT-541-RW.

— Culoarea şi marca?

— Un Renault Twingo gri.

— Mulţumesc, domnişoară. Şi acum vă rog să îmi explicaţi pe scurt chestiunea cu furturile.

— Mi-a furat paşaportul şi portofelul şi a luat un Manet valoros din casa părintească.

O scurtă pauză.

— Un Manet aţi spus?

— Da, domnule poliţist, un Manet.

— Şi când au avut loc furturile?

— Tabloul l-a furat probabil cam cu o săptămână în urmă, iar paşaportul şi portofelul meu, duminică, la Plaza Athénée Hotel din Paris.

— Înţeleg.

Urmează o pauză lungă, apoi îşi drege glasul.

— Vă mulţumesc că ne-aţi sunat, domnişoară Turner. Va trebui să vorbim din nou şi să discut cu un membru al familiei Dubois în legătură cu tabloul. Aveţi un număr la care să vă pot contacta?

Nu apuc să răspund, că uşa camerei de lucru se deschide cu zgomot. Julien stă în prag, holbându-se la mine.

Trântesc receptorul.

— Ce făceai aici? mă întreabă.

— Ăăă... am încercat să sun acasă. Dar n-a răspuns nimeni.

Julien mă măsoară din ochi suspicios.

— Spune-mi adevărul!

Nu răspund şi aruncă o privire peste umărul meu, spre birou.

Şi dintr-odată îmi dau seama. Foaia cu numărul de înmatriculare al maşinii lui Claude a rămas pe birou. *La naiba!*

Încerc să o acopăr cu corpul meu, dar e prea târziu. Întinde mâna peste mine şi o înşfacă.

— E numărul maşinii lui Claude?

Dau din cap.

— Ai raportat numărul poliţiei?

Nu mă mai simt capabilă să mint. Şi oricum, nu m-ar crede. Mă ridic de pe scaun şi îl înfrunt.

— Da, am sunat la poliţie şi le-am dat numărul. Nu asta ai fi făcut şi tu dacă ai fi fost în locul meu?

Se plimbă în sus şi-n jos prin camera de lucru mică.

— Nu, n-aş fi făcut asta. Nu eşti în stare să gândeşti limpede. Poliţia ne urmăreşte pe amândoi. Iar noi am fugit de ei. Trebuie să plecăm de aici. Acum.

— Nu plec nicăieri. Eu, una, n-am făcut nimic rău. În fine, în afară de faptul că am fugit de poliţie. Totul e din vina lui Claude şi, dacă vreau să ajung înapoi acasă, n-am de ales, va trebui să discut cu ei. Acum, că am aflat că paşaportul meu a dispărut, cred că pricepi că nu am altă soluţie. Sau poate vrei tu să mă luminezi la minte şi să-mi oferi vreuna dintre găselniţele tale de escroc?

— *Merde*, zice Julien, clătinând din cap.

Cuvântul ăsta mi-l amintesc de la orele de franceză. Înseamnă „rahat".

— *Merde* şi ţie, spun, dând să-mi fac loc să trec pe lângă el.

— Dacă vrei să discuţi cu poliţia, n-ai decât. Ai să vezi, n-o să fie deloc bine. Oricum, eu n-o să fiu aici când vor veni. În clipa asta nu vreau să am de-a face cu ei.

— Unde te duci?

Trece pe lângă mine şi iese pe hol, ia cheile de la maşină şi deschide uşa de la intrare.

— *Unde* te duci? strig eu după el.

— E mai bine să nu ştii. Ca să nu ai ce să le spui poliţiştilor.

Urcă în maşină şi iese derapând de pe alee, exact aşa cum a făcut şi fratele lui mai devreme.

Nu-mi vine să cred că m-a lăsat singură aici. Singură cuc în casa familiei Dubois. Şi mama lui şi cu Camille pe unde Dumnezeu or fi umblând? N-apuc însă să meditez mai profund la această problemă, că o altă maşină îşi face apariţia pe alee.

E vopsită negru cu alb şi are o sirenă pe capotă.

A avut dreptate Julien. S-au mişcat al naibii de repede.

***

— Spuneţi-mi din nou când l-aţi cunoscut pe Claude Dubois.

E ofiţerul Laroche, poliţistul cel înalt, subţire şi brunet care ne-a urmărit peste tot prin Franţa. L-am aşteptat o jumătate de oră singură într-o cameră întunecoasă

zugrăvită în alb dintr-o secție de poliție din Lyon, apoi a venit și s-a așezat vizavi de mine la masă, cu o expresie rigidă și impasibilă.

— Așa cum v-am spus deja, l-am cunoscut sâmbătă seara la Plaza Athénée Hotel din Paris, îi răspund, încercând să-mi păstrez calmul.

— Vreți să spuneți că înainte de asta nu l-ați văzut și n-ați vorbit cu el niciodată? mă întreabă cu accentul lui franțuzesc puternic și cu ochii ca niște mărgele negre sfredelindu-mă.

— Da, așa este.

— Vă amintiți, sper, că am discutat și în urmă cu două zile, și am înțeles că în weekendul acesta urmează să vă căsătoriți. Dacă veți minți în legătură cu circumstanțele în care l-ați cunoscut pe domnul Dubois, asta n-o să vă ușureze situația și nu vă va ajuta să vă întoarceți la timp acasă.

Pe sub masă, îmi strâng genunchii cu palmele tremurânde. Nu vreau să-l las să vadă cât de nervoasă sunt. Pentru că dacă și-ar da seama, nu m-ar crede.

— L-am cunoscut pe Claude sâmbătă seara. Înainte de călătoria aceasta, nu mai fusesem niciodată în Franța.

— Și care a fost, mai precis, scopul vizitei?

— Am venit cu afaceri. Sunt organizatoare de evenimente și firma la care lucrez a organizat în weekendul trecut, la Paris, o conferință internațională pe tema predării limbilor străine.

— Înțeleg.

Notează ceva în carnețel, apoi își ridică privirea severă înapoi spre mine.

De fiecare dată când se uită la mine, îmi vine să mă fac mică, să mă ascund sub masă și să nu mai ies niciodată de acolo. Interogatoriul ăsta este de-a dreptul terifiant. Dar trebuie să îl privesc direct în ochi și să-mi păstrez cumpătul. La urma urmei, *nu* îl mint, așa că n-am de ce să-mi fac griji.

— Și de ce conducerea firmei a ales să vă trimită aici în ultima clipă tocmai pe *dumneavoastră*?

Cum de știu asta? Au discutat cu Angela? Sau, și mai rău, cu *Paul*?

— Șefa mea s-a îmbolnăvit grav chiar înaintea conferinței și n-a putut să facă deplasarea. Oricum, eu am fost cea care s-a ocupat de majoritatea problemelor legate de organizarea conferinței, așa încât nu am avut de ales.

— Chiar dacă urmează să vă căsătoriți în acest weekend? Dacă i-ați fi explicat, sunt sigur că șefa dumneavoastră ar fi înțeles că trebuie să rămâneți acasă pentru a pune la punct ultimele detalii ale nunții.

Acum a început să vorbească aidoma lui Paul.

— Sigur că da, însă conferința nu urma să se întindă decât peste weekend. Duminică ar fi trebuit să zbor înapoi spre DC și aș fi avut suficient timp la dispoziție pentru ultimele pregătiri. V-am spus, Claude mi-a furat pașaportul, portofelul, valiza, totul. Evident, șefa mea

nu a avut cum să prevadă că toate astea se vor întâmpla cu o săptămână înaintea nunții mele.

Ofițerul Laroche își înalță sprâncenele negre și stufoase, cu aceeași expresie rece întipărită pe față, apoi notează iar ceva în carnețel.

— Spuneți-mi, domnișoară Turner, dacă nu l-ați cunoscut pe Claude înaintea acestei călătorii de afaceri, cum se face că ați înnoptat în casa familiei Dubois împreună cu fratele lui Claude, Julien, și de ce fugiți de poliție?

Dau să răspund, dar nicio vorbă nu-mi iese din gură. În schimb, pulsul mi se accelerează și obrajii îmi iau foc.

Însă în clipa când o expresie de satisfacție începe să se lățească pe fața, și așa îngâmfată, a ofițerului Laroche, mă îndrept în scaun, decisă să nu îl las să mă încolțească. O să-i explic totul, din momentul când Claude mi-a strecurat droguri în paharul cu vin.

***

Două ore mai târziu, după ce le-am relatat celor doi ofițeri de poliție întreaga poveste, de la început până la sfârșit, stau singură în camera mohorâtă, cu spateaza incomodă a scaunului zdrelindu-mi spinarea, rugându-mă și sperând că se vor întoarce cât mai iute ca să mă anunțe că pot pleca. Că mă cred că n-am făcut nimic rău și că regretă că am fost târâtă fără voia mea

într-o asemenea încurcătură în ţara lor. *Şi* că îmi vor elibera un paşaport nou şi îmi vor cumpăra un bilet de avion spre casă.

OK, poate că exagerez un pic cu astfel de speranţe. Dar ceea ce îmi doresc cu adevărat şi cu toată ardoarea este să scap naibii de aici. Ce Dumnezeu, doar mă aflu într-o secţie de poliţie din Lyon. O *secţie de poliţie*. Şi sunt interogată. Eu! Îmi vine să le urlu în faţă că am fost şefă de promoţie în liceu, că am absolvit *summa cum laude* la Princeton, că sunt o tânără inteligentă, muncitoare şi virtuoasă din DC, care nu ar visa niciodată, *niciodată* în viaţa ei să fure un pai şi cu atât mai puţin să se lase prinsă într-o încurcătură cu un tip de teapa lui Claude Dubois.

Nimic din toate astea nu are însă pic de importanţă, pentru simplul motiv că *sunt* prinsă într-o încurcătură cu cineva *de teapa* lui Claude Dubois — şi anume fratele lui, Julien. Poliţia ştie de lenjeria de corp furată din magazinul din Annecy, iar judecând după privirile pe care poliţiştii mi le aruncă de câte ori pomenesc numele lui Julien, ştiu *totul* şi despre trecutul lui.

Dar ce altceva aş mai putea să fac de acum încolo? Le-am spus tot ce ştiu şi probabil că am fost o proastă că am făcut-o fără a cere să mi se repartizeze un avocat, însă ce altă opţiune am avut? M-am concentrat pe încercarea de a mă dezvinovăţi, în speranţa de a putea părăsi Franţa ca să ajung înapoi acasă până sâmbătă.

Bat darabana cu degetele în masa metalică și dintr-odată mă imaginez închisă în cine știe ce pușcărie franceză înfricoșătoare, fără telefon la dispoziție și fără ca familia să știe unde am dispărut, în timp ce niște colege de celulă ciudate încearcă să intre în vorbă cu mine.

Mă cutremur și-mi strâng pleoapele. *Nu.* Trebuie să gândesc pozitiv. Totul o să fie bine. N-ar fi trebuit să fug de poliție, n-ar fi trebuit să fur lenjerie intimă, n-ar fi trebuit să fac nimic din ceea ce am făcut în ultimele trei zile, dar sper că explicațiile mele i-au lămurit pe polițiști cu privire la motivele pentru care m-am luat după Julien și că, astfel convinși de nevinovăția mea, îmi vor da drumul.

Dar oricât de mult mă străduiesc să mi-i închipui pe cei doi polițiști intrând înapoi în camera în care mă aflu, afișând niște zâmbete largi pe față și spunându-mi că totul a fost o uriașă neînțelegere și că sunt liberă să plec, imaginea refuză să se formeze în mintea mea. Pe cine vreau să păcălesc? Exclus să facă așa ceva. M-am vârât până în gât într-o belea îngrozitoare cu o familie de escroci pe care poliția moare de poftă s-o bage după gratii. Ce motive ar avea să mă creadă că nu sunt amestecată în afacerile lor necurate, când toate indiciile dovedesc contrariul?

Mă cufund tot mai mult în disperare, în gură simt un gust amar și transpirația îmi curge pe gât. Ușa se dă de perete.

Mă aştept să-i văd pe ofiţerul Laroche şi pe ofiţerul Fournier cu cătuşele în mâini, conducându-mă spre o celulă de închisoare întunecoasă şi umedă.

În schimb, dau cu ochii de un bărbat mai tânăr, îmbrăcat într-un costum negru şi cu o cravată roşu-închis la gât, cu ochi căprui şi pometi puternici care seamănă în mod izbitor cu cei ai unui alt bărbat în a cărui companie am petrecut mult timp în ultima vreme... nu, e ridicol.

O, Doamne! Aceasta este probabil versiunea franţuzească a FBI-ului, venită să mă interogheze mai în amănunt. Ori să mă ducă într-o închisoare federală. Ori...

— Domnişoară Turner, zice bărbatul, apropiindu-se de masă.

— Da?

Scoate o insignă din buzunarul de la costum — o insignă ce aduce cu cea falsă pe care Julien mi-a arătat-o în holul de recepţie de la hotel cu două zile în urmă — şi în timp ce mi-o flutură prin faţă, inima mi se prăbuşeşte în piept. Asta e. De acum e oficial. Sunt terminată.

— Sunt agent special şi lucrez pentru guvernul francez. Am revăzut acuzele care v-au fost aduse şi...

Dumnezeule! Nu.

— Vă rog, ascultaţi-mă. Nu am făcut nimic rău. Mă rog, am fugit de poliţie, cu toate că ar fi trebuit să discut cu ei. Dar n-am nimic de-a face cu bărbatul acesta,

Claude Dubois. Nu sunt în stare să şterpelesc o gumă de mestecat dintr-un magazin, darămite să pun la cale o fraudă precum cea făcută de Claude. Vă rog să nu mă aruncaţi în închisoare. Sâmbătă mă mărit. Trebuie să mă credeţi. Şi...

— Domnişoară Turner, mă întrerupe agentul, vă rog, calmaţi-vă. Nu sunt aici ca să vă arestez şi nici ca să vă interoghez.

Îmi ridic capul, ochii noştri se întâlnesc şi abia atunci îi văd expresia caldă de pe faţă... şi din nou, nu ştiu de ce, dar mi se pare *familiară.*

— Nu?

Zâmbeşte.

— Nu. Sunt aici ca să vă anunţ că sunteţi liberă să plecaţi. Toate acuzaţiile împotriva dumneavoastră au fost retrase.

Mă holbez la el. Nu-mi vine să cred.

— Serios?

— Da, serios.

Mă ridic de la masă şi nu ştiu ce să fac sau ce să cred. Un lucru îl ştiu cu certitudine — c-aş vrea să-mi arunc braţele pe după gâtul lui şi să-i plantez un sărut mare pe obraz.

Mă stăpânesc totuşi.

— Mulţumesc, îi spun. Mulţumesc foarte mult.

Politeţea mea americană pare să fie prea mult pentru el, fiindcă îl văd că-şi trece greutatea, stingherit, de pe un picior pe celălalt şi se uită în jos.

— Deci pot să plec?

— Da, aţi terminat cu interogatoriul. Banca dumneavoastră vă va rambursa banii care vă aparţin şi puteţi părăsi Franţa.

Mă opresc în faţa uşii.

— Domnule agent, nu mi-aţi spus cum vă numiţi.

Ridică o sprânceană.

— M-am gândit eu că veţi remarca asemănarea. Sunt Guillaume Dubois. Înţeleg că i-aţi cunoscut deja pe cei doi fraţi ai mei zilele acestea, *n'est-ce pas?*[1]

Dau din cap în semn de încuviinţare. Instinctul nu m-a înşelat.

— Deci dumneavoastră sunteţi aşa-zisul *prieten* despre care mi-a vorbit Julien, cel care i-a oferit un târg ca să scape de închisoare? Dumneavoastră aţi fost omul lui de legătură în tot acest timp? Cel care i-a trimis mesajul telefonic şi i-a cerut să mă împiedice să discut cu poliţia? Şi care i-a furnizat informaţii despre locurile unde urma să se îndrepte Claude şi l-a ajutat mereu, pentru că şi dumneavoastră vreţi să găsiţi tabloul... pentru a salva averea familiei?

Dă din cap.

— Da, e adevărat. Îmi pare rău că aţi intrat fără voie în toată această încurcătură, domnişoară Turner. E ultimul lucru de pe lume pe care eu şi Julien ni l-am dorit.

Nu mă pot stăpâni şi pufnesc pe nas.

---

[1] „Nu-i aşa?" (în lb. fr. în original).

— Poate că e adevărat în ceea ce vă priveşte, dar nu prea cred că lui Julien îi pasă de mine sau de orice altă femeie, în general.

Guillaume face un pas în faţă şi asemănarea lui cu Julien e atât de puternică, încât rămân fără suflare.

— Vă înşelaţi, domnişoară Turner. V-a povestit Julien de ce s-a apucat de escrocherii?

— Ce contează? Ceea ce contează e că a furat de la femei nevinovate, că le-a distrus vieţile şi că l-a învăţat şi pe Claude să facă aceleaşi lucruri. Dacă n-ar fi fost el, n-aş fi dat de necaz.

— Da, Chloe, din păcate, aici ai dreptate. Şi tot din păcate, lucrurile stau mult mai rău cu fratele nostru, Claude, iar *el* nu vrea să se schimbe. Cât despre Julien, a început cu escrocheriile în adolescenţă, ca să compenseze banii pierduţi de tata, care era un mare cartofor. Îi dădea banii mamei, ca să ajute la afacerile cu via, la îngrijirea casei şi la creşterea mea, a fratelui şi a surorii mele, când eram noi mici.

— Şi mama voastră a ştiut cum câştiga el banii?

— Nu, până acum doi ani, când Julien a fost prins.

— Şi tu, care provii dintr-o familie de cartofori şi de escroci, ai ajuns agent guvernamental. Logic, nu?

Ridică din umeri.

— Am găsit metode proprii de a face faţă defectelor tatei. În plus, am crezut, în mod greşit, că-n felul ăsta voi putea sta cu ochii pe fraţii meu. Ca să-i ajut din interior şi să mă asigur că nu dau de belele mari. Dar,

după cum vezi, planul meu nu a funcţionat..., altfel n-ai fi aici. Şi de acum încolo, oricât de mult aş ţine la fraţii mei, am terminat cu ei. Trebuie să am grijă de noua mea familie.

Face încă un pas spre mine şi îşi aşază un braţ pe umărul meu. Şi abia atunci zăresc o verighetă de argint pe inelarul de la mâna lui stângă.

— Îmi pare rău pentru tot răul pe care ţi l-a făcut familia mea, Chloe. Şi ştiu că nu crezi ce ţi-am spus despre Julien, dar s-a schimbat şi nu mai e acelaşi om.

— N-are importanţă ce fel de om este Julien acum. Mă întorc acasă, la logodnicul meu, îi răspund eu pe un ton rece. Mulţumesc pentru ajutor, Guillaume. Măcar cu un membru al său familia Dubois n-a dat greş.

Ies din cămăruţa cu aer închis şi traversez secţia de poliţie înţesată de lume, fără să mă obosesc să verific dacă ofiţerii mei preferaţi mai sunt pe aici. Nu vreau să le ofer ocazia să se răzgândească.

Împing uşile duble de la intrare şi sunt conştientă că ar trebui să simt cum o greutate mare cât China mi s-a ridicat de pe umeri. Sunt liberă să părăsesc Franţa. Îmi voi recăpăta banii furaţi de Claude. N-o să trebuiască să mai fug de poliţie. Sau să mint. Şi să mă ascund. Am terminat cu toate astea. Pot să plec.

Dar greutatea mă apasă în continuare. E tot acolo, în toată splendoarea ei. Cuvintele lui Guillaume mi se învârt prin mintea ameţită, făcându-mă să mă întreb de ce îmi pasă atât de mult de Julien şi de motivaţiile lui.

Nu va mai trebui să dau niciodată ochii cu Julien sau cu oricare alt membru al familiei lui de nebuni. Ar trebui să mă simt în al nouălea cer.

Ies pe strada animată, îmi ridic ochii spre cerul albastru senin şi-mi spun că-i cazul să mă adun. A sosit vremea să încep să caut o cale de a mă întoarce acasă. A sosit vremea să mă întorc la Paul. Să mă căsătoresc.

Şi să-l uit pe Julien.

Dar când îmi cobor privirea înapoi la strada aglomerată şi la maşinuţele ce trec în zbor pe ea, zăresc un bărbat cu păr castaniu zburlit, o umbră de barbă şi pomeţi proeminenţi stând rezemat de o maşină bleumarin pe care o recunosc. Poartă o pereche de blugi uzaţi, un tricou roşu-închis şi bocanci negri şi se întoarce şi stinge chiştocul de ţigară aruncat pe jos, fără să-şi dezlipească privirile de pe mine.

E Julien.

OPTSPREZECE

— Deci, înțeleg că ești o femeie liberă.

Ochii căprui ai lui Julien sunt impenetrabili, iar rânjetul obraznic i s-a șters de pe față.

— Ce cauți aici? îl întreb.

— Văd că n-ai înțeles nimic, oftează și îmi îndeasă în mână un plic, după care se răsucește să deschidă portiera mașinii.

Înăuntrul plicului sunt două coli de hârtie împăturite. Prima are desenată pe ea o rută de tren — este un bilet dus Lyon-Paris.

— Ce...? dau eu să întreb, însă când despăturesc a doua foaie, cuvintele îmi rămân în gât.

Air France. Un bilet dus. Plecare din Paris, de la Aeroportul Charles de Gaulle. Sosire în Washington, DC, pe Dulles International. *Mâine.*

Julien s-a instalat deja în spatele volanului.

— Pleci mâine-dimineață. Între timp, vei sta la mine acasă. Hai, urcă.

Expresia îi rămâne impasibilă, iar vocea seacă.

Mă aşez pe scaunul pasagerului şi observ că are ochii roşii şi cearcăne mari şi cenuşii. Culoarea i s-a şters din obraji, barba îi e nerasă şi neîngrijită, iar gropiţa a dispărut cu totul.

— Tu ai făcut toate astea? îl întreb. Ai cumpărat biletul de tren şi biletul de avion şi l-ai convins pe fratele tău să mă exonereze?

Julien porneşte motorul, schimbând fără efort vitezele cu antebraţele lui bronzate şi stând cu ochii aţintiţi înainte.

— Mâine-dimineaţa, în gara din Paris o să te aştepte cineva care o să-ţi dea paşaportul.

— Un paşaport adevărat?

— Nu e furat, dacă asta vrei să afli.

— Dar cum ai rezolvat toate astea atât de repede? Doar ne-am despărţit acum câteva ore, şi în timpul ăsta l-ai determinat pe fratele tău să mă şteargă de pe lista suspecţilor, mi-ai făcut rost de un paşaport nou şi mi-ai cumpărat bilet de tren şi de avion. Pe bune, spune-mi, *cine* eşti?

Într-un târziu, o gropiţă, mică de tot, îi apare pe faţă.

— Văd că, deşi ai stat mai mult de două zile cu un fost escroc, nu te prinzi prea repede.

Julien apasă mai tare pe acceleraţie în clipa când ne înscriem pe un drum de ţară, lăsând Lyonul în urmă.

Clatin din cap şi încerc să pun laolaltă piesele din puzzle.

— Deci s-a renunțat cu totul, sută la sută, la anchetarea mea?

— Da. Nu mai prezinți interes pentru ei. În fond, ești nevinovată, mă rog, cu excepția faptului că ai fugit de poliție și că ai furat un sutien dintr-un magazin. Poliția e pe urmele lui Claude, nu ale tale.

— Foarte bine. Pe urmele lui ar fi trebuit să fie de la bun început.

Încheieturile degetelor i se albesc pe volan, în timp ce expresia îi rămâne indescifrabilă.

Desigur. *Tabloul.* Dacă poliția îl găsește pe Claude înaintea lui Julien, tabloul ar putea dispărea, și odată cu el și via familiei.

— Guillaume nu te poate ajuta să dai de urma lui Claude înaintea poliției?

— Asta a încercat până acum. Dar de acum încolo nu mai are nicio putere.

— Cum adică nu mai are nicio putere? Pare să ocupe o funcție importantă, din moment ce e de ajuns să intre într-o secție de poliție și gata, sunt eliberată.

— Guillaume a făcut tot ce-a putut. Dacă ar continua, și-ar risca slujba. Are soție și un copil mic, așa că nu-i pot cere mai mult. A fost ultima favoare pe care mi-a făcut-o.

Tac, nu foarte convinsă că am înțeles bine.

— *Eu?* Asta vrei să spui? Că *eu* am fost ultima favoare pe care ți-a făcut-o?

Tăcerea lui Julien îmi confirmă temerea.

Nu-mi vine să cred că a făcut toate astea pentru mine, când nu mă cunoaște decât de două zile. *De ce?* De ce s-a zbătut atât de mult să mă ajute după ce i-am bușit mașina și, împotriva voinței lui, m-am dus la poliție și am dat declarații care îi incriminau fratele?

Mă gândesc la podgoria superbă, la frumoasa casă părintească în care a crescut Julien și la pierderea tatălui. La mama lui, acea femeie minionă și drăguță care zăcea, bolnavă, pe canapea ieri-seară. Un sentiment puternic de vină mă cuprinde. Nu vreau ca, din cauza mea, familia Dubois să piardă ultima șansă de a-și păstra averea.

— Trebuie să existe o cale. Ai idee unde ar fi putut duce Claude tabloul?

— Deocamdată nu mă pot gândi la tablou, îmi taie vorba Julien. Am alte lucruri de care trebuie să mă ocup acasă. Astăzi poți rămâne la noi și mâine-dimineață te duc eu cu mașina la gara din Lyon.

— Mulțumesc, Julien, îi spun eu cu blândețe. Nu era cazul să te străduiești atât de mult pentru mine.

Dă din cap, fără a-și întoarce fața spre mine.

Îmi sprijin capul de tetieră și trec în revistă evenimentele din ultimele trei zile. Tot ceea ce Julien mi-a spus că avea să se întâmple atunci când mă voi duce la poliție s-a adeverit. Nu m-au crezut. Și-au închipuit că sunt una dintre femeile acelea ușoare care lucrează pentru Claude și îl ajută cu escrocheriile lui.

Dar chiar și după ce am apelat la poliție, Julien a găsit o cale de a mă ajuta să mă întorc acasă, exact așa cum mi-a promis.

Arunc pe furiș o privire spre el și îmi dau seama că nu mi-l pot imagina făcând ceea ce Claude mi-a făcut mie. Nu mi-l pot imagina intrând într-un bar de hotel, făcând pe grozavul și tâlhărind o femeie nevinovată. Nu acum. Nu după ce și-a folosit ultima favoare primită de la Guillaume pentru *mine*.

Bărbatul care stă lângă mine, bărbatul lângă care am petrecut fiecare clipă în ultimele trei zile nu pare să aibă inima să facă așa ceva.

Dar, chiar dacă se presupune că a făcut ce a făcut pentru a-și ajuta familia, asta nu schimbă cu nimic faptul că *a furat* de la femei nevinovate asemenea mie. Și că l-a învățat și pe Claude. Prin urmare, deși a găsit o cale de a mă ajuta să mă întorc acasă, tot el se face parțial vinovat pentru faptul că am ajuns unde am ajuns.

Din acest motiv, știu că ar trebui să mă bucur că îl voi părăsi, că nu voi mai fi nevoită să vorbesc niciodată cu el. Știu că ar trebui să mă bucur că mă întorc acasă, la viața mea normală din DC și la logodnicul meu cel statornic, care n-ar ști cum să fure ceva nici dacă i-ai oferi instrucțiunile pe tavă.

Însă, în timp ce mașina ne hurducăie pe drumul de țară plin de curbe, mă întreb de ce simt așa o apăsare în stomac și de ce, atunci când încerc să îmi imaginez

figura zâmbitoare a lui Paul aşteptându-mă mâine la aeroport, nu reuşesc.

Imaginea refuză, pur şi simplu, să apară.

***

— Un singur lucru vreau să te mai rog, înainte să pleci mâine, zice Julien în timp ce parchează maşina în faţa casei părinteşti.

— OK... Ce?

— Când mama se va întoarce acasă, trebuie să ne purtăm ca şi cum ai fi iubita mea. Şi nu trebuie să le spunem, ei şi lui Camille, că ai fost la poliţie, şi nici despre Guillaume. Şi-ar da seama că ceva e în neregulă. O să pun eu la punct un alt plan, dar pe moment nu mă simt în stare să fac faţă unor femei nevricoase.

— OK, spun, uitându-mă în jos la inelul de logodnă. Aşa o să facem. Dar apropo, unde *sunt* mama ta şi Camille? Şi unde aţi dispărut cu toţii azi-dimineaţă?

— Mama e la spital. A trebuit s-o internăm în toiul nopţii trecute.

— Oh!

Un sentiment puternic de vină mă inundă. Am fost atât de preocupată de propriile probleme, încât nici măcar nu m-am gândit la o asemenea posibilitate.

— Îmi pare foarte rău, îi spun.

— Trebuie să mă duc la spital să o văd.

— Desigur.

— Uşa e descuiată. Nu ştiu cât voi lipsi, dar poţi să te serveşti cu mâncare şi să foloseşti telefonul. Sunt sigur că ai de sunat câteva persoane.

— Mersi.

Deschid portiera, dar mă opresc înainte de a coborî.

— Sper din toată inima ca mama ta să-şi revină.

— Mulţumesc!

Ochii noştri se întâlnesc pentru o fracţiune de secundă, apoi el îşi fereşte privirea.

— Atunci ne vedem mai târziu? îl întreb.

— Da, ne vedem mai târziu.

Dă cu spatele şi scoate maşina de pe alee, apoi goneşte pe lângă şirurile de viţă-de-vie şi se face nevăzut.

Mă întorc cu faţa spre casa masivă, cu obloane indigo pal ce încadrează ferestrele, muşcate roz şi albe ce se revarsă din ghivece şi lujeri de viţă-de-vie care se caţără pe cărămida de un roşu închis. În timp ce merg încet pe alee către uşa din faţă, storcându-mi creierii după o idee pentru a-l ajuta pe Julien să salveze casa părintească, un vânticel cald se înalţă, aducând cu el un parfum pe care nu l-am mai mirosit de ani de zile. Un amestec de lavandă şi rozmarin.

Parfumul *mamei.*

Închid ochii şi trag cu nesaţ în piept aroma alinătoare. E atât de puternică şi de reală — ca şi cum mama s-ar afla aici, lângă mine. Aproape că îi simt mâinile

moi mângâindu-mi fața și îi aud vocea liniștitoare care îmi spune că mă iubește.

Parfumul mă învăluie și mă face să mi-o reamintesc pe mama într-un fel cum nu am reușit de șaptesprezece ani, de la moartea ei. Și-n clipa asta știu că e aici, cu mine. Și că poate, într-un mod straniu, a jucat și ea un anumit rol în rezolvarea lucrurilor.

Clipesc și deschid ochii, apoi mă uit la casă și la pantele domoale ce mă înconjoară. Mă simt de parcă aș vedea acum locul pentru prima oară. De parcă l-aș vedea prin ochii mamei.

E absolut minunat. Mamei i-ar fi plăcut la nebunie.

Vântul adie, însă, din nou și ia cu el parfumul mamei, lăsându-mă singură și tânjind după ea. Tânjind să îi pot cere să mă ajute să găsesc un mijloc pentru ca Julien să își salveze via.

Și, mai mult ca orice, tânjind să am ajutorul ei pentru ceea ce intenționez să fac.

***

— Paul, sunt eu, Chloe.

— Chloe, ce Dumnezeu se întâmplă? Unde ești?

— Sunt la Paris, Paul. Ascultă, am vești bune...

— Știu că nu ești la Paris, Chloe. Doi detectivi au venit azi-noapte la noi acasă și m-au chestionat ore în șir. Aveau niște fotografii cu tine într-o rochie roșie foarte scurtă și mi-au spus că fugi de poliție. Cu doi

fraţi escroci francezi. Şi că te suspectează că eşti implicată într-un soi de escrocherie împreună cu ei. Despre ce naiba e vorba? Nu-mi pot permite să fiu amestecat într-o asemenea porcărie. Ar putea să-mi afecteze cariera!

Vocea lui Paul se înalţă mai ascuţită ca oricând.

— Calmează-te, Paul. Pot să-ţi ex...

— Nu-mi spune tu mie să mă calmez. Spune-mi ce mama naibii se întâmplă acolo. Şi fără minciuni de data asta.

Mă înfior când mi-l imaginez pe Paul plimbându-se de colo-colo prin casa noastră din DC, urlând în telefon şi, fără îndoială, trezind-o pe Sophie din somn. După care îmi dau seama că Sophie era probabil în casă şi azi-noapte, când au fost acolo poliţiştii. Ceea ce înseamnă că a aflat totul. Şi mai înseamnă şi că toată familia mea ştie.

Respir adânc şi încerc să-mi adun tot curajul, uitându-mă pe fereastra camerei lui Julien la peisajul liniştit de ţară. Pot să o fac. Şi după ce îi voi fi explicat totul lui Paul, va înţelege. Cum nunta este peste doar trei zile, trebuie să mă înţeleagă.

— Duminică dimineaţa, când ar fi trebuit să iau avionul înapoi spre casă, m-am trezit în camera mea de hotel de la Plaza Athénée cu lucrurile furate. Valiza, paşaportul, totul. N-am găsit în cameră decât rochiţa aia roşie pe care ţi-au arătat-o poliţiştii, şi care, evident, nu-mi aparţine.

— A intrat cineva prin efracție la tine în cameră?

Închid ochii. Ce n-aș da ca pulsul să mi se mai domolească! Acum însă trebuie să continui. Să-i spun lui Paul adevărul.

— În ultima noapte pe care ar fi trebuit s-o petrec la Paris, m-am dus să beau ceva la barul hotelului — o sticlă de apă minerală — și am cunoscut un bărbat pe nume Claude Dubois. Nu-mi amintesc mare lucru din noaptea aceea, dar știu că am acceptat un pahar de vin pe care mi l-a oferit și că el mi-a turnat ceva pe furiș în pahar... sunt sigură pentru că după aceea i-am permis să mă conducă în cameră. Deși de aici încolo nu îmi mai amintesc nimic și...

— L-ai lăsat să intre la tine în cameră?

— Da, însă așa cum ți-am spus, nu-mi amintesc nimic. Sunt sigură că mi-a turnat ceva în vin. Doar mă cunoști, Paul. Nu beau aproape deloc și niciodată nu te-aș înșela. Știi asta, nu-i așa?

Tăcerea care se așterne la telefon mă seacă la inimă.

— Paul?

— Nu știu ce să mai cred, Chloe. Poliția zice că ești anchetată pentru fraudă. Claude e numele unuia dintre frații ăia escroci francezi, așa mi-au spus. Te bănuiesc că ești mână în mână cu el și cu fratele lui. Și m-ai amestecat și pe mine în toată povestea asta, pentru că e vorba de contul nostru bancar comun.

— Paul, doar mă *cunoști*. Eu nu încalc regulile. N-am făcut în viața mea un lucru rău. N-am mințit niciodată, niciodată!

— Dar ce-ai făcut cu mine în ultimele trei zile?

— Ai dreptate. N-am vrut să te sperii. Am crezut că pot să-mi recuperez pașaportul și să mă întorc acasă fără ca tu să afli de încurcătura în care am intrat, și, în plus, n-am vrut să stric nunta. Lasă-mă să termin cu explicațiile, da? O să vezi, după ce vei auzi toată povestea, lucrurile vor căpăta sens. Și sunt convinsă că mă vei înțelege.

Paul scoate un pufnet sarcastic pe care mă decid să îl ignor. Continui cu explicațiile. Trebuie să-i spun totul. Acum, că am certitudinea întoarcerii acasă la timp pentru nuntă, trebuie să mă asigur că aceasta chiar va avea loc.

Așa încât în următoarea jumătate de oră îi povestesc totul. Mă rog, aproape totul. Las deoparte câteva detalii nesemnificative, ca de pildă faptul că Julien m-a sărutat în holul recepției de la Plaza Athénée Hotel, că m-am prefăcut că este soțul meu în autocarul cu Turul Romantic pentru Proaspăt Căsătoriți, că m-a văzut probând lenjerie intimă provocatoare într-un magazin, că am dormit în același pat cu el două nopți la rând, lucru pe care, după toate probabilitățile, îl vom repeta și diseară.

Amănuntele acestea sunt complet nerelevante. Și oricum, nu vor conta în momentul în care, sâmbătă, voi

păşi în biserică pentru a mă mărita cu Paul. Atunci voi uita cu totul de Julien şi de această călătorie demență.

Sunt convinsă că aşa se va întâmpla.

După ce termin de povestit tot ceea ce Paul trebuie să afle pentru a înţelege pe deplin ce mi s-a întâmplat în ultimele câteva zile şi de ce nu i-am mărturisit adevărul până acum, aştept să îmi răspundă. Aştept să-l aud spunându-mi că mă iubeşte şi că mă crede, că nu are nicio importanţă ce s-a petrecut şi că arde de nerăbdare să mă revadă şi să ne căsătorim.

Dar viaţa nu e niciodată atât de simplă pe cât am vrea noi, nu-i aşa?

— Spune-mi un lucru. Ce anume intenţionai să faci cu acest Claude atunci când *de bunăvoie* l-ai adus la tine în cameră?

— Dar ţi-am spus, Paul, nu-mi amintesc nimic din noaptea aia. Ştiu doar că mi-a dat să beau un pahar de vin la barul hotelului, dar după aceea nu mai ştiu mare lucru. Julien mi-a spus că fratele lui mi-a turnat pe furiş ceva în pahar, fapt care explică de ce i-am permis să mă conducă în cameră şi de ce nu-mi mai amintesc nimic după asta.

— Cât de convenabil!

— Paul, ăsta e adevărul!

— Chloe, aşa cum ţi-am spus şi mai înainte, nu ştiu ce să mai cred, mai ales că acum se pare că sunt şi eu amestecat în toată încurcătura asta cu banca. Ceea ce ar

fi un dezastru pentru cariera mea. Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

— Bine, dar ţi-am explicat. Am fost exonerată aici, în Franţa, ceea ce înseamnă că nici tu nu vei fi pus sub acuzare. Au terminat cu verificările asupra noastră. Poliţia ştie că nu am fost decât o victimă nevinovată a unei escrocherii a lui Claude şi în momentul ăsta e pe urmele lui. Aşa cum ar fi trebuit să facă de la bun început.

— Cum de eşti aşa de sigură că ai scăpat basma curată şi că am scăpat şi *eu*? De ce ai atâta încredere în Julien? Nu-l cunoşti decât de două zile şi e un fost escroc! Cum de a reuşit ca, dând doar câteva telefoane, să te scoată din încurcătură? N-are sens.

— Mâine mă întorc acasă şi totul se va termina. Nu eşti investigat şi nu ai niciun fel de probleme cu legea. Cariera ta nu este în pericol. Totul va fi bine.

— Dacă vrei cu adevărat să te măriţi cu mine sâmbătă, Chloe, atunci de ce nu mi-ai povestit ce se întâmplă când am vorbit prima oară la telefon? Dacă ai ştiut că ai fost drogată, sau mai ştiu eu ce, de către individul ăla, Claude, de ce nu mi-ai spus chiar atunci adevărul? Ce Dumnezeu, doar sunt avocat, un avocat bun, şi, pe deasupra, logodnicul tău. Şi aş fi putut, cu siguranţă, să te ajut.

— Ăăă... n-am crezut că o să înţelegi. Şi am fost convinsă că mă voi putea descurca de una singură, fără să pun pe jar restul familiei.

— Acum e prea târziu. Surorile tale şi-au ieşit din minţi. Sună tot timpul şi ţipă la mine la telefon. Azi-noapte, după ce au venit poliţiştii, Sophie a vrut să urce în primul avion şi să vină în Franţa după tine. E convinsă că ai fost răpită. I-am spus că a înnebunit.

— Păi, într-un fel...

— Ascultă, Chloe, nu ai fost răpită. *De bunăvoie* l-ai chemat la tine în cameră pe tipul ăla. Şi tot *de bunăvoie* l-ai urmat pe fratele lui prin toată ţara aia nenorocită. Ce mama dracului, e clar ca bună ziua, n-ai fost răpită.

Mă cutremur. Paul n-a înjurat niciodată în prezenţa mea.

Şi în clipa asta realizez că pe tot parcursul conversaţiei nu m-a întrebat niciodată dacă sunt bine. Nu şi-a manifestat supărarea pentru ceea ce mi-a făcut Claude şi nici pentru faptul că Julien m-a târât prin toată Franţa în vânătoarea lui nebună după tablou. Nu a părut gelos ori îngrijorat pentru mine şi nici măcinat de vreun sentiment din cele pe care aş putea eu spera ca logodnicul meu să le nutrească auzind ce mi s-a întâmplat.

Dintre surorile mele, Sophie mă cunoaşte cel mai bine. Ştie că sunt o persoană ultracorectă, care se conduce după reguli stricte. Nu mă mir că şi-a închipuit că am fost răpită. Pentru oricine mă cunoaşte bine, aceasta ar fi singura explicaţie plauzibilă.

Dar Paul este îngrijorat pentru cariera lui. Pentru reputaţia lui.

— Acum trebuie să mă pregătesc să plec la serviciu, răsună vocea dură și rece a lui Paul în telefon.

— Ești bine? îl întreb.

— Cum adică *bine*?

— Nunta mai rămâne valabilă pentru sâmbăta asta?

Îmi țin respirația, deloc sigură că vreau să îi aud răspunsul. Indiferent că ar fi da *sau* nu.

— Vino acasă și o să mai discutăm. Acum trebuie să plec la serviciu și să mă asigur că nimeni de la firmă n-a aflat despre catastrofa asta.

— Bine. Atunci ne vedem mâine-seară. O să-ți trimit un mail cu ora de sosire.

— O să vină Sophie să te ia. Oricum trebuie să fie mâine la aeroport ca să-i întâmpine pe ceilalți membri ai familiei tale de nebuni.

Mă cutremur din nou. Tonul mușcător al lui Paul îmi zgârie urechile.

— OK, atunci ne vedem când ajung acasă.

— Pa.

— La revedere, Paul.

Închid telefonul și mă holbez la el ore în șir, sau cel puțin așa mi se pare, iar ochii îmi sunt înceţoșați de lacrimi și inima mea nu mai știe ce ar trebui să simtă.

NOUĂSPREZECE

Nu prea știu încotro mă îndrept sau când mă voi opri din mers. Tot ce știu e că trebuie să-mi limpezesc gândurile. Trebuie să mă autoconving că totul se va termina cu bine. Dar faptul că Paul a refuzat să-mi confirme că ne vom căsători sâmbătă îngreunează cumva situația.

Șiruri de viță-de-vie de un verde aprins mă înconjoară în timp ce înaintez de-a lungul unei poteci acoperite cu iarbă, cu soarele de început de după-amiază scăldându-mi fața. Ridic brațul și îmi trec mâna peste frunzele delicate care foșnesc în briza caldă de vară, iar când închid ochii am din nou senzația aceea. Același parfum alinător adie spre mine — e parfumul mamei.

Îmi înalț ochii spre cer și mă întreb unde o fi. Dacă e aici, cu mine, ori undeva, sus, veghindu-mi viața, acum atât de încurcată, și întrebându-se și ea cum se vor sfârși toate acestea.

Ce m-ar sfătui să fac? Și dacă ar fi aici, ce mi-ar spune ca să mă consoleze?

A trecut atâta vreme de când am văzut-o ultima oară, de când i-am ținut în palma mea mâna catifelată, încât aproape că nici nu-mi mai amintesc.

Continui să merg printre șirurile nesfârșite de viță-de-vie, cu păsările ciripind în jur și răsfirând frunzele răcoroase între degete, și mă pomenesc dorindu-mi să rămân aici pentru totdeauna. Pentru că atunci când mă gândesc la dezastrul care mă așteaptă la întoarcerea acasă de mâine, groaza mă inundă ca o căldare de apă rece ca gheața aruncată în față.

Paul nu e sigur dacă vrea sau nu să mă mai ia de nevastă. Nu m-a crezut că n-am avut intenția să-l înșel. Și că nu sunt implicată, în niciun fel, în escrocheriile puse la cale de Claude.

Dacă m-ar cunoaște cu adevărat și dacă m-ar iubi necondiționat — așa cum îmi doresc eu să fiu iubită de viitorul meu soț —, n-ar trebui să aibă încredere în mine? După opt ani de stat împreună, n-ar trebui să știe că niciodată nu aș intra deliberat în astfel de încurcături?

Când mă gândesc cum a tot repetat întruna expresia *de bunăvoie*, mă cutremur.

Mai rău, când îmi amintesc de felul cum mi-a vorbit despre cariera lui, de parcă ar fi vorba de cineva, de o persoană, și nu de ceva, de parcă pierderea *ei* ar fi cel mai îngrozitor lucru care i s-ar putea întâmpla, îmi vine să vomit.

Nu pierderea *mea* ar trebui să fie lucrul cel mai îngrozitor care i s-ar putea întâmpla?

Pe de altă parte, dacă ar fi să mă pun în locul lui şi dacă ar fi să mă gândesc cum aş reacţiona eu într-o situaţie similară întâmplată lui, trebuie să recunosc că nici eu nu m-aş grăbi să-l cred. Privite din punctul de vedere al unui cuplu stabil de oameni cu serviciu şi cu o viaţă lipsită de evenimente, toate astea par o adevărată nebunie. În plus, cu toate că nu m-am implicat *de bunăvoie* în escrocheriile lui Claude, prin faptul că am ales să îl urmez pe Julien şi să fug de poliţie am contribuit şi eu, în mod cert, la dezastru. Şi, încă şi mai rău, l-am minţit pe Paul în legătură cu tot ce s-a petrecut.

Trebuie să mă revanşez faţă de Paul, îi datorez asta. E speriat şi supărat pe mine. Lucru foarte normal, având în vedere toată situaţia asta. Dar o să-i treacă. Mâine voi fi acasă şi vom discuta totul pe îndelete, iar sâmbătă ne vom rosti jurămintele, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Înaintez pe poteca sărutată de soare, încercând să mă imaginez păşind în biserică spre Paul, şi din nou nu reuşesc să-mi proiectez în minte faţa lui.

În schimb, chipul care îmi invadează visul cu ochii deschişi despre nuntă nu aduce defel cu cel al lui Paul. E o faţă aspră şi nebărbierită. Are părul zburlit şi ochi căprui mari şi o gropiţă în obrazul drept.

Scutur din cap şi încep să înaintez mai repede. Ce caută *el* în capul meu? Totuşi, oricât de mult încerc,

nu-mi pot şterge chipul lui din minte. Când parfumul mamei mă izbeşte iarăşi drept în faţă, purtat de o altă pală a vântului de vară, o iau la goană. Alerg orbeşte, trăgând cu disperare aer în piept şi clipind din ochi ca să înlătur lacrimile care ameninţă să-mi ţâşnească din ochi şi să mă facă să simt lucruri pe care nu le-am simţit de ani de zile.

Refuz să las lacrimile să curgă şi continui să alerg. Alerg atât de repede şi atât de concentrată, cu ochii aţintiţi asupra potecii pline de iarbă din faţă, încât aproape că mă împiedic în clipa când poteca se sfârşeşte brusc într-o căsuţă albă de pe un deal ce domină întreaga vie.

Mă opresc pe verandă şi mă aplec, cu mâinile spijinite pe genunchi, ca să-mi recapăt suflul. Mă cuprinde ameţeala şi oboseala şi realizez că n-am mâncat şi n-am băut nimic toată ziua.

Ca o escroacă ce sunt, nu mă obosesc să ciocănesc, ci apăs clanţa uşii vopsite în roşu aprins şi intru în căsuţa asta nostimă, de modă veche, locuită de persoane necunoscute.

— E cineva acasă? strig.

Înainte ca locatarul nebănuitor să apuce să răspundă, îmi prind piciorul într-un şevalet prăfuit şi mă prăbuşesc, iar un tablou mare se răstoarnă drept lângă mine. La naiba!

Din noul punct de observaţie de pe podeaua împroşcată cu vopsea, mă uit în jur la căsuţă şi remarc izbitoarele

lucrări de artă atârnate pe fiecare centimetru de perete, întinse peste masa de bucătărie și sprijinite de șevalet. Artistul a pictat apusuri de soare pline de căldură ce învăluie malurile Senei, peisaje splendide cu Turnul Eiffel, Luvrul, Champs-Élysées. Fiecare imagine surprinde Parisul altfel, într-un stil absolut unic care îți taie pur și simplu respirația, însă un lucru au toate în comun — un cuplu tânăr înlănțuit într-o îmbrățișare senzuală, pasională. Căldura îmbrățișării lor emană din pânze și se insinuează în oasele mele obosite.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile din ochi și refuz să recunosc că gândul care m-a săgetat la vederea acestor cupluri imaginare ce se sărută în Paris a fost acela că o *singură* dată când am fost îmbrățișată de un bărbat am simțit o astfel de pasiune arzătoare.

Iar bărbatul *nu* era Paul.

Mă ridic, împleticindu-mă, și merg direct în bucătărie, fără să-mi pese că artistul s-ar putea întoarce acasă. La naiba cu tablourile astea stupide! Trebuie neapărat să mănânc ceva, dacă nu vreau să leșin. Îmi torn un pahar cu apă, îl golesc, apoi găsesc o roată de camembert și niște pâine într-un coș și mă apuc pe loc să le devorez.

După ce rad aproape o jumătate de roată de brânză și beau un alt pahar de apă, îmi simt capul ceva mai normal, iar amețeala începe să cedeze.

Însă confuzia rămâne. Și în timp ce chipul bărbatului cu care sunt de opt ani pare cumva să se fi șters

permanent din mintea mea, cel al bărbatului pe care îl cunosc de numai două zile s-a întipărit aici, în mine, și refuză cu încăpățânare să se dea dus.

Așez coșul cu pâine la loc pe masă și zăresc o sticlă plină cu Beaujolais, cu dopul scos, pe blatul de bucătărie prăfuit. Înșfac sticla, mă așez iar la masă și-mi torn pe gât o înghițitură uriașă de alcool fructat.

Mai sorb de câteva ori din vin și, ca prin farmec, confuzia dispare, ca și amintirea oribilei conversații avute cu Paul.

Singurul lucru care rămâne este fața lui Julien.

Îmi aplec capul la același nivel cu sticla și decid să continui să beau până ce și ea va dispărea.

***

— Chloe, trezește-te!

O voce joasă și îndepărtată mă strigă. Probabil că visez.

— Chloe! zice iar vocea, de data asta mai tare.

O mână caldă îmi cuprinde obrazul, apoi cealaltă mă prinde pe după gât. Flutur din gene și deschid ochii, îi închid la loc, apoi îi deschid iarăși.

Obraji nerași, ochi căprui îngrijorați și o claie de păr castaniu mă întâmpină.

— Ce cauți aici? îl întreb în timp ce-l las să-mi așeze o pernă sub cap.

— M-am întors de la spital și te-am căutat prin toată casa. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva rău. M-am gândit că poate Claude s-a întors și că... în fine, nu contează.

Clatină din cap și expresia de îngrijorare i se șterge de pe chip.

— Înțeleg că ai făcut o plimbare. Flutură sticla goală prin fața mea. Și ai găsit niște vin.

Bleah! Stomacul mi se face ghem când mirosul de alcool plutește spre mine.

— Ia chestia asta de la nasul meu.

Se abține să nu rânjească.

— Bun, deci ai devenit o bețivă. N-am crezut c-o să ajung s-o văd pe asta.

— Nu sunt bețivă.

— Sigur că nu, zice și mă trage, proptindu-mă în șezut.

— Cât e ceasul? întreb și strâng din pleoape ca să-mi împiedic capul să se mai învârtă.

— Trei.

Capul mi se bălăbăne dintr-o parte în alta și, în clipa când mă întorc pentru a-l privi pe Julien în ochi, observ că și capul lui se bălăbăne.

La naiba, nu mi-a trecut beția.

Julien își așază mâinile pe umerii mei.

— Ești cam amețită, nu? Te simți bine?

— Mmhmm. Sunt bine. Doar un pic...

— Beată? termină el fraza în locul meu.

— Dacă aşa vrei să-i zici.

— Trebuie să mănânci ceva, zice în timp ce mă reazemă de pernele canapelei şi se ridică în picioare.

— Am mâncat. Am mâncat nişte brânză camenaburt.

— Vrei să zici camembert?

— Aşa am zis şi eu.

— Asta e tot ce ai mâncat astăzi? Nişte brânză?

Se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă spre bucătărie, mormăind ceva în barbă. Închid ochii şi îl aud forfotind, şi dintr-odată un gând îmi vine în minte.

Mă salt iute de pe canapea şi mă reped în bucătărie.

— Trebuie să plecăm de aici!

Mă prind cu mâinile de blatul din bucătărie ca să nu cad. Pesemne că m-am ridicat prea brusc în picioare.

Se întoarce spre mine şi văd că are o expresie amuzată.

— Ce tot spui?

— Nu suntem la tine acasă, sâsâi eu. Am intrat prin efracţie în casa unui artist. Nu putem să-i mâncăm omului mâncarea. Trebuie să plecăm de aici. *Acum.*

Râde şi se întoarce cu faţa spre frigider.

— Tu eşti cea care a intrat prima prin efracţie şi care a furat vinul şi brânza. Dacă e ca unul din noi să dea de necaz, tu eşti aceea.

O senzaţie de leşin mă cuprinde şi camera se învârte cu mine.

— Nu-mi pot permite să dau de alte necazuri. Trebuie să plecăm de aici.

— Liniştește-te, îmi aruncă el peste umăr. Casa e a mea.

— Ce?

— E casa mea. Am cumpărat-o de la tata când m-am mutat înapoi aici, acum doi ani. Nu locuiesc în casă cu mama decât de când a murit tata.

— Oh, zic, şi un sughiţ îmi scapă printre buze.

— Aşa că ai pătruns prin efracţie în casa *mea* şi ai furat brânza şi vinul *meu*. Ar trebui să pun să fii arestată.

— F-f-foarte amuzant, mă bâlbâi eu şi mă uit din nou la tablourile înfăţişând cupluri sărutându-se în Paris ce împodobesc fiecare suprafaţă goală a casei. Stai aşa, *tu* eşti artistul? *Tu* ai pictat toate tablourile astea?

— Da, eu. Şi n-am fost deloc încântat să văd cum *cineva* a dat buzna aici şi mi-a dărâmat tabloul la care lucram, zice ridicând din sprâncene, după care aşază un platou cu fructe, legume şi pâine în faţa mea şi umple un pahar mare cu apă. În caz că-ţi faci griji, cu toate că, din câte se pare, puţin îţi pasă, tabloul pe care l-ai trântit pe podea e intact. Acum stai jos şi mănâncă.

Uluită, mă prăbuşesc pe scaunul de bucătărie.

— Nu ţi-am *trântit* dinadins tabloul, m-am împiedicat de el. Mai bine spune-mi de ce nu mi-ai zis până acum că pictezi? Şi unde ai învăţat să pictezi aşa de

bine? Mai ai şi alte secrete? întreb şi iau o felie de morcov pe care mi-o îndes în gură.

Julien se aşază de partea cealaltă a mesei şi mă urmăreşte cum ciugulesc din mâncare. Se sprijină de spătarul scaunului şi oftează.

— Voi, femeile, sunteţi aşa de melodramatice. Tot ce vreau eu este să duc o viaţă simplă. Să stau în căsuţa mea, să pictez, să beau vin şi, desigur, să ajut poliţia la prinderea unor escroci, aşa ca mine. Dar atâta timp cât sunt femei în viaţa mea, o astfel de existenţă nu e posibilă.

Mă încrunt la el peste masă, cu toate că în secret sunt bucuroasă că mi-a pregătit platoul ăsta. Niciodată n-am mâncat fructe şi legume atât de delicioase.

— Cred că, de fapt, îţi plac dramele, spun eu.

— Asta-i ridicol. Niciunui bărbat nu-i plac dramele.

— Nici măcar francezilor?

— Nici măcar francezilor.

— Ei bine, cum eu sunt femeia *cel mai puţin* melodramatică pe care o vei întâlni vreodată, dacă sunt *prea* melodramatică pentru gustul tău, atunci...

Îmi pierd şirul şi las fraza suspendată în aer. Căpşuna gigantică din gura mea mă împiedică să-mi amintesc ce-am vrut să spun.

— Atunci...? întreabă Julien.

— A, nu ştiu. Oricum, ai înţeles.

Râde şi pielea din jurul ochilor i se încreţeşte.

— Deci, în sfârşit, am de-a face cu versiunea *relaxată* a lui Chloe. Ţi-a luat ceva vreme, ştii?

— *Nu* sunt relaxată, îi spun cu gura plină de căpşune.

— Nu? ridică el din sprâncene. Şi de ce nu, mă rog? Doar ai fost exonerată şi eşti liberă să pleci. Poliţia n-o să te mai deranjeze. Şi mâine te întorci acasă. Cum de nu eşti măcar un pic mai relaxată?

— Foarte adevărat. Aşa că-ţi mulţumesc, ştii tu, zic, fluturând un braţ încolo şi încoace, pentru că te-ai ocupat de toate astea. Dar am o problemă. O problemă *uriaşă*. Logodnicul meu nu ştie dacă mai vrea sau nu să se căsătorească sâmbătă cu mine.

Zâmbetul lui Julien dispare.

— Asta da problemă.

— Doi detectivi au venit la noi acasă şi l-au chestionat, iar familia mea a aflat şi când voi ajunge acasă va fi oribil. Orrrribil, bolborosesc în timp ce închid ochii şi-mi iau capul în mâini.

— Chestia cu vinul are acum mai mult sens.

— Şi tu te-ai îmbăta dacă ai fi în locul meu. Îmi ridic privirea. Scuză-mă. Trăncăn întruna despre mine, ca şi cum nimic altceva n-ar mai conta pe lumea asta. Cum se mai simte mama ta?

— Un pic mai bine. O s-o externeze peste vreo două ore.

Zâmbesc.

— Ce veste bună! Atunci de ce te-ai mai întors acasă? De ce n-ai rămas cu ea la spital?

Ochii îi fug în jurul mesei, apoi se aţintesc asupra mea.

— Am vrut să mă asigur că eşti bine.

— Oh, exclam eu şi simt cum roşesc. Mersi.

Dintr-odată îmi amintesc cum am ţipat la Julien azi-dimineaţă şi cum i-am spus că merită tot ce e mai rău. Că merită să piardă via. Şi că nu-mi pasă dacă nu va găsi niciodată tabloul ăla de Manet.

— Ştii, rostesc eu încet, plimbând o grămăjoară de morcovi prin farfurie, îmi pare rău pentru ce ţi-am zis azi-dimineaţă. Că meriţi să pierzi casa. N-am vorbit serios. Mă rog, în clipa aia am vorbit serios. Dar numai pentru că eram supărată fiindcă aflasem de trecutul tău de escroc. Însă nu vreau ca tu ori familia ta să pierdeţi via. E aşa de frumos aici.

Ochii căprui ai lui Julien sclipesc.

— Nu face nimic. La urma urmei, ai avut dreptate. După câte am făcut, nu merit nimic bun.

— Nu e adevărat.

— Poate că nu e de ajuns să te schimbi. Poate că răul pe care l-am făcut mă va urmări toată viaţa.

Clatin din cap.

— Nu. Eu cred că toată lumea are dreptul la o a doua şansă.

— Voi, americanii, cu optimismul ăsta al vostru!

— Dar acum faci lucruri bune. Ai grijă de mama ta. Încerci să-ți ajuți familia. Și, crede-mă, știu *tot* ce e de știut despre ajutatul familiilor nebune. Asta am făcut toată viața. Mă rog, toată viața după ce a murit mama.

— Îmi pare rău. N-am știut că ți-ai pierdut mama. Când a murit?

— Acum mult timp, când aveam doisprezece ani. A murit la nașterea mezinei din familia noastră.

— Cred că ți-a fost tare greu, erai destul de mică. Și pentru mine a fost greu să-mi pierd tatăl și doar sunt un bărbat în toată firea.

Vâr încă o căpșună în gură și încep să mestec.

— Greu e prea puțin spus. Dar e-n regulă acum... deși mult timp n-a fost deloc OK. Anxietatea tatei a urcat până la tavan în perioada aia, când a fost nevoit să crească de unul singur trei fetițe și un bebeluș, așa că eu am pus umărul la treabă și am preluat îndatoririle mamei. De fiecare dată când tata sau una dintre surorile mele o lua razna, eu interveneam și salvam situația. Și mă *asiguram* că totul revenea la normal. Asta fac și acum. Iar lui Paul nu îi prea place, pentru că din cauza asta nu am timp mai mult să am grijă de *el*. În plus, nu ajută nici faptul că surorile mele se poartă ca niște nebune când suntem toate împreună, iar el nu tolerează femeile în doze mari. Dar nu contează, trebuie să accepte asta fiindcă nu are de ales, din moment ce se căsătorește cu domnișoara „Chloe pentru orice eventualitate".

Pentru că asta sunt eu. Omul pregătit să facă față oricărui dezastru provocat de ceilalți.

Julien se uită în ochii mei gânditor.

— Dar de tine cine are grijă? Cine curăță dezastrele pe care le lași tu în urmă?

— Eu nu las dezastre în urmă.

— Nu? Atunci cum ai descrie călătoria ta în Franța? Drept o aventură?

— Ai dreptate. Cu excepția ultimelor câteva zile, în viața mea n-am provocat niciun dezastru. Dar tu? Și tu pari singurul care rezolvă situațiile pe aici.

— Dar eu sunt bărbat. Se presupune că bărbații trebuie să aibă grijă de familiile lor. E obligația noastră.

— Asta e o concepție cam învechită, nu crezi?

Își trece mâna peste lemnul neted al mesei și degetele lui le ating în trecere pe ale mele. Deschide gura și dă să spună ceva, apoi o închide brusc.

— Ce voiai să zici?

Clatină din cap.

— Nimic.

— Uneori minți la fel de prost ca și mine. Ce voiai să zici? Spune-mi.

— Dacă eu aș fi logodnicul tău, aș avea grijă de tine. Nu invers.

Mintea mea amețită de vin face un salt înapoi, la visul cu ochii deschiși despre nuntă pe care l-am avut în vie acum câteva ore. Îmi amintesc că nu am fost capabilă să-mi șterg din minte imaginea lui Julien în timp

ce mă îndreptam spre altarul unde Paul ar fi trebuit să mă aştepte.

Nu. *Nu.* E ridicol.

— Dar Paul are grijă de mine, spun, încercând să adopt un ton încrezător. Numai că el e... altfel. Noi doi avem o relaţie mai modernă. Genul ăla, ştii tu, în care partenerii sunt egali în toate. Iar eu am o carieră. Nu e nevoie ca el să mă întreţină.

— Şi dacă vă mutaţi în Pennsylvania? mă împunge Julien. Atunci n-o să te întreţină el?

Aproape c-am uitat de Pennsylvania.

— Paul ştie foarte bine că n-o să vreau să ne mutăm acolo.

— Eşti sigură?

Nu vreau să mai discut pe tema asta.

— Ce-ai de gând să faci în legătură cu tabloul?

— Deocamdată n-am reuşit să-mi fac un plan.

— Hm, se pare că amândoi avem de rezolvat nişte probleme tare încurcate.

— Da, aşa se pare. Stă cu ochii fixaţi asupra mea, apoi îşi întoarce privirea. Cred c-ar fi bine să mă duc acum la spital. Mama şi Camille aşteaptă să le iau şi Guillaume va ajunge şi el acolo din clipă în clipă.

— Desigur.

Mă ridic de la masă, simţindu-mă ceva mai sigură pe picioare cu atâta mâncare în stomac, însă în clipa când un nou sughiţ îmi scapă printre buze, îmi dau seama că beţia nu mi-a trecut încă.

Julien râde şi mă răsucesc cu faţa spre el.

— Ce ţi se pare aşa de amuzant?

— După ce ajungi acasă, cred că ar trebui să te apuci de băut vin. Ai să vezi, face bine la sănătate.

— Dacă zici tu, îi răspund, însă în secunda următoare mă lovesc cu şoldul de colţul mesei. Au!

— Hai să ne întoarcem acasă. Şi culcă-te cât timp stau eu la spital, ca să-ţi treacă beţia.

— OK.

Oi fi eu beată, dar nu într-atât încât să nu observ că Julien şi-a aşezat palma pe şalele mele în timp ce mă conduce pe lângă tablourile înfăţişând cuplurile care se sărută în Paris şi ieşim în aerul curat şi cald de afară. Nu pot să nu observ nici că nu-şi ia mâna de pe mine tot timpul cât străbatem drumul printre şirurile de viţă-de-vie.

Ceea ce mă fac, însă, că nu observ e faptul că îmi place.

DOUĂZECI

— Deci ea e noua iubită americancă a lui Julien! Z-a trezit ji ea, în fine! zbiară un bătrânel rotofei, cu o beretă neagră care abia dacă-i acoperă creştetul chel şi cu o mustaţă încărunţită.

Rămân în pragul uşii din spate a casei lui Julien, încă buimacă după cele patru ore de siestă de după beţie, şi o mulţime de francezi aşezaţi la o masă lungă, pregătită, pare-se, pentru o fiestă, îşi întorc capetele spre mine.

Noua iubită americancă a lui Julien.

Dumnezeule!

Bătrânelul îmi zâmbeşte cu toţi dinţii, după care se ridică de la masă. Dincolo de bereta lui, văd soarele apunând peste vie. Individul se apropie cu un mers legănat de mine, se apleacă şi mă sărută pe amândoi obrajii.

— Eu zunt Pierre-François, unchiul lui Julien. Se apleacă şi mai tare şi îmi şopteşte la ureche cu o voce răguşită: Julien ne-a zpus că ejti o fată frumoază, dar nu m-am ajteptat ză fii aja de frumoază!

Julien i-a spus unchiului lui că sunt frumoasă? Se vede treaba că mica piesă pe care am pus-o în scenă a fost doar începutul, din moment ce nu numai mama, ci întreaga lui familie crede că noi doi suntem împreună.

Obrajii îmi iau foc și îi surând la rândul meu lui Pierre-François, uitându-mă între timp la ceilalți oaspeți, care continuă să mă cerceteze cu interes, aruncându-și șoapte înfundate peste masă.

— Vino, îmi ordonă Pierre-François, așezându-și ferm o mână pe umărul meu. O zăte prezint eu reztului familiei. Se apleacă și-mi șoptește din nou, de data asta cu un glas mai dulce: Zunt nijte nebuni cu toții, aja că nu te zperia ji n-o lua la fugă. O zăaibă Julien grijă de tine — el e cel mai normal dintre noi.

Dacă un fost escroc care lucrează sub acoperire pentru guvern *și* pictează în secret portrete de cupluri sărutându-se în Paris e cel mai normal dintre ei, familia asta are probleme foarte serioase.

Fac înconjurul mesei și caut din ochi printre membrii familiei figura lui Julien, a lui Camille ori a mamei lor, însă în schimb dau peste un amestec de trăsături ale lor pe fețele care așteaptă să mă salute — ochi de un căprui intens, păr închis la culoare, de la nuanțe de castaniu la negru, și chiar câțiva pometi înalți, la fel ca ai lui Julien.

Pierre-François începe din stânga și înaintează de-a lungul mesei înspre dreapta, prezentându-mă pe rând tuturor celor douăsprezece rubedenii ale lui Julien

venite să ia cina afară, pe terasa acoperită de crengi de copaci.

— Ea e mătuja Caroline, vărul Aurélien, unchiul Manu, zoţia lui Manu, Coralie...

După Coralie, pierd şirul şi mă mulţumesc să zâmbesc politicos fiecăruia şi să răsucesc inelul cu diamant în interior, ca să nu se vadă. Am uitat să-l scot de pe deget înainte de a coborî din dormitorul lui Julien. Dar Julien nu m-a anunţat că-i voi cunoaşte întreaga familie lărgită.

Când familionul îşi mută atenţia de la mine şi începe să-şi treacă din mână în mână prima dintre cele cinci sticle de Beaujolais care stau cu dopurile scoase pe masă, simt atingerea familiară a unei mâini pe şale.

Căldura îmi cuprinde şira spinării când mă întorc şi-l văd pe Julien cu un rânjet lăţit pe faţă şi ţinând în mâna cealaltă un platou aburind cu pui, orez şi legume.

— Văd că ai făcut deja cunoştinţă cu familia mea.

Dau din cap, în timp ce mătuşa Caroline — sau o fi mătuşa Coralie? mă rog, nu contează — îmi îndeasă în mână un pahar cu vin.

— *Merci*, îi spun zâmbind, cu gândul că mă va apuca greaţa doar mirosindu-l, dar când parfumul fructat îmi gâdilă nările, simt cum stomacul îmi chiorăie de foame.

Julien aşază platoul în mijlocul mesei, apoi se apleacă şi îmi şopteşte la ureche:

— Nu trebuie neapărat să bei vin. O să-ţi aduc apă.

— E în regulă, îi răspund.

Îmi aruncă o ocheadă amuzată, apoi mă conduce spre un scaun gol de la mijlocul mesei.

— Uite, stai aici. Camille și cu mine o să aducem restul mâncării într-un minut, după ce o trezim pe *Maman*. Am pregătit un quiche și o salată.

Îmi face cu ochiul, după care traversează terasa și dispare în casă, lăsându-mă în mijlocul grupului de francezi voioși și vorbăreți.

De ce m-a inclus Julien în cina asta de familie? Nu ar fi fost cu mult mai simplu pentru el să-mi spună să rămân sus, în dormitor?

— Chloe, ejti *végétarienne*? mă întreabă peste masă una dintre mătuși, întrerupând șirul de întrebări cu privire la Julien pe care mi le pun în gând.

Dau din cap afirmativ și iau o înghițitură de apă, ținându-mi tot timpul mâna stângă pe sub masă.

— Ce interezant! Azta e o cheztie tipic americănezcă, nu?

— De fapt, nu am mulți prieteni acasă care sunt vegetarieni, așa ca mine. Și presupun că-n Franța sunt și mai puțini.

Unchiul Manu scoate un mormăit.

— O viață fără carne. Nici nu îmi pot imagina aja ceva!

Izbucnesc cu toții în râs și-și trec o baghetă din mână în mână, rupând din ea fără să le pese de firimiturile ce cad pe masă. Râsetele lor pline de căldură plutesc în

briza molcomă de seară și nu mă pot abține și mă alătur lor.

— Zpune-ne, Chloe, zice una dintre verișoarele lui Julien după ce râsetele se sting, cum l-ai cunozcut pe Julien? El ne-a poveztit că zunteți împreună de puțin timp, dar îmi dau zeama din felul cum vorbejte dezpre tine că e îndrăgoztit lulea.

Mă înec cu apa și încep să tușesc tare, iar lacrimi îmi apar în ochi. Ce naiba e cu mine? Doar știu că Julien e un mare mincinos. A trebuit să se prefacă și să pretindă că sunt iubita lui pentru că așa i-a spus mamei lui, așa că, indiferent ce le-a povestit după asta celorlalte rude, n-a făcut decât să joace teatru.

Când reușesc, într-un târziu, să-mi calmez tusea, observ că toată lumea stă cu ochii pe mine, în așteptarea unui răspuns. Deschid gura, deloc sigură de ceea ce o să bălmăjesc. Dar dintr-odată atenția tuturor se mută spre ușa casei, unde Julien și cu Camille stau lângă mama lor.

Uf, de data asta am scăpat!

Toți membrii familiei schimbă priviri îngrijorate în timp ce Julien și Camille, fiecare ținând-o pe mama lor de un braț, o conduc spre un scaun din capul mesei. Mama lui Julien e palidă, are părul turtit de la atâta stat în pat și ochii obosiți.

Se face liniște și mama lui Julien își ridică privirea, zâmbește slab și murmură ceva în franțuzește, după care toată lumea izbucnește în râs, iar discuțiile se reiau

în jurul mesei. Apoi ea aruncă pe furiș o privire spre mine și-mi face cu ochiul.

Îi răspund cu un surâs, apoi îi văd pe Julien și Camille cum se reped înapoi în casă și reapar după câteva secunde cu patru platouri uriașe încărcate cu mâncare.

— *Oh la la!* chițăie una dintre mătuși, adulmecând mirosul de quiche cu crusta doar ușor maronie, din care se scurge brânza topită. *Ça sent bon!*[1]

— *Julien, t'es le meilleur chef de cuisine, tu sais!* răcnește verișoara Aurélie și se servește cu o felie generoasă de quiche.

Am impresia că tocmai l-a lăudat pe Julien că e cel mai bun bucătar, dar nu sunt sigură. Vorbesc cu toții atât de repede, încât mi-e greu să țin pasul.

— *Mais bien sûr il le sait! Il est vaniteux, mon frère!*[2] îi strigă Camille lui Julien înainte de a sorbi lung din paharul cu vin și a izbucni în hohote de râs.

OK, de data asta mă simt pierdută cu totul. Julien dă ocol mesei, cu cel mai mare și mai relaxat zâmbet pe care i l-am văzut până acum, apoi se așază lângă mine. E îmbrăcat cu o cămașă albă cu guler și și-a suflecat mânecile, iar brațele lui musculoase și bronzate se întind peste masă pentru a-i servi pe ceilalți.

Își trece un braț pe după spetează scaunului meu și îmi șoptește la ureche:

---

[1] „Ce bine miroase!" (în lb. fr. în original).

[2] „Sigur că știe [că e cel mai bun bucătar]. Fratele meu e un îngâmfat!" (în lb. fr. în original).

— Îţi rămân dator.

Mă tulbur la atingerea mâinii lui pe umărul meu şi a pielii antebraţului său pe ceafă.

— Cu plăcere. La urma urmei, ţi-am *buşit* maşina. Ai tăi au aflat de chestia asta? îi şoptesc la rândul meu.

— Lui *Maman* nu-i place oricum maşina asta. Va răsufla uşurată că a scăpat de ea. Dar nu, încă nu i-am spus. O să-i spun că a furat-o Claude.

Chicoteşte şi-şi toarnă un pahar mare de vin roşu.

— N-am ştiut că aveţi o reuniune de familie în seara asta, spun eu cu blândeţe printre zâmbete.

Restul familiei pălăvrăgeşte în continuare tare, furculiţele zăngăne la contactul cu farfuriile, paharele se ciocnesc unul de altul, aşa că Julien e obligat să ridice glasul ca să-l pot auzi.

— Vezi tu, am ratat cina tradiţională de familie din fiecare duminică. Şi astăzi, în drum de la spital spre casă, *Maman* mi-a spus că vrea să fie în compania rudelor. Şi că numai mâncarea şi familia o pot ajuta să se simtă mai bine. Aşa că am pregătit cina, şi acum iată-ne.

— Vrei să spui că tu ai pregătit toate astea?

Dă din cap.

— Lui Camille nu-i place să gătească, aşa că mama m-a învăţat pe mine. Îmi place la nebunie să creez feluri noi de mâncare, să arunc înăuntru diverse ingrediente şi să văd ce iese. Într-un fel, seamănă cu pictatul, ştii?

— Uau! Deci eşti un pictor *şi* un bucătar nedescoperit. Incredibil!

Mă uit la puiul de pe masă, la legumele înăbușite în unt, la salata frumos colorată și la quiche-ul aburind și stomacul meu tânjește să se umple cu felurile astea minunate. Nu-mi vine să cred că Julien a preparat totul de unul singur. Cum nici Paul și nici eu nu știm să gătim, iar eu nu am niciodată suficientă energie ca, la sfârșitul unei zile lungi de muncă, să încropesc ceva, ne-am obișnuit să comandăm cina acasă.

— Și mamei îi plăcea mult să gătească, îi mărturisesc eu lui Julien. A început să mă învețe când eram mică, dar, după ce a murit, tata a optat pentru cine la microunde și pentru macaroane cu brânză.

— Macaroane cu brânză? repetă Julien, încruntându-se.

— Voi, aici, în Franța, nu prea mâncați mâncare procesată, nu-i așa?

Clatină din cap.

— O parte din legumele pentru cină le-am cules de acolo, din grădină, zice, arătând cu capul în dreapta. Cât despre *poulet...*, pardon, voiam să zic pui, l-am cumpărat de la o fermă din josul străzii, iar vinul, sigur, se știe de unde provine. Așa că da, francezii nu se dau deloc în vânt după mâncarea care nu e proaspătă.

— Probabil că de-asta sunteți atât de slabi.

— Aha, deci ești de acord cu mine că francezii sunt mai sănătoși decât americanii?

— N-am spus asta.

— Glumesc, zice şi rupe o bucată de pâine, pe care mi-o întinde, apoi gesticulează spre masă. Vezi tu, mie îmi plac familiile mari şi nebune. Nu pot să înţeleg cum unii oameni pot trăi fără aşa ceva. Ele dau sare şi piper vieţii.

— Am crezut că nu-ţi plac *dramele*.

— Mmm, da. Aşa am spus, nu? zice şi îmi aruncă o privire şireată. Ei bine, am minţit. Ador dramele.

***

Râsetele şi glumele continuă în timp ce sticlele de vin sunt consumate cu viteză record, iar mâncarea dispare de pe platouri până la ultima bucăţică. Şi, cum conversaţia se poartă în cea mai mare parte în franceză, nu înţeleg nimic, însă Julien se mai opreşte din când în când din vorbit ca să-mi traducă.

Nu mă deranjează să stau aici, pierdută în ceaţa necunoaşterii limbii franceze. Cu toate că am alungat aproape cu totul aburii beţiei trăgând un pui de somn după episodul de depresie, mă simt mai mult decât un pic indispusă la gândul că în mai puţin de douăzeci şi patru de ore voi fi acasă, încercând să-mi rezolv problemele cu familia, cu logodna, cu viaţa mea. În secret, sper că pălăvrăgeala în franceză va continua neîntreruptă pe tot parcursul cinei, ca să nu fiu nevoită să răspund altor întrebări despre *noua mea relaţie* cu Julien.

Însă, pe la jumătatea mesei, starea de spirit se schimbă dintr-odată, devenind sobră. Pierre-François se ridică și se îndreaptă spre capul mesei, unde mama lui Julien își șterge o lacrimă din ochi. Își așază o mână pe umărul ei, apoi înalță paharul.

— *À Jacques*[1], spune cu ochii brusc tiviți cu roșu.

— *À Jacques*, repetă toți ca un ecou, ridicând paharele.

Realizez că se referă la tatăl lui Julien. Ridic și eu paharul și sorb un pic, lăsând licoarea cu parfum fructat să mi se scurgă pe gât. Arunc o privire spre Julien, ai cărui ochi strălucesc cu blândețe și căldură, ațintiți asupra mamei lui.

Mi se rupe inima când îl văd cum se întoarce spre sora lui, care își șterge și ea o lacrimă stingheră de pe obraz. Julien îi zâmbește, ciocnește paharul cu ea, apoi ia o înghițitură de vin.

— *À papa*[2], spune el.

— *À papa*, repetă Camille.

Julien își drege glasul, apoi se întoarce spre mine.

— Din ceea ce ai auzit până acum despre tata, probabil că ți-ai creat impresia că n-a fost un om prea bun. Dar, în ciuda defectelor lui, era cel mai vesel om din lume, iar pe mama a făcut-o fericită. I-ar fi plăcut de tine. Păcat că nu-i aici în seara asta ca să te cunoască.

---

[1] „În amintirea lui Jacques!" (în lb. fr. în original).

[2] „În amintirea tatei!" (în lb fr. în original).

Mă uit în sus, spre cer.

— Poate că e acolo sus, cu mama.

Julien zâmbeşte.

— Sper. Dacă semeni cu mama ta, sunt sigur că a fost o femeie frumoasă.

Mă foiesc pe scaun, îmi las privirile să cadă şi mă întreb de ce se oboseşte Julien să-mi spună vorbe dulci când rudele lui nu se uită la noi.

— Văd că ai băut din vin, zice Julien, dând din cap spre paharul meu. După ce ţi s-a întâmplat astăzi, eram convins că n-o să mai bei în viaţa ta.

Rânjetul drăcesc i-a revenit pe buze.

Dau să răspund, dar o voce feminină mă strigă din capătul celălalt al mesei. Mă răsucesc şi o văd pe mama lui Julien privindu-mă cu un zâmbet mic schiţat pe faţa palidă.

— Sunt sigură că n-ai făcut atâta drum până aici ca să vezi nişte francezi bătrâni plângând. În plus, soţul meu n-ar fi vrut să fim trişti. Ar fi fost mulţumit că Julien şi-a găsit *în fine* o femeie atât de drăguţă. *Alors, racontez-nous l'histoire!*[1] Cum l-ai cunoscut pe fiul meu?

Arunc o privire spre Julien şi sper că nu se aşteaptă să răspund. La urma urmei, *el* este un mincinos mult mai versat. Spre uimirea mea însă, obrajii lui sunt un pic mai îmbujoraţi ca de obicei, iar gura îi rămâne de această dată închisă.

---

[1] „Bun, acum spune-ne povestea!" (în lb. fr. în original).

Mama lui Julien înalţă din sprâncene.

— Poate că povestea nu e potrivită pentru cină. Am dreptate?

O, Doamne! Îşi închipuie că noi doi am avut o aventură de o noapte. Mă întorc din nou spre Julien, în speranţa că va născoci ceva credibil de povestit. Dar imediat îmi amintesc cum le spusesese tinerilor căsătoriţi din autocar că mă cunoscuse pe o plajă de nudişti. *Merde.*

— Nu, *Maman,* nici vorbă, o asigură el. Eram la Paris cu... ăăă... afaceri şi am văzut-o pe Chloe ieşind dintr-un hotel, şi... Lasă fraza în aer şi ochii i se opresc asupra mea. Apoi continuă: Iar în momentul când am văzut-o, am ştiut că e o persoană lângă care vreau să petrec mult timp. Aşa că am sărutat-o.

— Aşa a fost, Chloe? Fiul meu te-a zărit pe o stradă din Paris şi, pur şi simplu, te-a sărutat?

Stomacul meu face tumbe când îmi amintesc de buzele lui Julien apăsate peste ale mele în holul recepţiei de la Plaza Athénée. Un hohot de râs nervos îmi scapă printre buze.

— Da, exact aşa s-a întâmplat.

— *Oh la la.* Povestea asta seamănă cu tablourile lui Julien, nu-i aşa? Nu pot să cred că ai venit cu el aici. Probabil că eşti o fată deosebită, Chloe.

Restul familiei chicoteşte, fără să-şi ia ochii de la mine.

Mama lui Julien își împreunează mâinile și un zâmbet șiret și puțină culoare îi inundă obrajii.

— Știți ceva, asta mi-a amintit de un cântec.

— *Maman*, zice Camille pe un ton ca de fetiță care bate cu picioruşul în pământ.

— *Tais-toi, ma fille! Va chercher mon disque de Charles Trenet.*[1]

Camille se scoală și pornește cu pași apăsați spre casă, fără să-și ascundă dezaprobarea față de cele spuse de mamă — orice ar fi fost.

— Ce se întâmplă? îi șoptesc eu lui Julien.

— Sper că-ți place să dansezi.

— Ce?

Înainte să apuce să-mi explice, un cântec franțuzesc vechi se revarsă de pe fereastra bucătăriei în aerul înmiresmat de vară.

Mama lui Julien își lasă privirea zâmbitoare asupra noastră și oboseala pare să-i fi pierit, ca prin minune, din ochi.

— *Dansez!*[2] ne poruncește, arătând cu capul spre curticica umbrită de copaci de lângă masă.

Julien chicotește, mă ia de mână și mă conduce spre curte.

— Doar n-ai de gând să dansezi? șuier eu, prefăcându-mă că zâmbesc în timp ce îl urmez.

---

[1] „Taci, fata mea! Du-te și caută-mi discul lui Charles Trenet" (în lb. fr. în original).

[2] „Dansați!" (în lb. fr. în original).

Nu răspunde. Îşi strecoară braţul drept pe după mijlocul meu şi mă trage spre el.

— *Quelle chanson, Maman*?[1] ţipă Camille de după geam, pe un ton iritat.

— *La Romance de Paris*, îi strigă mama lui Julien, sorbind din vin şi privindu-ne răbdătoare.

— Nu-ţi face griji, conduc eu, se înalţă vocea lui Julien peste melodia veselă care se revarsă în noaptea caldă de vară.

Înainte să apuc să protestez, mă învârte, apoi mă trage la pieptul lui şi-i simt răsuflarea fierbinte pe obraji şi mâna cum mă strânge de mijloc. Mă legăn cu el pe ritmul rapid, conştientă că toţi ochii sunt aţintiţi asupra noastră — noul *cuplu* ce pare să fi aprins o scânteie de bucurie unei familii care tocmai a suferit o mare pierdere.

Şi încerc să *nu* savurez momentul. Încerc să-mi spun că nu este decât un act al piesei pe care am pus-o în scenă. Că nu mă distrez incredibil de bine cu Julien ori cu familia lui numeroasă şi mare amatoare de petreceri. Că-i fac, pur şi simplu, o favoare pentru că m-a ajutat să mă întorc acasă la timp pentru nuntă.

Dar nu pot să ignor senzaţia de confort pe care o simt în braţele lui, fiorul pe care învârtitul cu Julien prin curte îl trezeşte în mine şi nici gândul chinuitor că în clipa asta noi doi *nu* jucăm teatru.

---

[1] „Ce cântec, mamă?" (în lb. fr. în original).

Julien îşi ţine obrazul nebărbierit aproape de al meu şi fredonează cântecul franţuzesc vechi, rostogolind versurile scurte ale melodiei ce îmi aminteşte de filmele alb-negru care îi plăceau atât de mult mamei.

— Ce spun versurile? îl întreb, după ce mă răsuceşte din nou şi mă trage înapoi la pieptul lui.

Julien mă strânge şi mai tare şi o expresie de dorinţă îi traversează ochii.

— Se iubesc de numai două zile. Uneori găseşti fericirea în durere. Dar acum că s-au îndrăgostit, destinul — sau *soarta* — nu le mai e potrivnică. *Asta* e romanţa pariziană.

Dintr-odată, uit de spectatori, a căror pălăvrăgeală se stinge undeva, în fundal, şi tot ce mai aud e textul melodiei, care se repetă la nesfârşit în mintea mea.

Romanţa pariziană. De numai două zile. Fericire în durere. O soartă care nu mai e potrivnică.

Toate urmele zilelor turbulente pe care le-am petrecut împreună se şterg atunci când braţele lui Julien mă răsucesc prin această bucată magică de paradis în care nuanţe de portocaliu şi roz se învolburează pe cer, pe deasupra capetelor noastre, aruncând raze aurii în jos, pe pantele domoale ale viei.

Şi-n clipa asta uit de Paul. Şi de nunta noastră. De Claude, care mi-a furat paşaportul. De trecutul lui Julien. Şi de faptul că dansul ăsta nu e decât un spectacol pe care îl jucăm în faţa familiei lui.

Pentru că în aceste scurte momente, în timp ce mă relaxez în brațele lui și-l las să mă învârtă prin curte, simt cu adevărat că trăiesc.

Simt că *asta* ar putea fi viața mea... *soarta* mea.

Și în timp ce cântecul continuă și fiecare vers ne aduce tot mai aproape de clipa când dansul se va termina, când ne vom duce cu toții la culcare, când mă voi trezi dimineața și voi părăsi pentru totdeauna via și nu îi voi mai vedea niciodată pe Julien sau familia lui, îmi dau seama că nu vreau ca lucrurile să se sfârșească aici.

Nu cântecul. Nu momentul. Nu timpul petrecut aici.

Julien își freacă obrazul neras de fața mea.

— La ce te gândești?

Scutur din cap, încercând să îmi alung sentimentele care, într-o clipită, s-au instalat adânc în mine și refuză să se dea duse. Însă cu fiecare rotire a șoldurilor noastre, cu fiecare strângere a mâinii lui Julien pe talia mea, cu fiecare privire plină de dorință pe care mi-o aruncă, straturi după straturi din armura în care m-am înfășurat de la moartea mamei încep să se destrame. Și tot ce mai rămâne este adevărul.

Barba nerasă a lui Julien nu mai e neîngrijită, ci sexy. Brațele puternice care mă învăluie îmi dau un sentiment de siguranță și știu că dacă aș aluneca, m-ar prinde. Știu că nu m-ar lăsa să cad.

Pentru că asta a făcut el dintotdeauna pentru familia lui. Și asta a făcut și pentru mine în ultimele trei zile.

A vegheat asupra mea. M-a împiedicat să mă prăbuşesc. Şi asta fără ca măcar să mă cunoască.

— Chloe? întreabă el din nou, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— Da? şoptesc eu, şi-n clipa următoare observ că restul familiei a format perechi şi s-a alăturat dansului nostru în curticică, fără să ne mai acorde atenţie.

— La ce te gândeai?

— La nimic. Adică, doar că... nimic, bolborosesc eu, ferindu-mi ochii şi cu inima bubuindu-mi în piept.

Râde şi îmi aruncă un zâmbet care mă topeşte toată, până în străfunduri.

— Ştii, o să-mi fie dor de tine după ce o să pleci mâine.

O fierbinţeală îmi cuprinde corpul în timp ce el mă strânge mai tare de mijloc şi mă trage mai aproape la piept, până ce nasurile noastre se ating.

Nu răspund. Nu sunt capabilă să rostesc o vorbă. Nu fac decât să mă legăn în braţele lui, cu ochii lui căprui sfredelindu-mă şi buzele atât de apropiate, încât îmi vine să leşin.

Julien îmi ia obrazul în palmă, apoi îmi înalţă capul.

Şi înainte să pot gândi limpede ori să îi dau un răspuns raţional, buzele lui moi şi pline sunt peste ale mele.

Închid ochii şi mă las în voia sărutului, iar barba lui nerasă îmi mângâie obrazul, răsuflarea lui e fierbinte şi încărcată de dorinţă şi mâinile lui mă strâng. Iar în clipa

când mă aştept să se smulgă din îmbrăţişare şi să-mi şoptească la ureche că n-a făcut decât să joace teatru, că nu a fost nimic serios, buzele lui mă apasă şi mai tare. Îşi plimbă mâinile în sus, de la talie spre umerii mei, apoi îmi cuprinde ceafa şi îşi împinge corpul tare în pieptul meu care pulsează, făcându-mă să zvâcnesc, să simt durere în locuri unde n-am mai simţit nimic de ani de zile... ori poate niciodată.

Buzele noastre se despart, însă îşi ţine mâinile înlănţuite în jurul gâtului meu şi nasurile noastre se ating în continuare, iar ochii lui mă privesc iscoditori.

— Tot te mai gândeşti? îmi şopteşte Julien.

Clatin din cap, mută.

Dar mă *gândesc*. Mă gândesc la faptul că acesta a fost cel mai ameţitor sărut de care am avut vreodată parte. Şi la faptul că după ce mă voi întoarce mâine acasă pentru a mă angaja să-mi petrec tot restul vieţii alături de Paul, nu voi mai trăi niciodată un asemenea moment.

Sau, mai precis, nu voi mai cunoaşte niciodată pe *cineva* ca Julien. Pentru că, oricât de mult l-aş iubi eu pe Paul, el e exact opusul lui Julien.

Julien dă să deschidă gura pentru a rosti ceva, dar îmi aşez un deget pe buzele lui.

— Şşt!

Îmi apăs obrazul de obrazul lui şi corpurile noastre se mişcă iar la unison, de data aceasta pe o melodie lentă. Nu vreau să aud ce ar avea de zis. Pentru că, orice ar fi, nu mă simt în stare să-i fac faţă.

Dansăm în tăcere alături de celelalte cupluri din familia lui şi rotocoalele roz de pe cer se transformă treptat într-un albastru întunecat, iar mănunchiurile de stele strălucitoare înconjoară luna plină şi falnică. Şi iată că revine — aroma de lavandă şi rozmarin.

Mă întreb dacă mama e aici, cu mine, în clipa asta. Şi dacă ar fi, mi-ar spune ca mâine să mă întorc acasă şi să mă mărit cu Paul?

Sau mi-ar spune să am încredere în sentimentul acesta copleşitor pe care îl simt în adâncul fiinţei mele, dar deocamdată nu reuşesc să-l înţeleg pe deplin, şi să rămân aici, în braţele lui Julien, cât mai mult timp cu putinţă?

DOUĂZECI ŞI UNU

Dansul s-a terminat, rudele lui Julien au plecat şi vântul a prins să se-nteţească, aducând cu el o răcoare ce mă aduce înapoi la realitate.

Ce-am făcut? Doar sunt *logodită*. Sunt cu Paul de opt ani şi înainte de a ajunge aici, în Franţa, acum trei zile, nici măcar n-am flirtat cu un alt bărbat. Şi acum, uită-te la mine. Am dansat cu un fost escroc şi l-am sărutat. *L-am sărutat!* Şi-n plus, de faţă cu familia lui.

Logodită sau nu, nu pot nega că fierbe ceva în mine. Un sentiment pe care nu l-am mai trăit până acum, nu în cei opt ani petrecuţi alături de Paul şi nici înainte. Un sentiment pe care sper să îl pot da uitării mâine, când voi zbura înapoi spre casă şi voi încerca să îmi salvez viitoarea căsnicie.

Însă în clipa când intru în bucătărie şi-l urmăresc pe Julien cum îşi încordează umerii laţi când ia o oală gigantică şi o freacă pentru a o curăţa, simt cum mă topesc toată. Julien se răsuceşte spre mine şi în ochii lui căprui mari citesc aceeaşi dorinţă, şi atunci ştiu. Ştiu că nu-mi va fi deloc uşor să îl uit.

— Pot să te ajut cu ceva? mă ofer eu.

— Camille şi cu mine o să ne ocupăm de toate. Du-te şi odihneşte-te.

— Eşti sigur?

Mă goneşte spre uşă, aşezându-şi mâna pe şalele mele şi transmiţându-mi fiori pe şira spinării.

— Du-te, repetă. Odihneşte-te.

Mă întorc ca să plec, încercând să-mi calmez nervii şi să reacţionez normal după toate câte s-au petrecut, şi o surprind pe Camille privindu-mă încruntată. Nu spune nimic, dar îşi mijeşte ochii, se răsuceşte şi începe să frece un platou cu atâta furie, încât mă tem că o să-l spargă.

Mă înfior. Camille a aflat adevărul. Ştie că sunt logodită. Ştie că eu şi Julien nu formăm un cuplu şi că i-am minţit pe toţi membrii familiei. Şi, evident, nu-i convine. Dacă cineva ar face aşa ceva familiei mele, şi eu aş fi furioasă.

Ceea ce *nu* ştie e că eu am sunat la poliţie şi le-am dat numărul de înmatriculare al maşinii lui Claude *sau* că Julien şi-a folosit ultima favoare acordată de Guillaume pentru a mă ajuta. Ies din bucătărie, îndreptându-mă spre scări, şi realizez că Julien a avut dreptate să nu le spună lui Camille şi mamei lui despre confruntarea mea cu poliţia de azi-dimineaţă. Într-adevăr, n-ar fi avut niciun rost să complice şi mai mult o situaţie şi aşa scăpată de sub control.

Ajung la jumătatea treptelor scârțâitoare și o aud pe mama lui Julien că mă strigă.

— Chloe, tu ești?

Mă răsucesc și o văd stând întinsă pe canapeaua din living, sorbind apă dintr-un pahar și răsfoind un vechi album cu poze.

— Vino și stai cu mine, mă îndeamnă, bătând încet cu palma în perna de alături.

Are un aer atât de blând, cu ochii ei căprui și calzi și vocea dulce și suavă, încât nu pot să nu mă simt vinovată că am mințit-o. Apoi îmi spun că oricum voi pleca mâine și că Julien va fi cel care va da explicații familiei. La urma urmei, este treaba lui.

Totuși, am mințit-o. Și faptul că în ultimele trei zile n-am făcut altceva decât să mint întruna nu ajută ca lucrurile să-mi fie acum mai ușoare.

Îmi zâmbește cu drăgălășenie când mă așez pe canapea lângă ea.

— De când te-am văzut ieri-seară, mi-am zis că ai ceva special. Ceva care mi s-a părut familiar. Nu mi-am dat seama ce, dar am simțit aici. Își duce o mână la cap. Ai avut vreodată senzația asta? mă întrebă.

Dau din cap în semn de aprobare, fără să am idee unde vrea să ajungă.

— Așa că m-am gândit la asta toată ziua. Chiar și la spital tot la asta m-am gândit. M-am gândit la tine. Și m-am întrebat de ce am impresia că te cunosc. Iar când te-am văzut dansând cu Julien, mi-am dat seama.

Uită-te aici, bate ea cu degetul într-una dintre fotografiile din albumul aşezat în poală.

Mă aplec în faţă, intrigată. Dar aerul refuză să-mi mai iasă din plămâni în clipa când dau cu ochii de *ea*.

Ochii săi verzi flirtează cu aparatul de fotografiat. Părul castaniu-roşcat, lung şi ondulat, îi flutură în vânt, iar dealurile cu pante domoale ale podgoriei se întrevăd imediat în spate. Zâmbeşte fericită şi pare tânără şi fără griji, de parcă toată viaţa ar fi a ei. De parcă nimic n-ar putea să o oprească.

E mama, aşa cum mi-o amintesc de când eram mică.

Iar când mă uit la femeia care stă lângă mama în fotografie — minionă, păr întunecat şi rar, ochi căprui mari şi un zâmbet dulce pe faţă —, o recunosc pe mama lui Julien.

— Femeia din fotografie este mama ta, nu-i aşa? mă întreabă mama lui Julien, scoţându-mă din transă.

Îmi ridic ochii spre ea, cu răsuflarea tăiată şi inima bătându-mi cu putere în piept.

— Da, e mama mea.

Şi-n clipa aceea totul îmi revine în minte. Discuţia avută cu mama cu puţină vreme înainte de a muri la naşterea celei mai mici dintre surorile mele. Călătoria ei în Franţa. Femeia pe care o cunoscuse atunci şi al cărei nume îl alesese pentru bebeluşul nenăscut.

— Tu eşti Magali? o întreb, încă nevenindu-mi să cred că mama mea stă alături de mama lui Julien într-o

fotografie făcută chiar aici, la vie, că *asta* e Magali despre care mi-a povestit în ziua când ne-am plimbat pe malul Potomacului, când mă luase de mână și îmi spusese că *uneori o fată simte nevoia să își întindă aripile.*

Mama lui Julien dă din cap.

— Da, eu sunt Magali. Ți-a povestit despre mine?

— Da. Și i-a dat numele tău surorii mele. Înainte să...

Mama lui Julien îmi acoperă mâna cu mâna ei.

— Știu, *chérie*. Știu că mama ta a murit.

— Oh, spun și simt câteva lacrimi sărate cum îmi țâșnesc din ochi.

Mă uit în jos la poză. Nu pot să cred că e ea.

— Nu pot să cred că a fost *aici*, la via asta, cu tine. Că *tu* ești Magali despre care mi-a vorbit.

Mama lui Julien scoate fotografia din album și mi-o întinde.

— Poftim, e a ta.

— Mulțumesc, spun și o lacrimă mi se scurge pe obraz.

Continui să mă holbez neîncrezătoare la poză, copleșită la vederea frumoasei mele mame care a stat, cu atât de multă vreme în urmă, *acasă la Julien.*

— Mama ta a fost unul dintre oamenii cei mai buni și mai drăguți pe care i-am cunoscut. De cum am văzut-o, am simțit că între noi s-a creat... cum se zice, o legătură? Da, o legătură. Ne-am împrietenit imediat ce a venit în vizită la noi. I-a plăcut foarte mult aici, să știi.

Mi-a spus că via asta e unul dintre locurile cele mai frumoase pe care le-a văzut în viaţa ei. I-a plăcut şi vinul... da-da, dacă îmi amintesc eu bine, am băut împreună mult vin cât a stat aici, adaugă, chicotind în sinea ei.

— Mama a locuit aici, în casa asta?

— Da, la vremea aceea, tatăl lui Julien şi cu mine obişnuiam să găzduim oaspeţi. Mama ta a fost ultima persoană venită în vizită la noi înainte să-l am pe Julien.

Mă uit din nou la poza pe care o ţin în mână. N-am observat înainte, dar e acolo. O mică umflătură în burta lui Magali.

— Erai însărcinată cu Julien când a fost făcută poza?

— Da, zice şi se mângâie pe stomac. Greu de crezut, dar au trecut mai bine de treizeci şi patru de ani de când am făcut fotografia asta în vie. După ce a plecat din Franţa, mama ta şi cu mine am corespondat. Ştiu despre căsătoria cu tatăl tău şi despre tine.

Ochii i se aprind, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

— Ştii ceva, am păstrat scrisorile, spune.

— Serios?

Mâinile îmi tremură la gândul de a atinge scrisorile pe care mama le-a compus cu atâta vreme în urmă.

— Da. Uitasem de ele. Au trecut atâţia ani. Dar cred că îmi amintesc exact unde le-am pus. Vino să-ţi arăt.

O urmez în camera de lucru mică, unde descuie un dulap cam şubred şi scoate dinăuntru o cutie veche de

pantofi. Cotrobăie prin ea câteva clipe, apoi extrage o coală de hârtie împăturită, îngălbenită de vreme, și zâmbește.

— *Voilà.* Îmi întinde scrisoarea. Mai sunt și altele înăuntru, sunt sigură, adăugă.

Continuă să scotocească prin cutie, iar eu respir adânc și mă holbez în jos, la foaia de hârtie.

Scrisul înflorat al mamei îmi sare imediat în ochi, așa cum s-a întâmplat de fiecare dată, și mă face să îmi amintesc de mâinile ei pale și moi și de personalitatea ei caldă și plină de viață.

Dragă Magali,

Ça va?[1] *OK, știu, sunt groaznică, dar cam la atâta se rezumă franceza mea. Mă bucur tare mult că tu vorbești englezește, altminteri prietenia noastră nu ar mai fi la fel de frumoasă. Îți scriu ca să te anunț că acum trei săptămâni am născut-o pe minunata mea Chloe. Până s-o văd, nu mi-am închipuit vreodată că aș putea iubi pe cineva așa de mult. E un înger. Sper ca într-o zi să o cunoști. Ai avut dreptate. A fi mamă e cel mai mare dar de la Dumnezeu.*

Sper că micul Julien e bine și abia aștept ziua când voi putea să îmi aduc fetița la via ta fermecată, locul meu favorit din toată lumea, iar ea și cu Julien se vor putea juca împreună (în timp ce noi două vom savura, desigur, o sticlă din vinul vostru nemaipomenit).

[1] „Ce mai faci?" (în lb. fr. în original).

Bisous[1] *ție și lui Jacques și* à bientôt![2]
Claire

Clipesc ca să-mi alung lacrimile din ochi și mă uit iarăși la scrisul mamei. E incredibil. De neimaginat.

Mama a vrut să mă aducă aici, la via asta.

Și iată-mă, la șaptesprezece ani de când m-a părăsit.

O privesc pe Magali cu ochi înceţoşaţi, pierdută în gânduri și în amintiri și tulburată de gravitatea celor întâmplate.

Magali mă privește cu blândețe, apoi întinde brațul și-mi șterge o lacrimă de pe obraz. Îmi dă un vraf de scrisori.

— Lui Claire i-ar fi plăcut să le ai tu. Îmi ia mâinile între ale ei și le strânge. Nu l-am văzut niciodată pe fiul meu atât de fericit ca-n seara asta, când a dansat cu tine. Trebuie să-i mulțumim mamei tale că te-a adus la noi.

Buzele mele schițează un surâs tremurător și, dintr-odată, stând aici cu mama lui Julien, mă simt copleșită de un sentiment de gratitudine pentru bunătatea ei, pentru faptul că mi-a oferit acest dar de la mama la atâția ani după moartea ei.

Dar după aceea stomacul mi se strânge când îmi amintesc cum am mințit-o pe Magali, cum am făcut-o

[1] „Sărutări" (în lb. fr. în original).

[2] „Pe curând!" (în lb. fr. în original).

să creadă că formez un cuplu cu fiul ei și că voi rămâne în viețile lor.

Nu mai pot să mint.

— Magali, mai am ceva să-ți spun.

Iau scrisorile și-mi șterg lacrimile care mi se preling pe obraji.

— Da? zice cu aceeași privire dulce și caldă, care îmi frânge inima.

— Sunt logodită cu un alt bărbat din State. Julien și cu mine... nu suntem împreună. Îmi pare rău că te-am mințit.

Ridică din sprâncene, la fel ca Julien, și licărul de bunătate îi dispare din ochi. După care mă prinde de mână și o răsucește, dând la iveală inelul cu diamant, pe care l-am ținut ascuns toată seara.

— Înțeleg, zice și-și pleacă dezaprobatoare capul. Presupun că Julien știe despre asta.

Dau din cap și-mi ațintesc privirea în podea, incapabilă să mă mai uit în ochii ei.

— Da, știe.

— Cine să știe ce?

Mă întorc și-l văd pe Julien, holbându-se la scrisorile vechi din mâna mea, cu niște cute adâncite pe frunte care îi trădează nedumerirea.

— Eu știu că nu mi-ai spus adevărul în legătură cu relația ta cu Chloe, răspunde Magali pe un ton nu la fel de blând și cald ca acum câteva momente.

— *Maman...*, dă Julien să spună, însă Magali ridică o mână şi îl întrerupe.

— N-am idee de ce m-aţi minţit în privinţa unui asemenea lucru, însă sunt prea obosită şi am trecut prin prea multe în săptămâna asta ca să-mi mai fac şi alte griji. Julien, dacă ţii la Chloe, aşa cum bănuiesc eu după ce te-am văzut dansând cu ea, nu fi laş. Iar tu, Chloe, draga mea, logodită sau nu, mama ta te-a adus aici cu un anumit scop. Eu, una, nu cred în coincidenţe.

Şi cu asta, pufăie uşor şi iese, lăsându-ne pe mine şi Julien singuri în camera de lucru.

Mă simt ca o fetiţă prinsă sărutându-se cu un băiat în vestiarul şcolii. Diferenţa e că sunt un om matur şi că am minţit o femeie care tocmai şi-a pierdut soţul şi care, în plus, a fost prietenă cu mama. Mă simt oribil.

— Ce sunt alea? întreabă Julien, arătând spre scrisorile din mâna mea.

N-am niciun chef să-i răspund. Vreau să cred că faptul că mama a fost aici, la vie, cu ani în urmă, *nu* e decât o mare coincidenţă. Unul dintre acele lucruri bizare şi inexplicabile, dar care nu au, de fapt, nicio semnificaţie.

— Chloe? insistă el şi-mi ia scrisorile din mână. Ce sunt astea?

— Sunt... sunt nişte scrisori de la mama.

— Scrisori către tine?

— Nu, sunt nişte scrisori vechi către mama *ta*. Se pare că mamele noastre au fost prietene, spun şi îi întind fotografia.

— Seamănă perfect cu tine, zice Julien cu respirația tăiată și ochii fixați pe poză. De-asta i-ai spus mamei adevărul despre noi?

— N-am fost în stare s-o mai mint. Am simțit că nu e corect să o las să creadă că noi doi formăm un cuplu. Și n-am vrut să creadă că vizita mamei aici acum mulți ani are vreo legătură cu venirea mea.

— Chiar crezi că nu e decât o coincidență?

Mă gândesc cât de puternic am simțit prezența mamei de când am pus piciorul aici. Cum parfumul ei inconfundabil m-a învăluit de mai multe ori în ultimele douăzeci și patru de ore, în timp ce în toți anii în care am locuit cu Paul la doar o aruncătură de băț de casa din DC în care am crescut, nu i-am simțit parfumul niciodată. Dar nu pot să recunosc toate astea în fața lui Julien. Pentru că dacă mama este cea care m-a adus aici, dacă i-am simțit cu adevărat prezența, atunci ce înseamnă toate astea pentru viața mea de acasă, din State?

— Sigur, e cel puțin ciudat că mamele noastre s-au cunoscut, spun eu pe un ton cât mai elocvent, încercând să mă conving și pe mine însămi, dar asta nu înseamnă nimic.

Julien lasă scrisorile să cadă pe birou și face un pas spre mine. Îi simt parfumul cald de mosc și răsuflarea fierbinte pe buze.

— Chloe, astă-seară, când am dansat și te-am sărutat, nu poți să-mi spui că n-ai simțit și tu același lucru ca mine.

Îi evit privirea arzătoare şi mă foiesc, frângându-mi mâinile şi ţinându-l la distanţă.

— N-a fost decât teatru, ca să-i facem pe ai tăi să creadă că noi doi suntem împreună. Nici tu şi nici eu n-am simţit nimic.

Julien se apropie şi mai mult şi pieptul lui îmi atinge mâinile nervoase.

— Nu mai minţi, Chloe!

Îmi înalţ ochii spre el pentru o fracţiune de secundă şi felul în care mă priveşte mă face să mă tem că picioarele o să-mi cedeze. Trebuie să plec de aici.

— Nu pot, nu pot să fac asta, spun şi mă strecor pe lângă el.

Cobor în fugă scările şi ies pe uşa din spate, trântind-o în urma mea. Trag în piept aerul îmbălsămat al nopţii şi alerg pe iarbă spre masa unde familia lui Julien a stat cu doar câteva ore înainte. Mă prăbuşesc pe unul dintre scaune pentru a-mi recăpăta suflul şi observ cât de tăcut şi de gol pare totul acum, fără sticlele de vin trecute din mână în mână, fără flecăreala neîncetată în franceză, fără râsetele care se înălţaseră în aer ca o melodie.

Dar înainte să apuc să îmi pun ordine în gândurile care mi se învârtejesc prin cap, înainte de a încerca să-mi limpezesc, cât de cât, situaţia inimaginabilă în care mă găsesc, uşa zdrăngăne în spatele meu.

Nu e nevoie să mă întorc. Ştiu că e Julien. Ştiam că va veni după mine, că nu-mi va da drumul cu uşurinţă.

Şi, deşi o parte din mine ar vrea ca el să se întoarcă în casă şi să mă lase în pace, nu pot ignora cealaltă parte — cea care îl vrea aproape, care doreşte ca el să îi rămână alături pentru totdeauna.

Julien apare în faţa mea, acoperind cu capul luna care îşi aruncă razele strălucitoare peste via întunecată.

— Vino cu mine, îmi cere, arătând spre şirurile de viţă-de-vie.

Mă ridic nesigură pe picioare şi îl urmez în tăcere de-a lungul potecii, cu briza nopţii adiind printre cârceii de viţă ce se leagănă de o parte şi de alta a noastră. Nu ştiu de ce m-am ridicat. De ce l-am urmat. Dar cu mintea vâjâind de atâtea întrebări fără răspuns, n-am ştiut ce altceva să fac.

— Astă-seară nu ne-am prefăcut, sparge tăcerea vocea fermă a lui Julien. Nu am jucat *teatru*, aşa cum susţii tu.

— Atunci ce a fost? întreb, deloc sigură că am tăria să aud răspunsul.

— A fost real, Chloe. Ştiu că totul s-a întâmplat repede şi că tu nu eşti obişnuită cu aşa ceva, dar adevărul e că ţin la tine.

Înghit cu greu şi măresc pasul.

— Ai înnebunit, Julien. Nu ne cunoaştem decât de câteva zile. E imposibil să ţii deja la mine. Şi chiar dacă aşa îţi *închipui* tu, sâmbăta asta mă mărit, aşa că oricum nu contează.

Mă îndepărtez iute de el şi mâinile îmi tremură, iar faţa mi se înroşeşte ca un ardei iute.

— Chloe, treaba asta cu mama ta înseamnă ceva. Nu poți nega asta. Nu e o coincidență faptul că ne-am cunoscut. Știu că tu crezi că este imposibil să te îndrăgostești atât de repede de cineva, dar numai la tine mă gândesc. Și nu vreau să se sfârșească ce avem.

Continui să merg înaintea lui, deloc sigură pe ceea ce simt, ce cred ori ceea ce ar trebui să spun. E o nebunie. Viața mea nu e deloc așa. Viața mea e ordonată, stabilă, planificată. Iar Julien este exact opusul acestor lucruri. E imprevizibil și periculos. Când sunt cu el mă simt fragilă și deloc stăpână pe situație, și fac lucruri la care nici n-aș fi visat acum trei zile.

— Îl iubești? strigă Julien după mine, pășind aproape, în urma mea.

— Ce naiba știi tu despre iubire? îi strig peste umăr. Pentru numele lui Dumnezeu, ești un fost escroc. Un expert în păcălirea oamenilor și, din câte se pare, acum ai ajuns să te păcălești și pe tine!

— Nu vreau să păcălesc pe nimeni, zice Julien, mergând acum alături de mine. Tu ești cea care se teme să recunoască un lucru evident, că vrei să te măriți cu un bărbat pe care nu-l iubești.

— Habar n-ai ce...

N-apuc să termin propoziția, că mâinile lui Julien se așază ferm pe umerii mei. Mă răsucește cu fața spre el și expresia din ochii lui mă face să încremenesc. E aceeași privire pe care mi-a aruncat-o mai devreme în

seara asta, imediat după ce m-a sărutat — un amestec de pasiune, dorință și nevoie.

Se apropie de mine și nu-mi dă răgaz să termin propoziția, să-mi revin, să îi enumăr motivele pentru care ar trebui, în clipa asta chiar, să mă lase în pace. Îmi prinde fața între mâini și își apasă corpul tare ca o stâncă de corpul meu, iar răsuflarea mi se oprește în piept.

Buzele lui pline și umede rămân o clipă nemișcate peste ale mele, apoi îmi acoperă gura într-o izbucnire de pasiune pe care n-aș putea s-o opresc chiar dacă aș încerca.

Iar când îi răspund la sărut, când îmi trec mâinile prin părul lui, când pielea mi se face de găină la atingerea palmelor lui ce zăbovesc pe sânii mei, pe stomacul tremurând și apoi se așază pe talie, realizez că nici nu vreau de fapt să îl opresc.

Pentru că nimic, *nimic* din tot ce am trăit în viața mea n-a fost atât de bine și, în același timp, atât de *rău.*

Julien își smulge buzele de pe buzele mele și răsuflarea noastră grea și fierbinte umple aerul dintre noi. Mă uit în ochii lui, amețită de dorință. Corpul meu tânjește să îl lase să mă posede, acum și aici, în vie, ca să mă facă să uit că peste mai puțin de douăsprezece ore trebuie să plec acasă și... o, Doamne, *să mă mărit.*

Buzele înfometate ale lui Julien coboară acum pe gâtul meu și își croiesc drum spre sâni, în timp ce mâinile îi rătăcesc pe șoldurile mele și către locul acela

dintre coapse, şi în această clipă îmi simt inelul de logodnă pe mâna stângă.

Dumnezeule, ce fac?

Mă gândesc la Paul, care mă aşteaptă acasă. Şi la cât de supărat a fost când am vorbit cu el mai devreme la telefon. Mă gândesc la cât de mult l-am minţit, la cum l-am înşelat.

Nu e corect, nici faţă de Paul, nici faţă de Julien.

Nu pot. Nu pot s-o fac.

— Trebuie să ne oprim, îi spun lui Julien şi un amestec de uşurare şi regret mă cuprinde de cum las vorbele să-mi scape din gură.

Însă Julien continuă să mă sărute, să mă atingă, continuă să mă facă să vreau să uit că am avut o viaţă înainte de a-l cunoaşte.

— Julien, repet ceva mai tare. Opreşte-te.

Îşi ridică faţa spre mine, dar îşi ţine braţele înfăşurate în jurul meu şi respiră iute, în timp ce ochii lui nu îşi ascund dezamăgirea.

— Îmi pare rău. Nu pot s-o fac, spun eu.

Face un pas în spate şi corpurile noastre înfierbântate se despart, apoi îşi şterge fruntea cu antebraţul, dând la iveală o cută de frustrare.

— Nu, eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze. Se răsuceşte pe călcâie, dar se opreşte brusc şi se întoarce în grabă spre mine. Nu, retractez, spune. Nu-mi pare rău şi nu-mi cer scuze. Ştiu că am făcut multe greşeli în trecut. Am trăit mulţi ani o viaţă de om necinstit. Dar

de un lucru nu îmi pare rău. Nu-mi pare rău că te-am sărutat la hotel atunci când te-am văzut prima oară, nu-mi pare rău că am petrecut cu tine ultimele trei zile, că am dansat cu tine şi că te-am sărutat astă-seară. Nu am de ce să-mi cer scuze, când tot ce am simţit a fost real. Când tu mă faci să mă simt aşa cum nu m-am mai simţit cu nicio altă femeie.

Stau cu gura căscată şi mă uit la el, incapabilă să rostesc vreun cuvânt, incapabilă să mă mişc. Nimeni nu mi-a mai spus aşa ceva vreodată. Nici măcar Paul.

— Aşa că răspunde-mi sincer, zice el. Îl iubeşti?

Aş vrea să-i pot răspunde că da, îmi iubesc logodnicul. Şi că faptul că l-am sărutat şi m-am lăsat luată de val n-a fost decât o imensă greşeală. Un capriciu pe care amândoi îl vom da uitării din clipa când, mâine-dimineaţă, mă voi urca în tren şi voi părăsi pentru totdeauna Franţa.

Dar nu reuşesc să articulez aceste vorbe.

— Mâine mă întorc acasă. N-am de ales.

— Întotdeauna ai de ales.

— Ce? Vrei să anulez nunta? Vrei să mă despart de bărbatul cu care sunt împreună de opt ani pentru cineva pe care nu-l cunosc decât de câteva zile? Pentru cineva care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii minţind şi furând ca să-şi câştige existenţa?

Îmi regret vorbele imediat ce-mi ies din gură. Julien nu mai e acea persoană, iar eu o ştiu. Dar nu contează.

Sunt logodită și peste câteva ore o să mă întorc acasă. Nu pot să iau în considerare ceea ce Julien și-ar dori să fac.

Mă forțez să-mi păstrez răceala din priviri, deși pe dinăuntru simt că mă fac fărâme.

— Îl iubesc pe Paul, declar cu o voce tremurătoare. Și-n weekendul ăsta mă mărit cu el.

Julien tresare și ochii lui îi caută pe ai mei.

Nu cedez și nu retractez cele spuse și privirea lui Julien se înăsprește, iar colțurile gurii îi cad.

— Bine, zice.

Îmi întoarce spatele și mă lasă singură în vie, cu mâinile tremurând și sângele clocotindu-mi în vene.

Și în timp ce îi urmăresc umerii lați dispărând în lumina lunii, realizez că a avut dreptate.

Că am de ales.

Pot doar să sper că alegerea mea este cea corectă.

DOUĂZECI ŞI DOI

Mă trezesc dimineaţa singură în dormitorul lui Julien. Noaptea trecută am zăcut trează în pat ore în şir, gândindu-mă la cele spuse de Julien, la mama, la Paul. Şi sperând că după ce mă voi întoarce acasă, voi uita tot ce s-a petrecut aici, la vie, şi voi putea să îmi salvez logodna şi să-mi văd mai departe de viaţa mea, aşa cum am planificat-o.

Dar când cobor din pat, cu capul bubuind de atâta vin — şi de atâtea drame câte s-au petrecut ieri-seară —, inima mi se frânge când văd că partea de pat a lui Julien a rămas neatinsă.

Intru la duş, hotărâtă să spăl de pe mine parfumul ameţitor al lui Julien, rămas pe piele de aseară, o amintire a atingerii lui... şi a plăcerii pe care o simţisem. Sub şuvoiul de apă fierbinte, închid ochii şi îmi spun că am făcut alegerea corectă. Că Paul este bărbatul pe care îl iubesc. Că să mă mărit cu el şi să mă ţin de plan e ceea ce trebuie să fac. Nu mai am decât un singur drum cu maşina împreună cu Julien, după care mă voi elibera de toate cele petrecute în ultimele zile.

Şi după ce îmi voi lua la revedere de la el pentru totdeauna, mă voi simţi, cu certitudine, uşurată.

Mă şterg cu prosopul, mă schimb în hainele cumpărate de Julien şi, folosind pieptănul lui subţire şi negru ca să-mi descâlcesc părul lung şi încreţit, deschid uşa băii şi dau cu ochii de Julien, stând aşezat, cu pieptul gol, pe patul lui, trântind telefonul şi mormăind ceva furios în barbă.

Ochii noştri se întâlnesc, văd că îşi închide gura şi o tăcere apăsătoare se lasă peste mica încăpere. Scânteia pasională din ochii lui a dispărut. Şi tot ce a rămas este o furie rece.

— E totul în regulă? îl întreb şi-n clipa următoare realizez că e o întrebare prostească.

Sigur că nu e în regulă. Probabil că şi-ar dori să merg pe jos cei cincizeci de kilometri până la gară, ca să nu mai fie nevoit să mă privească nicio secundă în plus.

Se ridică şi azvârle telefonul pe birou cu atâta forţă, încât mă mir că nu se sparge.

— Da, totul e în regulă.

Încep să împachetez în tăcere lucrurile strânse în ultimele zile — hainele noi, lenjeria, scrisorile de la mama şi fotografia ei. Dar când Julien loveşte cu pumnul în uşa de la şifonier ca s-o închidă şi mormăie ceva, mă opresc din trebăluit.

— Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, zice, aruncându-şi pe el un tricou gri-închis şi luându-şi pachetul de ţigări de pe birou.

— Nu te cred. Ce e?

— Nimic ce te-ar putea interesa pe tine. Strânge-ţi lucrurile, trebuie să plecăm la gară!

Are o voce atât de dură şi de rece, încât aproape că nu o recunosc.

— Are vreo legătură cu plecarea mea? Cu paşaportul sau altceva?

— Nu, mă repede el cu ochii spumegând de furie. Paşaportul tău e în regulă. Totul e în regulă cu tine. M-a sunat Guillaume. L-au arestat pe Claude.

Primul meu impuls este să sar în sus de bucurie — hoţul lipsit de scrupule a primit ce merita. Dar când îl văd pe Julien cum îşi încordează maxilarul şi ochii i se umplu nu *numai* de mânie, ci şi de îngrijorare şi tristeţe, îmi amintesc de tablou.

Mă aşez pe pat şi las lucrurile să-mi cadă grămadă la picioare. Dacă n-aş fi sunat la poliţie şi nu le-aş fi spus numărul de înmatriculare al maşinii lui Claude, nu l-ar fi arestat.

— Îmi pare rău, rostesc eu încet.

— N-are de ce să-ţi pară rău, zice el scurt, plimbându-se de colo-colo prin faţa ferestrei şi frângându-şi mâinile. Nu e treaba ta.

— Guillaume a aflat ceva despre tablou? Poliţia îl caută?

Se opreşte din mers şi mă priveşte încruntat.

— Cum ţi-am spus, asta nu e treaba ta. E problema mea şi o să mă ocup de ea. Te aştept afară.

Tonul lui dur mă face să mă cutremur. Rămân așezată pe pat și-l urmăresc, cu inima frântă, cum iese ca o furtună din dormitor. Dacă nu va găsi tabloul, familia lui va fi ruinată. Și știu că în parte este și vina *mea*.

Iar de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, l-am rănit pe Julien. În timp ce acum trei zile sentimentele lui pentru mine nu m-ar fi interesat câtuși de puțin, după toate prin câte am trecut împreună, și mai ales după ziua de ieri, îmi pasă. Îmi pasă mai mult decât vreau să recunosc față de mine, ori față de el.

Dar nu mai pot face nimic. Are dreptate — nu mai e treaba mea. Am ales să mă întorc la Paul, așa încât cu ce drept m-aș putea amesteca în problemele lui de familie? Și așa le-am făcut destul rău.

Termin de împachetat și ies din casă. Îl găsesc pe Julien pe verandă, fumând o țigară.

— Sunt gata, îi spun, dorindu-mi din toată inima să nu se întoarcă spre mine, dorindu-mi să nu fiu nevoită să-l mai privesc o dată în ochi.

Stinge țigara într-o scrumieră și se îndreaptă de spate fără un cuvânt.

Singurele zgomote care ne însoțesc în mersul stingherit spre mașină sunt cele făcute de pantofii noștri pe pietriș, de păsărelele care ciripesc vesele și de frunzele ce freamătă sus, în copaci, când vântul prinde să adie.

Cu mâna pe portieră, arunc o ultimă privire spre vie. Nu mă las în voia emoțiilor amestecate care amenință să mă cuprindă la plecarea din acest loc minunat,

acest loc atât de iubit de mama, acest loc unde mi-am înşelat oficial logodnicul, şi îmi strâng pleoapele, spunându-mi că e momentul să mă întorc acasă şi să dau piept cu ceea ce mă aşteaptă acolo. Spunându-mi că totul va fi în regulă după ce voi ajunge în DC şi voi rezolva lucrurile cu Paul. Sunt convinsă de asta.

Stomacul mi se strânge când urc în maşină lângă Julien şi el porneşte motorul fără să se uite la mine, fără să spună o vorbă. Deschid geamul şi-mi întorc capul în cealaltă parte. Nu vreau să mă gândesc la ceea ce simt stând aşa de aproape de el, fără să vorbim, fără să ne ciorovăim, fără să-i văd gropiţa apărută în barba nerasă ori de câte ori zâmbeşte.

Când mă gândesc că acest drum penibil şi tăcut cu maşina va fi ultima şansă de a-l vedea pe Julien şi de a-i vorbi, un ghem de mărimea unei mingi de golf mi se pune în gât. Nu vreau ca totul să se termine în acest fel. Dar noi doi nu mai avem nimic să ne spunem.

După o jumătate de oră, Julien opreşte maşina într-un loc de parcare de pe o stradă aglomerată din Lyon. Arată pe geam.

— Uite, acolo e gara. Crezi că te descurci singură de aici?

Dau din cap, mâhnită.

— Mulţumesc că m-ai ajutat să mă întorc acasă.

Caut în ochii lui căldura pe care am văzut-o aseară.

Dar căldura, sclipirea, pasiunea — toate s-au dus.

Îmi aşez mâna pe clanţa portierei şi-mi spun să mă ridic şi să plec. E timpul să mă întorc acasă. Julien a terminat-o cu mine şi pe bună dreptate. L-am respins. Şi are probleme mai importante acum pe cap.

În plus, m-a minţit. Claude nu are un om infiltrat în poliţie. Iar el nu e un agent sub acoperire. Ci un fost escroc. Un bărbat *la fel* ca şi Claude.

E vremea să revin la logodnicul meu cel statornic şi anti-dramatic.

Îmi smulg privirea de la Julien, deschid portiera şi păşesc pe trotuarul ticsit de lume, dorindu-mi să nu-mi mai simt inima aşa de sfâşiată. Fiindcă, la urma urmei, *eu* am fost cea care a ales să plece.

Rămân nemişcată lângă maşină, cu picioarele ca de plumb înfipte în beton.

— La revedere, Julien, îi spun încetişor.

— La revedere, Chloe, răspunde pe un ton suficient de blând încât să mă îndemne să-i mărturisesc cât de mult îmi va lipsi.

Dar nu-i mărturisesc. Nu mai rostesc niciun cuvânt.

Închid portiera, mă răsucesc pe călcâie şi mă îndepărtez, încercând în tot acest răstimp să mă autoconving că, odată ajunsă acasă, la Paul, voi şti că am făcut alegerea corectă.

***

Mai târziu, în timp ce trenul iese din gară, urmăresc pe peron un cuplu care se sărută luându-şi rămas-bun, până ce se transformă în nişte punctişoare îndepărtate. Arată exact ca într-un tablou de-al lui Julien.

În clipa când dispar cu totul din raza mea vizuală, simt un gol în stomac şi o durere ascuţită în inimă. Îmi vine să alerg la mecanicii de locomotivă şi să le spun să oprească trenul şi să se întoarcă.

Chiar dacă sunt conştientă că în clipa asta tot ce ar trebui să îmi doresc ar fi să mă întorc acasă, nu pot să ignor sentimentul copleşitor dinlăuntrul fiinţei mele care îmi spune că, de fapt, nu vreau să-l părăsesc pe Julien. Că nu vreau să plec din Franţa.

Dar orice ar fi fost ceea ce a început între mine şi Julien la vie, acum s-a terminat.

În timp ce trenul huruie pe şine, accelerând şi îndepărtându-mă de Julien cu asemenea viteză şi atât de brusc, încât aproape că nu mai pot să respir, închid ochii şi încerc să mă concentrez pe următorul lucru pe care trebuie să-l fac — să mă întorc acasă.

Respiraţia mi se opreşte în gât la gândul că îl voi vedea pe Paul, că voi încerca să îndrept ce am făcut... după ce mi-am permis să am sentimente şi chiar să mă *sărut* cu un alt bărbat. O, Doamne, când mă gândesc la buzele lui Julien, la mâinile lui, la... OK, e cazul să mă opresc aici.

Concentrează-te, Chloe. Concentrează-te.

Am nevoie de un plan de bătaie. Trebuie să anticipez ce se va întâmpla *înainte* ca avionul să aterizeze în DC, altfel haosul se va extinde şi dezastrul va fi total.

Problema e că sunt atât de confuză — în legătură cu Paul, cu Julien, cu mama, în legătură cu *totul* —, încât nu ştiu de unde să încep.

Aşa că renunţ. Renunţ să încep. Şi petrec în schimb cele două ore în tren uitându-mă pe geam, urmărind soarele care se înalţă tot mai sus pe cer, aruncându-şi razele asupra peisajului deluros şi înverzit al Franţei rurale. Nu mă gândesc că nu-mi place destinaţia trenului, că mi se face rău la gândul de a-l revedea pe Paul, că-mi fac mai multe griji cu privire la posibilitatea ca Julien să recapete tabloul familiei decât la modul în care îmi propun să rezolv problemele de acasă.

Mă forţez să nu mă gândesc la nimic. Pentru că ştiu că peste douăsprezece ore, după ce Paul va pune cap la cap evenimentele din ultimele patru zile şi le va diseca la microscop — aşa cum face cu toate cazurile legale la care lucrează —, pacea şi liniştea pe care le-am găsit în casa şi via lui Julien şi în acest peisaj franţuzesc de ţară de dincolo de geam vor fi pierdute.

Sper doar că nu pentru totdeauna.

DOUĂZECI ŞI TREI

De pe scaunul meu înghesuit din avion zăresc Monumentul lui Washington şi mă simt de parcă aş fi fost transportată într-o cu totul altă lume în ultimele douăsprezece ore.

Totul a mers exact aşa cum mi-a promis Julien — la gara din Paris m-a aşteptat un bărbat într-un costum negru. Mi-a dat un plic ce conţinea un paşaport, care m-a trimis direct prin vamă fără să-mi fie aruncată vreo privire.

Dar acum toate acestea mi se par la o distanţă de ani-lumină. Şi, în timp ce zburăm pe deasupra locului pe care toată viaţa l-am numit acasă, sentimentul înspăimântător că mă aflu pe un teritoriu străin se insinuează adânc în mine şi refuză să mă părăsească.

Pot s-o fac, îmi repet în timp ce ies din zona de revendicare a bagajelor, căutând din ochi un chip cunoscut. *Totul va fi în regulă. O să mă simt mai bine în clipa când voi fi cu ai mei şi cu Paul.*

— Chloe!

Mă răsucesc pe călcâie spre locul de unde a răsunat vocea lui Sophie, şi iat-o, cu părul castaniu-auriu care îi

acoperă tot spatele, însă zâmbetul ei californian degajat a dispărut. Iar de o parte și de cealaltă a ei stau surorile noastre mai mici — Lily, frumusețea blondă cu ochi albaștri, de douăzeci și trei de ani, și Magali, singura care a moștenit tenul măsliniu și părul închis la culoare al tatei. La cei șaptesprezece ani ai ei, mie mi se pare și acum că arată ca un copil.

Își flutură mâinile spre mine la unison, iar fețele lor exprimă panică și durere.

Gata, a început.

— Dumnezeule, Chloe, se repede Lily spre mine înainte să apuc să le salut. Ce *naiba* s-a întâmplat?

— Nu e adevărat, nu-i așa? îi ține isonul Magali. Că ai fost implicată într-un soi de... Se apleacă în față și îmi șoptește tare în ureche, atât de tare încât mai mult ca sigur toată lumea din jur a auzit-o: Într-un soi de *escrocherie*? Cu doi *hoți* francezi?

— Și că ți-au furat toate lucrurile? Și că au umblat la contul tău bancar? adaugă Lily, holbându-și oripilată ochii albaștri limpezi precum cristalul.

— De ce nu mi-ai povestit toate astea când am vorbit la telefon? mă ia la rost Sophie, pe un ton cu o notă mai ascuțit decât normal. Paul face pe el de frică, iar tata și-a pierdut mințile. Iar eu am fost îngrijorată de moarte! I-am spus lui Paul că bănuiesc c-ai fost răpită, pentru că altfel nu pot să-mi explic cum tocmai *tu* te-ai putut lăsa prinsă într-o asemenea încurcătură.

— OK, OK! strig eu în zadar la ele, în timp ce ne îndreptăm spre parcare. Câte o întrebare pe rând, vă rog.

Fetele nu se lasă însă cu una, cu două. Se ţin scai după mine, ciorovăindu-se între ele şi bombardându-mă cu întrebări, incapabile să priceapă că sora lor mai mare, Chloe, cea care toată viaţa lor se purtase ca o mamă cu ele — mama lor cea responsabilă, înţelegătoare şi matură —, ar fi putut fi amestecată în ceea ce, de fapt, am şi fost amestecată.

Mă opresc brusc şi mă întorc spre ele.

— Gura! strig şi imediat sesizez şocul de pe feţele lor. Tăceţi! Mă scoateţi din minţi. Ce-ar fi ca, în loc să mă descoaseţi şi să vă purtaţi ca nişte nebune, să vă calmaţi şi voi, măcar o dată? Şi ce-ar fi să mă întrebaţi dacă sunt bine?

— Eşti bine? mă întreabă Lily, învârtind o şuviţă de păr blond pe degete, aşa cum făcea când era mică şi dădea de necaz.

— Da, atât cât se poate de bine după... nu contează. Hai să urcăm în maşină.

Sophie arată în faţă spre un BMW negru.

Mă întorc spre ea.

— Ţi-a dat voie Paul să-i iei maşina?

Se uită în jos şi o ia înainte.

— Păi, astăzi nu era tocmai în toane bune şi când a trebuit să plec ca să vă iau pe tine şi pe Lily de la aeroport, era încuiat la el în birou, aşa că am luat, pur şi simplu, cheile.

— De ce n-ai luat maşina mea?

Ridică din umeri şi descuie portierele.

— Dă-mi cheile, îi spun, întinzând mâna cu palma deschisă.

— De ce? De ce nu mă laşi să conduc eu?

— Paul nu va fi deloc încântat că i-ai luat maşina fără să-i ceri voie, aşa c-ar fi mai bine să conduc eu.

— În clipa asta e mai supărat pe tine decât pe mine, deci ai putea să mă laşi să conduc eu.

— Sophie, mârâi eu în timp ce mă aşez pe scaunul şoferului şi îmi arunc punga de cumpărături la picioarele ei, sub scaunul pasagerului.

Sophie ia sacoşa de jos, şi-o aşază în poală şi aruncă o privire înăuntru.

— Ăsta e tot bagajul tău?

— Deci e adevărat? Ţi-au furat lucrurile? întreabă Magali, vânturându-şi părul negru şi creţ peste scaunul meu, în timp ce-şi vâră capul între mine şi Sophie.

Oftez, mă uit în oglinda retrovizoare şi ies din parcare.

— Da, e adevărat. Dar nu *mi-au* furat, ci *mi-a* furat lucrurile. A fost un singur hoţ.

— Dumnezeule, ce-i chestia asta? chiţăie Sophie.

Arunc o privire în lături şi o văd fluturând setul de sutien şi chiloţi de culoarea zmeurei pe sub nasul meu.

— Pune-le la loc! urlu eu.

— Sunt ale *tale*? mă întreabă ea. Tu nu porţi aşa ceva.

— De unde ştii?

De pe bancheta din spate se aud chicoteli.

— Ce-i de râs? întreb în timp ce accelerez și mă îndepărtez de aeroport.

— Pe bune, Chloe. Chiar *porți* lucruri atât de sexy? Nu te-aș fi crezut în stare, zice Sophie.

Nu răspund, așa încât continuă să scotocească prin sacoșă.

— Sophie, ce Dumnezeu, doar nu ai zece ani! *Nu* mai scotoci prin lucrurile mele, spun, strângând volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor mi se albesc.

— Cu ce bani ai cumpărat lucrurile astea, din moment ce ți s-a furat portofelul? mă chestionează ea, pe un ton un pic prea ridicat pentru gustul meu.

— Uite ce e, Sophie, o să vă povestesc totul. Deocamdată, te rog, pune lucrurile înapoi în sacoșă.

— Bine.

Sophie aruncă setul de sutien și chiloți în sacoșă și o așază la picioare.

— Răspunde la întrebare. Cu ce bani ai cumpărat lenjeria?

— Mi-a dat cineva bani, răspund și simt că roșesc la amintirea corpului lui Julien lipit de al meu în cabina de probă a magazinului de lenjerie.

— Cine? chițăie Lily, aplecându-se peste umărul lui Sophie.

— Un tip pe nume Julien.

— Ai lăsat un bărbat francez necunoscut să-ți cumpere lenjerie? zice Magali și în oglinda retrovizoare văd

că ochii ei căprui sunt acum mari cât două monede de douăzeci şi cinci de cenţi.

— Nu era un francez *necunoscut*. Era fratele celui care mi-a furat lucrurile.

— Dumnezeule, exclamă Lily. Dar nu e şi el tot hoţ? Ai lăsat un hoţ francez să-ţi cumpere lenjerie intimă?

— De ce te-ai înroşit? întreabă Magali, privindu-mă în oglindă.

— Ba nu m-am înroşit, răspund eu cât pot de calmă, deşi pielea mea a atins temperatura soarelui.

Apăs până la podea pedala de acceleraţie. Ce n-aş da să pot să sar în clipa asta din maşină ca să evit toate întrebările lor. Doamne, e cu mult mai rău decât mi-am imaginat!

— Ba da, eşti roşie ca focul, zice Lily.

— Ţi-a *plăcut* tipul? întreabă Sophie.

— Aveam nevoie de lenjerie curată, o reped eu. Doar v-am spus, mi se furaseră lucrurile.

— E drăguţ? spune Magali.

— OK, ajunge. Nu vreţi să vă potoliţi şi să terminaţi cu întrebările? Tocmai am coborât dintr-un avion cu care am zburat din Franţa, sunt moartă de oboseală, viaţa mea e un dezastru, iar voi nu mă ajutaţi deloc, ba dimpotrivă!

Tăcerea alinătoare mă învăluie cam zece secunde, după care Magali chiţăie din nou de pe bancheta din spate.

— Dar nu înţelegem ce s-a întâmplat. Nu vrei să ne explici?

Capul mi se învârte şi încerc cu disperare să mă concentrez la autostrada din faţa mea. Oftez.

— Bine. Dar fără alte întrebări, da? Tăceţi şi ascultaţi-mă. Aţi înţeles?

— Da, spun fetele la unison.

Le spun toată povestea, aşa cum i-am relatat-o şi lui Paul, lăsând deoparte detaliile care mi se învârtejesc şi acum într-un cotlon al minţii — ca de exemplu faptul că Julien m-a sărutat aseară sau felul în care m-am simţit când l-am părăsit în dimineaţa asta, de parcă aş fi lăsat o parte din mine în urmă, o parte pe care nu sunt deloc sigură că o s-o mai recuperez vreodată. Nu menţionez nici ceea ce am aflat despre mama; din fericire, Sophie a renunţat să-mi mai cotrobăie prin sacoşă înainte de a da de scrisorile şi de fotografia ei.

Mă concentrez exclusiv asupra faptelor. Claude mi-a furat paşaportul. L-am urmat prin toată Franţa pe Julien — *presupusul* agent sub acoperire — pentru a-l recupera. Am aflat că Julien e, de fapt, fratele lui Claude şi un fost escroc, iar după întâlnirea cu afurisitul de Claude am sunat la poliţie. Celălalt frate al lui Julien — care e, *într-adevăr*, agent guvernamental — m-a scăpat de acuzaţii şi de acum încolo totul va fi bine.

Ajung pe aleea spre casă, opresc maşina, mă întorc spre surorile mele şi văd că se holbează toate la mine cu ochii cât cepele şi gurile căscate.

— Ce e? zic eu. Nu vă mai uitaţi aşa la mine. V-am povestit tot ce s-a întâmplat. Acum hai să intrăm în casă şi să ne vedem de treburile noastre. Mai avem o mulţime de lucruri de rezolvat pentru nuntă.

— Să ne vedem de treabă?

Ochii albaştri ai lui Sophie mă sfredelesc.

— Vorbeşti serios? Ai o sacoşă plină de lenjerie franţuzească cumpărată de tipul cu care ai petrecut ultimele patru zile şi de fiecare dată când îi rosteşti numele, *Julien*, te înroşeşti. Nu ne-ai dat amănunte. Amănuntele *picante*, asta vrem noi să auzim. Zău aşa, Chloe, e pentru *prima* oară în viaţa ta când ţi se întâmplă ceva interesant.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic, doar că viaţa ta e cam... ştii tu.

— Of, Sophie, spune-o odată, pentru numele lui Dumnezeu, intervine Lily de pe bancheta din spate. E plictisitoare!

Îmi răsucesc brusc capul şi mă zgâiesc la sora mea cea blondă, cu pielea albă şi ochi albaştri care dintr-odată nu mai par atât de inocenţi.

— Deci, zi-ne şi restul, insistă Sophie.

— Nu există niciun rest. V-am povestit tot ce s-a întâmplat şi acum vreau să intru în casă şi să mă întorc la ceea ce voi credeţi a fi viaţa mea *plictisitoare*.

Sophie mă prinde de braţ.

— Niciodată nu te-ai priceput să minţi. Care e treaba cu tipul?

— Nu e nicio treabă, Sophie. Dă-mi drumul.

— Lucrurile o să fie în regulă cu tine și Paul?

N-apuc să născocesc un răspuns, că telefonul ei sună.

Smulg sacoșa din mâinile lui Sophie și ies din mașină. Îmi simt picioarele atârnând ca niște pietre pe aleea pavată, iar corpul moleșit și stors de puteri după atâtea ciorovăieli și minciuni. De obicei, lucrurile stau invers între mine și surorile mele. *Ele* sunt cele care apelează la *mine* atunci când au probleme, iar eu sunt cea care le pune întrebări, le dă sfaturi și rezolvă tot ce e de rezolvat.

Nu sunt obișnuite să se îngrijească de mine pentru că nu au fost puse niciodată într-o asemenea situație. După ce mama, punctul nostru de sprijin, ancora noastră, ne-a fost smulsă atât de brusc, eu i-am preluat sarcinile, hotărâtă să nu las să se destrame mica noastră familie.

Mă opresc pe alee și mă holbez în sus la casa din cărămidă roșie în care locuiesc cu Paul de un an și la norul mare și negru ce stă atârnat deasupra acoperișului, amenințând să reverse torente de apă rece peste locul pe care am crezut că-l voi considera mult timp de aici încolo căminul meu. Închid ochii și realizez că m-am întors unde eram la doisprezece ani. Pe marginea prăpastiei, pe punctul destrămării unei alte familii. Numai că, de data asta, la douăzeci și nouă de ani, după ce am petrecut atâta timp dând sfaturi, reparând și organizând viețile altora, nu am nici cea mai vagă idee ce aș putea face pentru a împiedica distrugerea vieții *mele*.

— Chloe, mă strigă Sophie în clipa când îmi adun curajul să descui ușa din față. M-a sunat tata. E

la Maggiano, pe Wisconsin Avenue, cu Paul şi părinţii lui. Ne aşteaptă acolo să luăm cu toţii cina.

***

— Să nu suflaţi o vorbă despre ce v-am povestit în maşină sau despre ceea ce aţi găsit în sacoşa mea, le instruiesc pe surorile mele în timp ce dăm toate patru năvală la Maggiano, impresionantul restaurant italienesc în stil familial la care părinţii lui Paul insistă să ne invite ori de câte ori vin în oraş.

— *Evident.* Doar nu suntem idioate, Chloe, zice Magali.

Bănuiesc după tonul ei de adolescentă care ştie tot că şi-a dat ochii peste cap, dar nu pot să mă ocup de ea acum. Nu mă pot ocupa de niciuna dintre ele. Fluxul meu de adrenalină este la fel de ridicat precum cel al unei pisici duse la veterinar pentru vaccinul anual şi aproape că aş prefera să fiu în locul ei. Orice e preferabil decât să dau ochii cu Paul pentru prima oară de la întoarcerea din Franţa în acest local imens, steril, de faţă cu tata, cu surorile mele şi — încă şi mai rău — cu socrii mei. Mă rog, cu potenţialii mei socri. Uh!

Aroma de lasagna şi sos de roşii ar trebui să vină ca o alinare pentru stomacul meu gol, în schimb îmi face greaţă. Tropăim în urma unei hostess ultraenergice şi ne croim drum printre mulţimea de mese aglomerate, iar râsetele şi împunsăturile amiabile mă izbesc în

urechi precum o alarmă de mașină în miez de noapte. Trebuie să discut cu Paul la noi acasă, în liniște. Singuri. Nu în restaurantul ăsta ca o grădină zoologică.

Și înainte să apuc să mă opresc, iată-l! Paul.

Se ridică în clipa când ne vede apărând și un zâmbet convențional, cu buzele strânse, îi străbate fața albă. Încerc să surâd, să dau senzația de normalitate, însă rânjetul prostesc al lui Julien, gropița din obraz și ochii lui mari, căprui și zâmbitori îmi fulgeră prin minte, iar colțurile gurii mele nu se mișcă.

Paul, politicos și bine-crescut, ca întotdeauna, vine spre mine și mă sărută pe obraz, dar nu pot să nu observ cum privirea lui înghețată îmi evită ochii, iar brațele și le ține stângaci pe lângă corp, ca și cum nu ar fi sigur că vrea să mă atingă.

Cuvintele rostite ieri-seară de Julien îmi răsar nepoftite în creierul și așa amețit, în timp ce dau ocol mesei ca să-i salut pe părinții lui Paul.

Întotdeauna ai de ales.

Eu am ales. Și atunci de ce mi se pare acum că alegerea nu a fost cea corectă?

— Și ce mai face viitoarea mireasă? behăie James, tatăl lui Paul, pe deasupra zumzetului conversației din restaurant.

— Mulțumesc, bine, murmur, încercând să-mi păstrez vocea fermă în timp ce mă aplec s-o îmbrățișez pe Patricia, mama lui Paul.

Sărută aerul de lângă obrazul meu, apoi zâmbeşte stingheră, aşa cum face de fiecare dată atunci când cineva, chiar şi fiul ei, o îmbrăţişează.

Mă aşez între Paul şi tatăl meu, masiv ca un urs, cu părul încărunţit şi în disperată nevoie de un tuns, dar şi cu burta un pic mai mare decât atunci când l-am văzut ultima oară.

— Bună, tată, îi spun pe un ton obosit, încercând să nu iau în seamă ridurile care s-au adunat pe fruntea lui, dovadă incontestabilă a anxietăţii pe care o cărat-o după el în toţi anii de după moartea mamei şi care, fără îndoială, a răbufnit cu toată forţa în săptămâna asta.

Se apleacă spre mine şi mirosul lui de aftershave Old Spice e prea puternic pentru stomacul meu sensibil.

— Iisuse, Chloe. Vrei să mă faci să am un atac de cord? îmi şopteşte el la ureche.

Îmi aşez mâna peste mâna lui şi i-o strâng cu un surâs implorator.

— Şi eu mă bucur să te văd, tată.

Mă rog în gând ca surorile mele şi tata să se poarte normal şi să-şi ţină gura de data asta în faţa părinţilor lui Paul. Ştiu cu certitudine că Paul nu le-a povestit cele întâmplate, aşa că, dacă voi reuşi să trec cu bine peste cina asta...

— Chloe, Paul tocmai ne-a spus că ai fost nevoită să-ţi prelungeşti călătoria de afaceri în Franţa, zice James şi-şi taie o felie de pâine pe care o unge cu o bucată zdravănă de unt.

— Mmhmm, încuviințez eu.

Sper că Patricia nu a remarcat privirile neliniștite pe care surorile mele și le aruncă peste masă.

— Prost moment și-a ales și șefa ta, cu nunta peste câteva zile, continuă James. Se poartă ca o stăpână de sclavi. Din fericire, nu va mai trebui să o suporți mult timp.

Dau să schimb subiectul, când dintr-odată realizez ce a spus James. Mă întorc spre Paul și văd că ochii îi fug de colo-colo în jurul mesei, evitându-mă.

— Ți-ai dat demisia? întreabă Sophie, în timp ce trei chelneri vin la masa noastră și încep să așeze platouri uriașe cu mozzarella proaspătă, paste și salate.

Am ochii ațintiți asupra lui Paul, însă cuvintele mi-au rămas în gât. Într-un târziu, reușesc să le fac vânt afară.

— Despre ce vorbește tatăl tău, Paul?

Se răsucește spre mine și mă privește cu ochi reci.

— Știi tu. Despre slujba din Pennsylvania.

Întinde mâna și se servește cu o lingură plină de spaghete.

— Ai acceptat postul? îl întreb, convinsă că îmi va răspunde că nu, sigur că nu l-a acceptat fără să mă aștepte să mă întorc acasă, ca să discutăm, și că tatăl lui s-a grăbit cu presupunerile, așa cum face de obicei.

În schimb, dă din cap.

— Ce post din Pennsylvania? întreabă Lily, cu gura plină de salată.

— Vă mutați în *Pennsylvania*? adaugă Magali, fără să-și ascundă dezgustul din voce.

— De ce nu ne-ai spus până acum? se înalță vocea tatei, acoperind-o pe cea a chelnerilor care intonează o versiune jalnică a lui *Mulți ani trăiască!* la masa de alături.

Iar Paul se mulțumește să stea pe scaun, mestecând spaghete și sorbind din apa cu gheață, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum logodnica lui nu s-ar fi întors cu puțină vreme în urmă de la o vânătoare dementă prin toată Franța, ca și cum nu mi-ar fi spus, chiar ieri, că nu e sigur că mai vrea să se însoare cu mine, ca și cum eu nu aș fi aflat, prin intermediul *tatălui* său, că acceptase postul oferit în acel orășel îndepărtat din Pennsylvania.

Dintr-odată, surorile mele, tata și părinții lui Paul încep să vorbească toți de-a valma. Un pluton de execuție care mă împușcă drept în cap cu întrebări.

Și pentru prima oară în viața mea nu am răspunsurile. Nu sunt capabilă să rezolv problema. Tot ce pot să fac este să mă ridic și să străbat orbește sala de mese și holul, dărâmând în drum o vază înaltă cu gladiole roșii, fără să mă opresc să îmi cer scuze.

Trag în piept aerul jilav al serii și alerg pe trotuarul aglomerat, încercând cu disperare să regăsesc parfumul alinător de lavandă și rozmarin pe care l-am simțit la vie.

Dar nu pot. Parfumul s-a risipit.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Taxiul mă lasă în singurul loc unde ştiu că o pot găsi.

Îmi trec peste inscripţia funerară mâinile ude de la ştersul şuvoiului de lacrimi care îmi umple ochii.

Claire Marie Turner
Soţie şi mamă devotată
20 martie 1953 — 1 septembrie 1993

Degetele mele tremurătoare zăbovesc asupra datei morţii ei şi-n clipa următoare realizez că mâine e, cu totul întâmplător, întâi septembrie. Este aniversarea zilei în care am pierdut-o pe mama. Am fost atât de prinsă cu problemele mele, încât am uitat.

Nici nu-mi simt picioarele îndoindu-se sub mine până ce nu ating cu mâinile pământul rece şi ud. Aş vrea ca pământul să mă înghită cu totul şi să mă ducă acolo unde este mama, ca să o pot revedea. Ca să îi spun că-mi pare rău că am uitat.

Şi s-o întreb *de ce*.

De ce viaţa pe care mi-am planificat-o atât de perfect, atât de precis, s-a răsturnat cu fundul în sus în numai câteva zile?

Şi de ce nu ştiu ce să fac ca să îndrept lucrurile?

Mă las să cad pe spate, cu ochii obosiţi căutând în sus spre norii întunecaţi şi ameninţători care se mişcă iute pe deasupra capului meu, gata să-şi descarce sacii cu ploaie grea, dar încă nedispuşi să cedeze.

Oare şi eu sunt la fel de încăpăţânată ca norii ăştia şi mă ţin cu dinţii de un lucru la care ar trebui să renunţ? Şi mă îngrijesc de cei apropiaţi, de parcă aş *şti* ce e mai bine pentru ei, când în mod clar nu am idee ce e mai bine pentru *mine*?

O picătură mare şi rece mă stropeşte pe obraz, urmată de o alta şi o alta, până ce picăturile se transformă într-o aversă în toată regula.

Corpul meu îngreunat se afundă şi mai mult în pământ, lângă mama, iar apa mi se scurge pe faţă, inundându-mi ochii. Şi atunci îmi dau seama că *într-adevăr* asta am făcut tot timpul. M-am ţinut cu dinţii. Am planificat, controlat şi reparat vieţile altora atâta amar de vreme, încât nu am avut niciodată timp să mă opresc ca să o evaluez pe a mea. Am jucat la sigur. Mi-am propus să nu clatin barca. Să menţin mereu controlul.

Paul a fost parte a acestui plan. Încă din colegiu, când începuserăm să ieşim împreună, Paul fusese cea mai sigură opţiune. Îmi stătuse alături şi mă consolase atunci când aflasem că iubitul pe care îl aveam de doi

ani mă înșelase și, dintr-o singură privire — din felul cum își pieptăna părul negru ca smoala cu cărare pe o parte și cum purta întotdeauna un pix în buzunarul de la piept —, am știut că *el* nu mă va înșela niciodată. Era un om statornic și, după anii petrecuți încercând să îmi îndrept familia spre liman după pierderea mamei, aveam nevoie de stabilitate. Tânjeam după ea.

Și dintr-odată o aud. Vocea după care jinduiesc atât de tare și cu atâta disperare — vocea mamei — punându-mi întrebarea la care evit de mult timp să răspund. Aceeași întrebare pe care Julien mi-a pus-o acum o zi, la un ocean distanță.

Îl iubești?

Știu răspunsul. Da, *l-am iubit* pe Paul. L-am iubit cu adevărat.

Dar totodată știu că nu mai sunt *îndrăgostită* de el.

Ploaia mă udă până la piele și spinarea mi se afundă și mai adânc în pământul rece, îmbibat de apă. Mă sprijin de piatra funerară a mamei și mă ridic.

De ani de zile știu că nu mai sunt *îndrăgostită* de Paul.

Dar Paul e statornic din fire. Iar eu m-am agățat de această stabilitate ca de o vestă de salvare, de teamă să nu mă înec.

Și acum, iată, mă înec oricum.

Dar a sosit vremea să înot și să ies la suprafață.

***

Stau dârdâind de frig în pragul camerei de lucru a lui Paul din casa noastră din DC, cu părul şi hainele şiroind de apă.

Paul e aşezat la birou, uitându-se drept înainte, spre peretele pe care stă înrămată, chiar deasupra traiectoriei privirii lui, diploma în drept de la Universitatea Georgetown.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spun, aşezându-mă cu grijă pe marginea canapelei, cu corpul scuturat încă de frisoane.

— Unde ai fost?

Se întoarce spre mine cu o expresie amorţită pe faţă şi ochii lui negri par un gol adânc, fără fund.

— Am vrut să fiu singură, ca să-mi limpezesc gândurile. M-am dus s-o văd pe mama.

Nu spune nimic şi nu dă niciun semn că m-ar fi auzit, aşa că insist.

— Paul, eşti mulţumit de viaţa noastră împreună? Ştiu că e o întrebare grea, dar simt cu disperare nevoia de a afla răspunsul.

Paul clatină din cap şi expresia lui pasivă se transformă într-una de frustrare în clipa când izbeşte cu pumnul în birou.

— Nu, acum nu sunt. Nu sunt deloc mulţumit. Ce naiba a fost în capul tău de ai ieşit din restaurant ca o furtună şi i-ai lăsat pe părinţii mei cu gura căscată? Doar ştii că nu le-am povestit nimic despre ce s-a întâmplat săptămâna asta. Tu şi familia ta aţi fi putut, măcar de

data asta, să vă purtați ca niște oameni normali și să vă țineți dracului gura.

— Îmi pare rău că familia mea nu este la fel de perfectă ca a ta, îl reped eu, incapabilă să-mi ascund amărăciunea din voce. Dar poți să-mi spui de ce trebuia să luăm cina în oraș cu ai tăi în prima seară de după întoarcerea mea, când, în mod clar, noi doi avem de discutat lucruri mult mai importante, ca de pildă dacă mai vrei sau nu să te însori cu mine sâmbătă?

Paul mototolește o foaie de hârtie în pumn și o aruncă în coșul de gunoi, ratând ținta cu vreo doi centimetri. Apoi își înalță ochii spre mine cu un amestec de furie, durere și tristețe. Nu zice nimic.

— Înainte de toate astea, înainte de săptămâna asta, erai fericit cu viața pe care o duceam noi doi?

— Ce vrei să spui?

Îmi înfășor cu brațele corpul înfrigurat, cu pielea încă de găină, și îmi adun tot curajul pentru a continua.

— Răspunde-mi, Paul. Asta e viața pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna? Cu noi doi lucrând non-stop, făcându-ne proiecte pentru casa asta...

— Dar am crezut că-ți place casa noastră.

— Îmi place, Paul. Dar nu despre asta e vorba. Știu că noi doi suntem împreună de opt ani și mai știu că e normal ca o parte din pasiune, din romantism, ca să zic așa, să fi pierit între timp, adaug, ațintindu-mi privirea asupra lui ca să fiu sigură că mă urmărește.

Întrebarea este: a existat cu adevărat pasiune între noi, măcar la început?

— Ce tot spui? Pasiune? Romantism? Unde te trezeşti, Chloe? Ăsta nu-i un roman de dragoste, ce naiba!

— Nu, Paul, nu îmi închipui că viaţa noastră ar trebui să fie aidoma unui roman de dragoste. Dar cred că... cred că noi doi trăim împreună de ani de zile ca nişte parteneri de afaceri. Nu facem decât să muncim şi să amenajăm casa şi să discutăm despre muncă şi despre amenajarea casei.

— Nu uita de orele — mai bine zis de *anii* — pe care ţi i-ai petrecut ocupându-te de familia ta. Poate că dacă n-ai fi stat fiecare minut liber la telefon, discutând cu tatăl şi cu surorile tale şi dându-le sfaturi la fiecare criză prin care treceau, am fi avut mai mult timp de petrecut împreună.

Îmi vine să-l pocnesc. Să-i spun că nu e treaba lui să mă judece, să judece prin ce am trecut cu ai mei şi felul cum m-am descurcat eu.

Are însă parţial dreptate. Lucru pe care nu mai pot să-l neg.

— Îmi pare rău că am lăsat toate dramele lor personale să se amestece în viaţa mea... în viaţa *noastră*. Dar aşa am considerat eu că trebuie să mă comport după ce am pierdut-o pe mama.

— Chloe, ce Dumnezeu, mama ta a murit acum vreo douăzeci de ani. Nu crezi că tatăl şi surorile tale ar trebui să se ocupe singuri de treburile lor?

— Mâine se împlinesc optsprezece ani. Dar da, ar trebui să-şi rezolve problemele singuri, fără ajutorul meu, şi sunt conştientă că ăsta e un lucru de care va trebui să mă ocup. Dar îi iubesc, Paul. Ei sunt familia mea. Sunt oamenii cei mai importanţi din viaţa mea. Şi dacă noi doi ne vom căsători, ei vor fi şi familia ta. Probabil că întotdeauna am sperat în sinea mea că o să te porţi mai îngăduitor cu ei şi că o să ajungi să-i îndrăgeşti cu timpul. Şi că, în cele din urmă, vei fi chiar încântat să ai o familie mare şi nebună, cu atât mai mult cu cât tu eşti singur la părinţi. Dar se vede treaba că m-am înşelat.

— Mă rog, bombăne Paul pe tonul bosumflat al unui copilaş de cinci ani.

— Familia mea nebună n-o să dispară peste noapte, Paul. Şi n-am de gând să mă înstrăinez de ei doar pentru că uneori o mai iau razna.

Paul pufneşte supărat şi îşi încrucişează braţele la piept. Disprețul pe care l-a nutrit întotdeauna faţă de tata şi de surorile mele e încă un indiciu alarmant pe care am ales să îl ignor de ani la rând.

— Răspunde-mi la ceea ce te-am întrebat, insist eu, sătulă să tot batem câmpii. Eşti mulţumit? Eşti mulţumit de viaţa noastră împreună?

— De ce crezi că am acceptat postul din Pennsylvania?

— Chiar crezi că mutatul în suburbii şi o viaţă de casnică şi de mamă ne va ajuta să ne rezolvăm problemele?

— Nu mi-am dat seama că avem probleme, răspunde el pe un ton rece. Dar acum, după câte s-au întâmplat săptămâna asta, văd că sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine.

Îmi prind picioarele cu braţele şi simt picături reci de apă alunecând din păr şi scurgându-mi-se pe ceafă.

— Îmi pare rău, Paul. Îmi pare foarte rău de tot ce s-a întâmplat săptămâna asta. N-ar fi trebuit să te mint. Ar fi trebuit să-ţi spun de la bun început adevărul, în loc să încerc să rezolv singură totul.

Se reazemă de spătarul scaunului, cu gura strânsă pungă şi ochii obosiţi.

— Dar vreau să fii sincer cu mine, continui eu. Dacă ţi-aş fi povestit ce se întâmplă, crezi că te-ai fi simţit altfel decât te simţi acum?

Când ochii lui negri şi reci îi întâlnesc pe ai mei, recunosc privirea pe care am văzut-o în ei de luni de zile, dacă nu de ani. Şi pe care m-am priceput atât de bine s-o ignor, grăbită, cum am fost, să deslușesc în ea numai ce mi-a convenit, încât acum am senzaţia că o văd pentru întâia oară.

Nici el nu mă mai iubeşte.

— Ce-ai vrea să-ţi spun, Chloe? Că dacă m-ai fi sunat atunci şi mi-ai fi zis: „Bună, iubitule, aseară am lăsat un francez să mă îmbete, apoi *de bunăvoie* l-am condus la mine în cameră, unde am leşinat şi el mi-a furat lucrurile. Poţi să mă ajuţi?", aş fi sărit în primul avion spre Franţa? Asta ai vrea să auzi de la mine?

O lacrimă rece îmi înțeapă pleoapa.

— Dar ți-am explicat, Paul. Individul m-a drogat. N-aș fi permis în viața mea unui străin să mă conducă în cameră dacă aș fi știut ce fac.

Dar în clipa când vorbele astea îmi zboară din gură, imaginea lui Julien sărutându-mă îmi apare brusc în minte. Atunci am știut ce fac și totuși o făcusem.

— Totul e așa de incredibil. Am impresia că nu te mai cunosc, zice Paul, privind pe lângă mine pe fereastră.

Mintea mea refuză să nu se mai gândească la Julien și mă uit în jos.

— Poate că nici nu mă cunoști.

O tăcere chinuitoare se așterne peste camera mică de lucru, până ce, după câteva clipe, Paul o sparge.

— De-aici ți-a venit ideea, nu-i așa? Îngrijorarea asta subită referitoare la lipsa de romantism din relația noastră? Fuga de poliție cu fostul escroc te-a făcut să realizezi că ai avea nevoie de mai multă *pasiune* în viața ta? De mai multă emoție?

Tonul sec și sarcastic al lui Paul mă lovește drept în inimă. Dar, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, și cu el, trebuie să recunosc că exact asta s-a întâmplat.

— Nu te-ai întrebat niciodată dacă noi doi nu am pornit pe o cale greșită? Dacă tot ce-am făcut n-a fost decât să muncim și să economisim bani și iarăși să muncim și să economisim pentru o viață pe care de fapt nu o *trăiam*? îl întreb.

— Nu, Chloe, n-am simţit asta niciodată, nici măcar acum. Am vrut să urmez Facultatea de Drept şi asta am făcut. Am vrut să mă fac avocat şi asta am făcut. Am vrut să lucrez la firma aia din Pennsylvania şi să locuiesc într-un oraş mai mic şi asta intenţionez să fac.

Aproape că aud vorbele lui Julien răsunându-mi în cap. *Ce plictisitor! Cum rămâne atunci cu pasiunea?*

Acum, la mii de kilometri distanţă de Julien, gândindu-mă în urmă la toate acele conversaţii în care m-a acuzat că nu-l iubesc pe Paul, că nu mai simt nicio pasiune pentru el, realizez că a avut dreptate. *Într-adevăr,* unde e pasiunea?

— Paul, aminteşte-ţi de primele noastre întâlniri, când eram la colegiu. Ai simţit vreodată că trebuie neapărat să fim împreună? Că fără mine n-ai putea trăi?

Se încruntă nedumerit.

— Dar a existat măcar o scânteie între noi? insist eu.

— Nu toate relaţiile sunt aşa, Chloe. Unele sunt, pur şi simplu, stabile.

Iată, o luăm de la capăt. *Stabilitatea.* Vesta mea de salvare.

Dar acum n-o mai vreau. Nu mai am nevoie de ea.

— Dar pentru o căsnicie e nevoie de mai mult decât de stabilitate, spun eu.

— Acum nu mai contează. După săptămâna asta, stabilitatea noastră, atâta cât a fost, s-a dus.

— Deci te-ai hotărât? Te muţi în Pennsylvania?

— Da, am acceptat postul pentru că vreau să mă mut! strigă Paul și venele i se încordează pe frunte. Am crezut că noi doi ne dorim aceleași lucruri. Am crezut că vei înțelege ce ocazie nemaipomenită ar fi putut fi pentru noi. Am crezut că-ți dorești o casă mai mare și o familie mai numeroasă, așa cum vreau și eu. La urma urmei, nu asta ar fi trebuit să-ți dorești după ce am stat împreună opt ani?

— Poate că-mi voi dori toate aceste lucruri... cândva. Dar deocamdată nu sunt pregătită. Și ți-am spus asta. Ți-am spus-o de nenumărate ori.

— Sau poate că nu ești pregătită să faci toate aceste lucruri împreună cu *mine*, zice Paul și falca îi cade, iar ochii îi sunt obosiți și abătuți.

O lacrimă stingheră îmi alunecă pe obraz. Are dreptate.

— Îmi pare rău, Paul. Îmi pare foarte rău.

Își trece degetele peste frunte, ascunzându-și ochii preț de o clipă, apoi îi ridică spre mine.

— Deci totul s-a sfârșit? Cu asta ne alegem după atâția ani?

Nu-i răspund. Nu sunt nici măcar în stare să-l privesc în ochi. Mă simt de parcă m-aș fi spart în două și nu știu, după ce-l voi lăsa să plece, cine anume — dacă va exista cineva — va aduna cioburile.

— Ce facem cu nunta? mă întreabă cu voce dezumflată.

— Mă ocup eu, îi răspund. În cariera mea de organizatoare de evenimente, am anulat destule nunți... deși nu și pe a mea.

Dă din cap și se ridică în picioare.

— În weekend o să stau la ai mei, iar săptămâna viitoare o să vin să-mi iau lucrurile.

Tonul i-a revenit la cel formal, pe care-l folosește atunci când discută cu clienții la telefon.

— OK, răspund și, urmărindu-l cum se îndreaptă spre ușă, simt nevoia să mai spun ceva, să continui să-mi cer iertare, dar, în adâncul inimii, știu că am vorbit deja destul.

Se întoarce, îmi aruncă o ultimă privire obosită, apoi iese. După două minute, ușa de la intrare se trântește și ecoul răsună în casa goală.

Paul a plecat și a luat cu el toată stabilitatea pe care am înmagazinat-o în mine în ultimii opt ani.

Mă prăbușesc înapoi pe canapea, îmi înfășor cuvertura mai strâns în jurul brațelor care tremură și sper cu fiecare fibră a corpului că am luat decizia corectă și că, într-un fel sau altul, după ce ploaia va înceta să cadă, voi găsi în mine tăria de a mă aduna și de a porni spre locuri mai însorite.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Şoapte înăbuşite mi se strecoară în urechi. Visez?

Mă rostogolesc pe o parte şi mijesc ochii prin fanta ce s-a deschis nepoftită între gene. Toate cele trei surori ale mele stau buluc aplecate peste mine şi îşi aruncă una alteia priviri îngrijorate.

Închid ochii la loc.

— Chloe, de ce dormi în camera de lucru? Şi de ce eşti fleaşcă?

Sophie se aşază în genunchi lângă canapea şi dă deoparte o şuviţă de păr care mi s-a lipit de obraz.

— Paul nu e acasă, zice ea pe un ton blând. Voi doi aţi discutat aseară?

O, Doamne! Aseară. Cum o să le spun că unica relaţie pe care au contat ele în ultimii opt ani s-a terminat în mod oficial? Că sora lor mai mare şi-a pierdut complet controlul asupra propriei vieţi?

Dar chiar s-au întâmplat toate astea?

Îmi amintesc de silueta subţire a lui Paul ieşind din camera de lucru şi aud în minte uşa de la intrare trântindu-se şi ştiu că da, totul a fost real.

Mă ridic cu greu în şezut şi golul din stomac mă face să ameţesc. Mă întorc şi le înfrunt pe surorile mele. N-am cum să le evit. N-am cum să fug de ele.

— Paul a plecat. Nunta a fost anulată, rostesc şi vorbele îmi ies mecanic din gură, chiar dacă încă nu-mi vine să cred.

— Ai anulat nunta? chiţăie Lily din spatele lui Sophie.

— Lily, şuieră Sophie. Adună-te.

— Scuze, mormăie ea.

Sophie se aşază lângă mine şi mă pregătesc să fac faţă celor o sută şi una de întrebări pe care ştiu că mi le va pune.

În schimb, mă ia în braţe şi mă trage la pieptul ei.

— Îmi pare rău, Chloe, zice, mângâindu-mă pe păr. Îmi pare tare rău.

Primul meu impuls e s-o îndepărtez şi să îi spun că totul e în regulă, că mă pot descurca singură, dar mă trezesc prăbuşită în braţele ei, recunoscătoare pentru tăria pe care mi-o oferă într-o dimineaţă în care puterile par să mă fi părăsit.

— Totul va fi bine, ai să vezi, spune ea pe vocea cea mai liniştitoare pe care am auzit-o vreodată ieşind dintre buzele ei.

Îmi las obrazul pe umărul ei şi oftez.

— Cum? Cum o să fie totul bine? Nunta urma să se ţină peste două zile. Şi viaţa mea e un dezastru.

Sophie își așază mâinile pe umerii mei și se apleacă spre mine.

— De-asta suntem aici. Tu ne-ai ajutat toată viața. Acum e rândul nostru să te ajutăm.

— Dar nu se poate...

— Termină, Chloe. O să ne ocupăm noi de toate. Tot ce ne trebuie e lista celor pe care trebuie să-i sunăm și o s-o facem. N-o să te lăsăm să te apropii de telefon.

— Serios? Dar cum rămâne cu tata? O să-și iasă din minți. Și cu banii pe care i-a cheltuit cum rămâne? N-avem cum să-i recuperăm pe toți.

— Tata n-o să pățească nimic, zice Lily, făcând un pas spre mine. O să ne ocupăm noi de el *și* de anxietatea lui. Astăzi nu e treaba ta.

— OK, spun, întrebându-mă cum de s-au maturizat surorile mele fără ca eu să observ.

— Hai, vino, mă trage Sophie de pe canapea. Puți, du-te și fă un duș. Pe unde Dumnezeu ai umblat azi-noapte? Te-ai rostogolit în noroi?

Mă rog, poate că, la urma urmei, nu s-au maturizat atât de tare.

***

După duș și după ce înfulec o farfurie mare de clătite pufoase înecate în sirop de arțar pregătite de Sophie pentru mine, le dau fetelor lista și numerele de telefon ale celor o sută optzeci și patru de invitați, precum și

datele de contact ale fotografului, operatorului video, florăresei, DJ-ului, și așa mai departe, iar ele se încuie în camera de lucru cu telefoanele lor celulare, fără să protesteze câtuși de puțin.

Mă răsucesc circa o jumătate de oră de pe o parte pe alta în patul uriaș și stingher, incapabilă să mă gândesc la altceva decât la faptul că, în clipa asta și la cererea mea, surorile mele îmi anulează nunta, promițând prietenilor și membrilor familiei că-și vor primi cadourile înapoi și rostind cuvinte de genul „N-a fost să fie, înțelegeți, nu-i așa?".

Dar după o vreme și după ce mă forțez să nu-mi mai fac atâtea griji pentru nunta ratată, un nou sentiment mi se strecoară în piept.

Sunt liberă.

În avionul care m-a adus acasă, mi-am repetat de nenumărate ori că voi simți ușurare la revederea lui Paul. Că voi găsi alinare în stabilitatea pe care relația noastră mi-a oferit-o întotdeauna.

Dar nu simțisem acea ușurare sau alinare. În schimb, când stătusem la masă la restaurant cu mama lui cea rigidă și tatăl dominator, cu Paul, căruia nu-i păsa că acceptase un job într-un loc în care știa foarte bine că nu vreau să trăiesc, îmi dădusem seama că dacă mai rămân acolo o secundă, o să mă sufoc.

Iar acum senzația aceea de sufocare a pierit dintr-odată, ca o furtună care se abate peste noapte și dimineața dispare. Iar în locul ei rămâne libertatea.

Am stat cu Paul *atâta* timp și, înainte de săptămâna asta, niciodată nu am evaluat relația noastră. Nu mi-am luat nicicând răgazul de a mă gândi că uneori relația era extenuantă — că *el* era extenuant. El, cu obsesia lui pentru curățenie, cu perfecționismul, cu predictibilitatea, cu stabilitatea lui. Aceste trăsături mă atrăseseră la început, însă acum, când zac întinsă singură în pat, cu viitorul complet necunoscut și încețoșat în față, știu că sunt ultimele lucruri de pe lume pe care mi le doresc.

Dintr-odată simt că pieptul mi se deschide, ca și cum pot să respir din nou. De acum încolo îmi voi putea umple viața cu tot ce îmi doresc. Nu mai trebuie să mă limitez la ceea ce mi-ar fi putut oferi viața alături de Paul.

Încep să meditez la ceea ce îmi doresc *cu adevărat* să includ în acest viitor nou și neatins care se așterne în fața mea ca o pagină albă ce așteaptă să fie scrisă, însă în clipa următoare ușa dormitorului se crapă. Silueta masivă a tatei umple cadrul ușii și îngrijorarea îi este săpată în frunte ca un tatuaj.

Intră și se așază pe marginea patului, la picioarele mele. Anticipez că va da drumul uneia dintre diatribele lui obișnuite despre faptul că noi, fetele, o să-i provocăm un atac de cord, însă cutele de pe frunte îi dispar ca prin farmec, apoi își îmblânzește ochii căprui de urs mare și îmi zâmbește.

— Sunt foarte mândru de tine, să știi.

— Mândru? repet eu, și mă gândesc că surorile mele l-au drogat sau așa ceva, din moment ce niciodată nu l-am văzut atât de calm când vreuna dintre noi traversa o criză.

— Da, mândru. Dintotdeauna am știut că Paul nu e bărbatul potrivit pentru tine. Și sunt convins că mama ta ar fi fost de aceeași părere.

— Ce vrei să spui?

— Nu te făcea să radiezi.

OK, e clar, Sophie i-a strecurat în pahar una dintre substanțele alea pe care le lua când era la colegiu. Nu îl mai recunosc pe tata.

— Nu mă făcea să *radiez*?

— Da, așa cum radia mama ta când trăia.

Nu apuc să zic nimic, că tata mă trage spre el și mă îmbrățișează, lucru pe care îl face foarte rar, iar barba lui nerasă mă zgârie pe față și brațele lui solide mă învăluie cu totul.

— Să înțeleg că nu te-ai supărat pe mine? Că nu ești supărat că ai pierdut banii cheltuiți pentru nuntă? Și că toate rubedeniile și toți prietenii vor afla că m-am despărțit de Paul?

Tata își așază mâinile calde pe umerii mei și îmi zâmbește.

— Chloe, ești cea mai grijulie și responsabilă tânără pe care am cunoscut-o vreodată, iar după ce mama voastră a murit, ți-ai sacrificat adolescența și prima tinerețe pentru a te ocupa de noi. Când prietenele tale

mergeau la întâlniri cu băieții, se îmbătau pentru prima oară și dădeau de necazuri, tu erai acasă cu mine și aveai grijă de micuța Magali, îmi dădeai medicamentele împotriva anxietății înainte de a mă duce la culcare, o așteptai împreună cu mine pe Lily, care întârzia seara să se întoarcă acasă, și aruncai marijuana dosită de Sophie la toaletă înainte ca eu să dau de ea.

Chicotesc la amintirea tuturor acestor episoade, dar mă simt și ușurată că toate au trecut.

Tata îmi vorbește acum cu și mai multă blândețe.

— Dar n-a fost corect pentru tine, Chloe. Te-ai maturizat prea repede. Ai ratat anii când aveai dreptul să te porți iresponsabil. Sau să faci greșeli. Să umbli haihui și să dai de belele. Ai fost tot timpul acasă, mereu gata să îți salvezi familia. Iar acum... acum e pentru *prima* oară când ți se întâmplă ceva ce nu poți rezolva de una singură. Așa că, draga mea, nu sunt supărat pe tine. Sunt supărat pe mine pentru că nu am fost un tată mai bun pentru voi. Pentru că nu v-am stat alături așa cum ar fi trebuit.

— Tată...

— Nu, Chloe. Ăsta e adevărul. N-am fost cel mai bun tată pentru tine și surorile tale. Tu ai intervenit de fiecare dată când eu nu mi-am asumat îndatoririle de părinte. Dar acum e cazul să înțelegi că suntem bine cu toții. Eu sunt bine. Surorile tale sunt bine.

Îl văd cum se apleacă și-mi dă o șuviță de păr pe după ureche, cu ochii strălucind de lacrimi.

— Și totul mulțumită ție. Mama ta ar fi foarte mândră de tine, de omul care ai devenit. Dar și-ar fi dorit să-ți trăiești viața. Și, în calitate de tată, îți *ordon* să o faci. Trăiește-ți viața, scumpo, pentru că, Dumnezeu știe, anii trec atât de repede și nu vreau să-ți petreci tot restul vieții făcându-ți griji pentru mine. În plus, chiar nu-ți cunoști deloc surorile? zice, și un rânjet apare pe fața lui mare, în timp ce o lacrimă îi alunecă pe obraz. Când își pun ele ceva în cap, nu se lasă până nu obțin ce-și doresc. Și recuperarea banilor cheltuiți pentru nuntă nu va face excepție.

Chicotesc și-mi șterg propriile lacrimi, în timp ce tata mă trage într-o nouă îmbrățișare caldă.

— Mersi, tată. Mulțumesc mult de tot.

După cea mai strânsă îmbrățișare de care am avut vreodată parte, îl întreb:

— De ce nu mi-ai spus mai de mult ce credeai despre Paul?

— Nu era treaba mea.

— Dar ești tatăl meu.

— Chloe, doar te cunoști prea bine. Trebuia ca singură să-ți dai seama. N-am idee cum de s-a întâmplat, dar mă bucur că n-a fost prea târziu.

Mă uit peste umărul lui la sacoșa de cumpărături azvârlită într-un colț al dormitorului — sacoșa în care stau și acum scrisorile mamei și fotografia ei frumoasă. Și înțeleg că nu mi-am dat chiar *singură* seama.

— Tată, vreau să-ți arăt ceva. Poate că o să ajute un pic la lămurirea lucrurilor.

— Oh? zice el și-și arcuiește o sprânceană, amintindu-mi de Julien.

Îmi ridic corpul obosit de pe pat, traversez încăperea și iau de jos singura sacoșă cu care m-am întors din Franța, sperând că poate, *poate*, păstrează încă în ea o licărire din zilele acelea însorite pe care îmi doresc cu disperare să le întrevăd cât de curând la orizont.

***

În noaptea asta, după ce și ultima persoană de pe listă a fost sunată, după ce familia m-a ajutat, pentru întâia oară, pe *mine* să ies dintr-o criză, în loc să o ajut eu pe ea, mă întind pe pat și împrăștii scrisorile mamei în jurul meu.

Azi-dimineață l-am lăsat pe tata să le citească singur, dar încă nu mi-am luat inima în dinți ca să le parcurg eu însămi. Acum însă, la împlinirea a optsprezece ani de când am pierdut-o pe mama, știu că a sosit vremea. Mama mea cea isteață a găsit ea o cale de a se întoarce la mine prin cuvintele așternute pe hârtie cu atâta timp în urmă și știu că, într-un fel sau altul, și din indiferent ce loc s-ar afla acum, m-a condus până aici. Sper doar ca scrisorile să mă ajute să mă lămuresc, măcar un pic, în legătură cu ceea ce ar trebui să fac în continuare.

În următoarea oră, mă aplec cu atenție asupra scrisului ei înflorat și vesel — iar cuvintele ei mă fac să râd, mă fac să plâng, mă fac să mă simt iarăși vie. Mama nu a trăit decât patruzeci de ani, dar a avut o viață bună. A trăit — a trăit *cu adevărat*. L-a iubit pe tata mai mult decât mi-am închipuit eu că cineva ar putea iubi, iar când eu și cu surorile mele am apărut pe lume, s-a bucurat de fiecare clipă petrecută împreună cu noi. E totul consemnat aici, în scrisorile către Magali — a călătorit, nu a ratat nicio ocazie să bea un pahar de vin bun, a fost o fire aventuroasă și, mai presus de orice, nu s-a temut să își asume riscuri.

Nu și-ar fi dorit să mă vadă irosindu-mi viața, alegând calea sigură și planificând viețile altora. Și exact asta am făcut în ultimii optsprezece ani.

E vremea să schimb toate astea, e vremea să merg mai departe. Și, așa cum mi-a ordonat tata, e vremea să îl las pe el și pe surorile mele să-și trăiască viețile și să-și poarte singuri bătăliile. Iar eu o s-o apuc pe o nouă cale, pentru că cea veche nu mi se mai pare acum deloc bună.

Împăturesc la loc scrisorile mamei, atentă să nu rup cumva hârtia subțire și îngălbenită de vreme, și ușa dormitorului se dă de perete. Cele trei surori mai mici ale mele se înghesuie în prag, îmbrăcate în tricouri și pantaloni largi de pijama, amintindu-mi de cum obișnuiau să intre la mine în cameră când erau micuțe, așteptând

să fie îmbrățișate, să li se spună o poveste înainte de culcare și să fie alinate după moartea mamei.

Dar nu de asta au venit acum la mine. Au crescut, sunt niște oameni maturi, iar astăzi mi-au dovedit-o. Le zâmbesc, copleșită de iubire.

Năvălesc în cameră și se cațără toate trei în pat cu mine.

— Am vrut doar să ne asigurăm că te simți bine, chițăie Magali, și orice urmă din atitudinea de adolescentă rebelă a dispărut când mă privește cu ochii ei căprui inocenți.

O strâng de mână.

— Mersi, Mags.

Mă uit pe rând la toate.

— Vă mulțumesc tuturor pentru ce ați făcut pentru mine.

— Păi nu se întâmplă în fiecare zi ca sora mai mare să-și anuleze nunta, zice Lily.

— Să sperăm că e pentru ultima oară când suntem nevoite să anulăm o nuntă, răspund eu oftând. *Insist* să nu-mi urmați exemplul.

— Fără supărare, surioară, dar când ne-ai văzut copiind ce faci tu? ripostează Lily.

— Ai dreptate, spun fără să mă supăr, după câte a făcut azi pentru mine, pentru remarca ei sarcastică.

— Ce-i cu alea? întreabă Sophie, arătând spre vraful de scrisori din mâna mea.

Mă uit în jos la paginile pline de vorbele mamei, un dar incredibil pe care îl ţin acum în mâini, şi ştiu că a sosit vremea să le povestesc totul. A sosit vremea să le ofer toate amănuntele, toate *amănuntele picante*, după cum se exprimase Sophie, a ceea ce am început să numesc „aventura mea în Franţa".

***

O oră mai târziu, după ce am scos totul din mine — de la dimineaţa în care Julien m-a sărutat în holul de recepţie de la Athénée, la călătoria cu autocarul în Turul Romantic al Franţei pentru Proaspăt Căsătoriţi, dezastrul din magazinul cu lenjerie intimă, interogatoriul poliţiei, felul cum m-am îmbătat în căsuţa lui Julien după ce am descoperit tablourile cu perechile de îndrăgostiţi care se îmbrăţişau la Paris, până la dansul şi sărutul sub stele şi la pasiunea pe care o simţisem pentru el în noaptea aceea în vie, iar în cele din urmă la legătura dintre mama şi toate aceste întâmplări nebune —, fetele stau tăcute şi mă urmăresc cu ochii căscaţi de uimire. Sigur, tac numai pentru că le-am interzis să scoată o vorbă până ce nu termin, dar chiar şi aşa, expresiile lor şocate trădează neîncrederea.

După ce sfârşesc, în fine, cu istorisirea tuturor acestor evenimente uluitoare, fără ca de data asta să-mi mai ascund sentimentele, realizez că acum *nu* mai cred nici eu că n-a fost decât o simplă coincidenţă faptul că am

ajuns la via lui Julien — aceeaşi vie la care a stat şi mama acum mulţi ani şi pe care a îndrăgit-o atât de mult.

Şi mai ştiu, fără umbră de îndoială, că dacă nu voi face ceva în sensul ăsta, dacă nu-mi voi urma propriul instinct, ca şi îndemnul mamei, şi nu voi îndrăzni să ies de pe cărarea pe care am mers până acum pentru a mă aventura în necunoscut, n-o să mi-o iert toată viaţa.

— Acum avem voie să deschidem gura? întreabă Lily, cu ochii ei albaştri şi limpezi căscaţi de umire.

Mă sprijin de pernă şi-mi adun puterile. Le voi înfrunta întrebările. De data asta sunt pregătită.

— Daţi-i drumul, spun.

— Dumnezeule mare! Te-ai *sărutat* cu un escroc francez de *trei* ori în timp ce erai logodită cu Paul! chiţăie Lily, îndepărtându-şi o suviţă lungă de păr blond de pe faţă. Nu-i de mirare c-ai anulat nunta! Nu-mi mai recunosc sora cea mare! Cred că a răpit-o careva şi ne-a trimis-o în schimb pe târfa asta.

— Lily! o repede Sophie.

— Dar nu spun c-ar fi un lucru rău! Îmi place noua Chloe. Doar că nu-mi vine să cred.

— Sărută bine? mă întreabă Magali.

— Se mai ocupă şi acum cu... ştii tu... escrocheriile? întreabă Sophie.

— E bun la pat? zice Lily.

— Îi miroase respiraţia? vrea să ştie Magali.

— Ce întrebare mai e şi asta? o ia la rost Lily, pocnind-o peste genunchi.

— OK, OK, spun eu, încercând să le calmez. Da, sărută bine, nu, respirația nu-i miroase, și nu, nu se mai ocupă cu escrocheriile. Și n-am cum să știu dacă e *bun* la pat, pentru că nu sunt o târfă așa de mare ca tine, Lily.

— Hei! strigă ea, însă după sclipirea din ochi, îmi dau seama că mi-a luat remarca drept un compliment.

Sophie își înăbușă râsul.

— Zi că nu e așa, o provoacă ea pe Lily.

— Bine, recunosc. Dar nu m-am culcat niciodată cu un francez. Pun pariu că sunt al dracului de buni la pat.

— Ce Dumnezeu, Lily, ești dezgustătoare, pufăie Magali.

— Potoliți-vă amândouă, zice Sophie, aruncându-le o privire urâtă, după care își întoarce atenția spre mine. În primul rând, nu pot să cred toată povestea asta cu Julien, dar... și mai incredibilă mi se pare legătura mamei cu via aia din Franța. Sunt chiar scrisori de la mama?

— Mmhmm, îi răspund și îi întind foile.

— Putem să le citim? întreabă Magali.

— Sigur că da. A povestit despre fiecare din noi, chiar și despre cum se simțea când era însărcinată cu tine, Magali. Și despre cât de mult îl iubea pe tata. Și cât de bine se simțeau ei doi împreună.

Lily își întoarce fața spre perete, așa cum face întotdeauna când nu vrea să o vedem că plânge.

Ochii lui Sophie strălucesc de lacrimi în timp ce ia scrisorile din mâna mea.

— Și fotografia?

Întind mâna spre noptieră, iau poza și o așez în centrul micului cerc format de surorile mele.

Ne aplecăm toate și ne uităm îndelung la chipul mamei, strălucind de tinerețe, de frumusețe și de iubire.

Apoi, una după alta, fetele își ridică încet ochii spre mine, și s-a terminat cu toate întrebările și toate ciorovăielile.

A mai rămas totuși o singură întrebare.

— Și ce-ai de gând să faci acum? zice Sophie.

Strâng în mâini fotografia mamei și le zâmbesc — primul zâmbet autentic de când am revenit în DC.

— Mă întorc în Franța.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Biletele de avion last minute către Franţa *nu* sunt ieftine. Dar în momentul de faţă, cu banii pe care îi vom pierde din anularea nunţii şi cu jumătate din suma din contul meu bancar încă nerambursată, ce mai contează?

E ora cinci în dimineaţa de după Ziua Când Mi-Am Anulat Nunta şi iată-mă călare pe internet, în căutarea unui bilet spre Franţa, fără să am nici cea mai vagă idee ce voi face odată ajunsă acolo. N-am numărul de mobil al lui Julien, dar, chiar dacă l-aş avea, ar fi dispus să discute cu mine? Şi dacă da, ce i-aş putea spune?

„Bună, Julien. *Ieri* mi-am anulat nunta şi ştiu că te-am respins şi că te-am făcut să te simţi mărunt şi lipsit de importanţă, dar nu mă pot gândi decât la tine. Îmi pare rău că am distrus orice şansă ca familia ta să-şi recapete tabloul *şi* via, dar şi că ţi-am buşit Smartul. Pot să vin să stau o vreme la tine? Asta presupunând că mai ai unde să stai."

Nu, n-am cum să-i spun aşa ceva.

Dacă Julien nu mai vrea să mă vadă? Are şi aşa destule pe cap — să salveze casa şi via, să aibă grijă de

mama lui bolnavă şi să-şi plângă tatăl. De ce şi-ar dori să se ţină scai după el o americancă isterică?

Dar când mă gândesc la ceea ce mi-a spus în seara aceea în vie, la felul cum m-a privit, cum m-a atins şi m-a sărutat, sunt absolut convinsă că a simţit ceea ce simt şi eu. Însă după câte i-am făcut, după ce am plecat lăsându-l baltă, nu ştiu dacă va mai vrea să dea ochii cu mine vreodată şi, cu atât mai puţin, să-mi acorde o a doua şansă.

Scutur din cap şi mă concentrez asupra ecranului computerului. În Franţa nu am putut să planific şi să controlez nimic din ceea ce s-a întâmplat, iar acum situaţia se repetă. Dacă vreau să mă întorc în Franţa şi să văd ce *aş putea* să fac în privinţa lui Julien, atunci n-am decât să-mi cumpăr un bilet de avion şi să las restul să decurgă de la sine. Chiar dacă e posibil ca pe parcurs să am parte de suferinţe.

După ce mi-am anulat nunta şi am pus capăt unei relaţii de opt ani, mai jos n-am cum să decad, aşadar ce am de pierdut?

După vreo jumătate de oră de căutări, găsesc un bilet dus spre Lyon la cel mai rezonabil preţ cu putinţă. Dar înainte de a face rezervarea, deschid o filă nouă şi caut pe net via familiei lui Julien. Iar după ce dau de site, în partea de jos văd postat un număr de telefon.

Întind mâna şi iau telefonul şi, fără să stau pe gânduri, fără să planific ce am de zis, fără să-mi fac griji inutile, formez numărul internaţional.

— *Allô?* se aude vocea dulce a lui Magali, iar inima mea o ia la trap.

— Magali? Bună, sunt eu, Chloe.

Urmează un moment de tăcere. Sper că nu-mi va trânti telefonul în nas. Deşi, dacă ar face-o, n-aş putea s-o condamn.

— M-am gândit eu c-o să primesc veşti despre tine.

Glasul ei e blând, atotştiutor şi deloc înfuriat, aşa cum m-am temut.

— Am greşit, Magali. Mă întorc în Franţa. Mă întorc la Julien.

— Nu te-ai căsătorit?

— Nu, am anulat nunta. Acum ştiu că n-a fost o coincidenţă că l-am întâlnit pe Julien, că am ajuns la via voastră şi că mama a fost prietena ta.

Un chicotit uşor traversează linia telefonică.

— Mă bucur, *chérie*, că ţi-ai dat în fine seama că nu există coincidenţe. Când soseşti?

Tensiunea acumulată în umerii mei se atenuează când realizez că nu-mi va spune că doreşte să nu mă apropii la mai puţin de o mie de kilometri de fiul ei.

— Încă nu sunt sigură de dată. Probabil că săptămâna asta. Julien va fi acasă?

— Mi-e teamă că nu.

— Unde e?

— Azi-dimineaţă a plecat la Annecy. Presupun că ţi-a povestit despre tablou, nu?

— Da. L-a găsit?

— Nu încă. Dar a descoperit că tabloul e în Annecy. Nu știe unde *anume* în Annecy, dar, după câte îmi cunosc eu fiul, sunt sigură că va afla.

— Te superi dacă te rog să-mi dai numărul lui de mobil?

— Deloc, zice, și aș putea să jur că zâmbește. Știi ceva? îmi spune după ce-mi dictează numărul lui Julien. Semeni foarte mult cu mama ta.

Zâmbesc.

— Mersi, Magali. Sper să ne revedem în curând.

— Și eu sper.

Iau cardul de credit nou pe care tocmai l-am primit prin poștă și îmi rezerv un bilet dus spre Lyon la un zbor cu decolare la patru p.m. Nu-mi pasă că a costat de trei ori mai mult decât mi-am planificat să cheltuiesc.

Iar motivul pentru care nu-mi pasă este că dintr-odată știu *exact* unde își va găsi Julien tabloul la Annecy. Și că va avea nevoie de *mine* ca să îl duc în acel loc.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

— *Allô*?

Inima ameninţă să-mi sară din piept la auzul vocii lui Julien.

— Julien, sunt eu, Chloe.

O pauză lungă.

— Chloe?

— Ascultă, n-am mult timp la dispoziţie. Sunt în aeroportul din Lyon şi trebuie să prind peste jumătate de oră trenul spre Annecy. Mai eşti acolo, da?

Nu răspunde. *Dă, Doamne, să nu închidă*, mă rog în gând.

— Eşti aici? În Franţa? întreabă el.

Doar la auzul vocii lui profunde şi-mi vine să zâmbesc, deşi, în acelaşi timp, nu pot să ignor groaza care mi-a cuprins stomacul în care roiesc fluturi. Dacă ajung la Annecy şi el nu vrea să mă vadă?

Acum, însă, nu-mi permit să-mi fac griji pentru asta. Pentru că trebuie să-l ajut să găsească tabloul.

— Da, Julien. Sunt aici şi ştiu unde este tabloul.

— Da, am aflat că e în Annecy, dar...

— Nu, n-ai înţeles, eu ştiu *exact* locul unde se află. Ai încredere în mine, te rog. Sosesc cu trenul la Annecy la zece dimineaţa. Poţi să vii să te întâlneşti cu mine la gară?

Tace din nou şi îi aud răsuflarea grea.

— Bine, te aştept la gară.

— OK, ne vedem la ora zece.

Îmi închid noul celular internaţional şi scot din mine răsuflarea pe care mi-am ţinut-o pe parcursul convorbirii. Nu ştiu dacă Julien va fi încântat să mă revadă, dar măcar îl voi ajuta să găsească tabloul.

Mă aşez pe scaun în autobuzul care face legătura dintre aeroport şi oraş şi închid ochii. Nu-mi vine să cred că m-am întors în Franţa. Că în chiar dimineaţa când ar fi trebuit să păşesc spre altar, călătoresc prin ţara asta în căutarea unui tablou furat... şi pentru a mă întâlni cu un fost escroc pe care nu mi-l pot scoate din minte *şi* care ar putea să nu vrea să dea ochii cu mine.

Poate că Lily a avut dreptate. Poate că, într-adevăr, cineva m-a răpit şi m-a înlocuit cu o versiune a mea mai nouă şi mai nebună.

Dar trebuie să recunosc că, şi dacă efortul meu se va dovedi inutil, versiunea asta îmi place tot mai mult.

***

Cu poşeta şi doar un mic rucsac agăţat pe umăr, cobor din tren în Annecy şi trag în piept aerul răcoros de munte, în speranţa că îmi va linişti nervii din stomac.

N-am eu norocul ăsta.

Mă țin de stomac și urmez mulțimea care coboară scările, căutându-l între timp din ochi pe Julien.

Iar când zăresc o pereche de ochi căprui adânci, o umbră de barbă ce acoperă doi pomeți proeminenți și un început de gropiță care mă face să mă topesc toată aici, pe scări, nu mă pot abține și zâmbesc.

În clipa când privirile noastre se încrucișează, Julien pornește spre mine și ne întâlnim în mijlocul gării aglomerate.

Stând față în față cu el, toate vorbele mi se evaporă de pe limbă. Iar când îi văd expresia din ochi, știu pe loc că am luat decizia corectă întorcându-mă. Nu știu ce se va întâmpla de acum încolo, cât timp voi rămâne în Franța sau cum se va sfârși totul, dar nu contează. Pentru întâia oară în viața mea, mi-am ascultat inima, nu capul, iar când Julien îmi cuprinde mâinile și-mi mângâie obrazul cu buzele lui moi, mă simt de parcă toată povara lumii mi-ar fi fost luată de pe umeri.

— Nu pot să cred că ești aici, zice Julien, privindu-mă scrutător, iar gura lui schițează un zâmbet ezitant. Ce s-a întâmplat cu nunta?

— Am anulat-o, îi răspund. Ai avut dreptate. Nu-l iubesc pe Paul. Și, din câte se pare, am, în schimb, sentimente pentru altcineva.

Ridică din sprâncene.

— Da? Și cine ar putea fi acest altcineva, mă rog?

Îl lovesc în joacă în coaste și izbucnesc în râs.

— Presupun că ai idee.

Rânjește, cu ochii încă mari și respirația iute.

— Cât vei rămâne aici?

Ridic din umeri și îi arunc un surâs seducător.

— Depinde.

— Depinde de ce? Când trebuie să te întorci la muncă?

— Nu-mi fac griji în privința asta, spun eu.

— *Nu* îți faci griji în privința jobului?

— Nu, nu și de data asta. *Depinde* doar de tine și de cât timp mă vei putea suporta. Biletul meu e numai dus.

Într-un târziu rânjește cu toată gura, cu zâmbetul ăla dulce și tont al lui, și își strecoară brațele în jurul taliei mele, mă saltă și mă sărută drept pe buze în mijlocul gării aglomerate.

— Ai venit ca să rămâi? mă întreabă după ce-și desprinde buzele de pe gura mea și-i simt încă pe piele atingerea electrizantă.

— Da, am venit ca să rămân.

Mă mai strânge o dată în brațe și mă sărută iarăși pe obraz.

— Îmi pare *foarte* rău pentru nuntă. Sper că ești bine, totuși.

— Nu te preface că-ți pare *foarte* rău.

— Eu încerc să mă port ca un bărbat sensibil și te întreb dacă ești bine, iar tu presupui că am intenții rele, își înăbușă el un chicotit.

— Ești imposibil!

Clatin din cap, fără să-mi pot şterge zâmbetul de pe faţă.

— Dar hai să amânăm cearta. N-avem timp, trebuie să găsim tabloul.

Julien îmi ia rucsacul şi şi-l aruncă pe umăr şi pornim în aceeaşi direcţie spre care ne-am îndreptat acum câteva zile, numai că lucrurile stau acum *cu totul* altfel.

— Bun, acum spune-mi, zice el după ce ieşim din gară şi ne oprim la semafor, aşteptând să traversăm o stradă. *Cum* de ştii unde e tabloul? Şi *unde* crezi că e? Am sosit la Annecy ieri-dimineaţă şi am aflat cine are tabloul, dar încă n-am descoperit unde îl ţine ascuns.

— Ştii la cine e tabloul? îl întreb în timp ce ne croim drum prin străzile pietruite care îmi par acum atât de familiare, trecând pe lângă încântătoarele cafenele aliniate pe trotuare, de unde, cu numai câteva zile în urmă, am fugit de poliţie.

— Da. Sunt sigur că-ţi aminteşti de magazinul de lenjerie, de tipul tatuat şi de iubita lui.

Nu-mi scapă licărul seducător care îi traversează ochii.

— Cum aş putea să uit? îi spun.

— Nici eu n-am uitat. Adevărul e că m-am gândit de multe ori la toată întâmplarea aia.

Îl pocnesc uşor peste braţ.

— Păi sigur că te-ai gândit. Continuă cu povestea.

Îşi înăbuşă râsul.

— OK, OK. Se uită în jur şi îşi coboară vocea: M-am dus la închisoare şi l-am ameninţat... vreau să spun, am *discutat* cu fratele meu. Mi-a spus că le-a dat *lor* tabloul spre păstrare pentru că ştia că poliţia e pe urmele lui. Planul era ca Ralph, tipul cu tatuaje, şi Sara, iubita lui, să scoată tabloul din ţară şi să-l vândă unui muzeu din străinătate, după care să împartă banii pe din trei. Îţi aminteşti de sora lui Ralph, Marie? Femeia cu păr negru lung?

— Mmhmm, mumur eu. Sigur că-mi amintesc.

— Să ştii că-n ziua aceea Marie mi-a spus adevărul. Nu ştie nimic despre tablou. Se pare că ăia doi n-au vrut ca ea să afle. Prin urmare, tabloul nu e la ea în apartament şi ieri am încercat să pătrund în casa lui Ralph, numai că mereu a fost cineva înăuntru — fie el, fie iubita lui. Şi Marie mi-a spus că Ralph şi cu Sara pleacă din ţară în seara asta. Ea crede că pleacă în vacanţă, n-are idee ce se întâmplă.

— Iubita lui Ralph e o femeie foarte scundă? Cu păr lung şi blond? îl întreb.

— Da, dar de unde ştii? Doar n-ai văzut-o atunci în magazinul de lenjerie. Sau poate c-ai zărit-o?

— Nu, n-am zărit-o atunci. Ci cu o seară înainte.

Faţa lui rămâne ca un semn de întrebare uriaş. Mă opresc din mers şi mă întorc spre el.

— Ştiu că o să ţi se pară foarte ciudat, dar te rog, ai încredere în mine, da?

Dă din cap.

— OK, dar acum explică-mi unde ai văzut-o.

— Mai ştii că-n seara când am ajuns la Annecy te-am urmărit până la apartamentul lui Marie?

— Da, da, în seara aia, când *nu* ar fi trebuit să te iei după mine, ci să stai cuminte şi să mă aştepţi, nu-i aşa? mă întrerupe el, dându-se la o parte pentru a face loc hoardelor de turişti.

— Exact. Ei bine, după ce te-am văzut intrând în apartament, am zărit o femeie cu păr lung roşcat, ca al meu. Iar când şi-a întors capul, am văzut că semăna perfect cu mama. Nu ştiu ce m-a apucat, dar am simţit un impuls foarte puternic şi m-am luat după ea. A fost ca şi cum nu mai eram stăpână pe mine. Femeia mergea însă repede şi n-am putut ţine pasul cu ea, iar în cele din urmă, când a cotit după un colţ, n-am mai văzut-o. Parcă a intrat în pământ. Aşa că am rămas ţintuită pe loc ca o proastă, fără să ştiu unde anume mă aflu şi cum să mă întorc, şi dintr-odată o femeie foarte scundă cu păr blond lung a ieşit dintr-un garaj, s-a uitat în stânga şi în dreapta şi l-a încuiat. M-a zărit şi a tresărit. Ca şi cum avea ceva de ascuns.

Julien face ochii mari.

— Unde e garajul?

Îmi trec greutatea de pe un picior pe celălalt şi simt un junghi în piept.

— Tocmai asta e. Nu ştiu numele străzii, dar dacă mă conduci la apartamentul lui Marie, la uşa aia roşie, sper să-mi amintesc drumul.

Julien zâmbește, dar încă deslușesc o umbră de îndoială în ochii lui.

— Știu că pare o nebunie, repet eu disperată, dar ai spus și tu, cu gura ta, că fata e foarte scundă și cu păr lung și blond. În Franța nu sunt mulți oameni blonzi. Aproape toată lumea de aici e brunetă. Și când afirm că tipa e scundă, știu ce vorbesc, nu-i mai înaltă de un metru cincizeci și un pic.

Se scarpină în barbă și dă din cap, iar îndoiala îi dispare din ochi.

— Da, cred că vorbim de aceeași femeie.

— Îți spun eu, simt că instinctul nu mă înșală. Când am văzut-o pe femeia aceea care semăna atât de bine cu mama..., am avut sentimentul că m-a condus acolo cu un motiv anume. La momentul respectiv, n-am dat atenție. Am crezut că mi-am pierdut mințile, dar acum...

— Te cred, Chloe, zice Julien și își așază mâinile pe umerii mei. O să te duc la ușa aia roșie. Să nu mai pierdem vremea, da? *On y va?*

Zâmbesc.

— *On y va.*

Mă ia de mână și mă conduce la râul învolburat ce traversează centrul orașului, unde zăresc din nou lacul albastru sclipitor și munții superbi. Numai că acum, că vremea s-a răcit un pic, un strat alb de zăpadă acoperă culmile cele mai înalte, făcându-le să arate și mai frumos.

Parcurgem străzile pietruite și ajungem la arcada de piatră pe care mi-o amintesc. Și mai încolo, iat-o. Ușa roșie.

— OK, am ajuns, zice Julien, furişând priviri de o parte şi de alta a străzii. Trebuie să ne mişcăm iute şi cu discreţie, ca să nu fim văzuţi. Nu vrem să dăm peste Ralph ori Sara înainte de a ne face un plan. Bun, îţi aminteşti pe unde ai luat-o de aici?

Închid ochii şi mă întorc cu mintea la noaptea aceea când văzusem faţa mamei cu atâta claritate. În ultimele ore am încercat să recreez imaginea, în speranţa că atunci când voi reveni în acest loc, mama se va ivi din nou şi mă va conduce, într-un fel sau altul, unde vreau să ajung.

Dar când deschid ochii îmi dau seama că nu am nevoie de ea ca să-mi arate calea. O ştiu deja.

Îl trag pe Julien de mână şi sprintez pe drumul pe care am mai fost, numai că de data aceasta cu încredere în mine şi cu siguranţă. Înaintăm prin labirintul de străduţe şi măcar că toate casele din piatră arată la fel, când simt pielea de pe ceafă că mi se face de găină, ştiu că ne apropiem.

Cotim, cu mine trăgându-l pe Julien de mână, după ultimul colţ dincolo de care îmi amintesc cu precizie că am văzut-o dispărând pe femeia cu păr castaniu-roşcat.

Dar inima îmi stă în gât atunci când, uitându-mă de-a lungul străzii, văd că toate casele au acelaşi tip de garaje mici, vopsite în gri-argintiu şi cu lacăt dublu în partea de jos.

— Aici e? întreabă Julien, plimbându-şi ochii peste cele minimum zece uşi gri, toate la fel.

Dau din cap dezamăgită.

— Da, dar nu ştiu care-i casa. Din seara aia nu-mi amintesc decât de un garaj, nu de atât de multe. Ce facem? Le spargem rând pe rând?

Dar înainte ca Julien să apuce să răspundă, o uşă de garaj începe să se ridice.

***

Julien mă trage în umbra unei case şi ne ascundem, aşteptând să vedem cine iese din garaj.

Uşa e acum complet ridicată, dar dinăuntru nu răzbate nicio lumină, aşa că nu ne putem da seama ce sau cine se află de partea cealaltă.

Dacă tot am ajuns până aici, Doamne, fă ca asta să fie casa, mă rog eu în tăcere, în speranţa că, dacă mama ne-a condus până în acest loc, ne va ajuta în continuare.

Un braţ umflat, tatuat se iveşte. Respiraţia mi se accelerează, la fel şi a lui Julien.

Asta e. Da, asta e. *Mulţumesc, mamă!*

În clipa când capul lui Ralph îşi face apariţia din spaţiul întunecat, o maşinuţă albastră se năpusteşte pe aleea îngustă şi opreşte scrâşnind din roţi drept în faţa lui, iar o şuviţă de păr lung şi blond flutură pe geamul deschis.

Julien scoate din buzunar telefonul mobil, tastează ceva şi mi-l vâră în palmă.

— Introdu numele străzii şi apasă pe butonul de trimitere, îmi şopteşte. Şi indiferent ce se întâmplă, nu te mişca de aici. OK?

— Am înțeles.

Adrenalina îmi curge cu viteză prin vene, în timp ce-mi întind gâtul ca să văd indicatorul stradal albastru de pe casa de vizavi. Încerc să-mi stăpânesc tremurul mâinii și tastez numele străzii, apoi apăs pe „trimite".

Ridic ochii și-i văd pe Ralph și iubita lui îndesând pe bancheta din spate a mașinii un obiect mare dreptunghiular înfășurat într-o pătură albastră. Nici urmă însă de Julien.

N-apuc să mă gândesc unde a plecat Julien ori cum intenționează să-i oprească pe cei doi care i-au furat tabloul, că un cilindru rece mă apasă pe tâmplă și un braț asudat mi se încolăcește în jurul gâtului. Inima îmi bubuie în piept și lacrimi îmi țâșnesc instantaneu din ochi.

— Să nu îndrăznești să sufli o vorbă, îmi șoptește o voce feminină la ureche în timp ce sunt împinsă spre mașină.

Recunosc imediat accentul — este Marie, Seducătoarea Australiancă. Ține pistolul apăsat pe fruntea mea în timp ce înaintăm pe stradă, astfel încât suntem acum perfect vizibile pentru Ralph și iubita lui. Ochii mei aleargă frenetic dintr-o parte în alta, însă nici urmă de Julien.

O, Doamne! *Unde e?*

Marie îndepărtează țeava pistolului de pe fruntea mea și țintește drept în față, spre iubita cea minionă a lui Ralph.

Îmi las brațele și mâinile să cadă pe lângă corp și încerc să-mi stăpânesc tremurul, încerc să-mi spun că

totul va fi bine. Dar cu braţul lui Marie strângându-mă cu atâta forţă de gât încât abia pot să respir şi cu Julien de negăsit, panica mă cuprinde.

— Gura! se răsteşte Marie la Ralph, făcându-mă să tresar. Dacă vreunul din voi se mişcă un centimetru, vă împuşc pe amândoi şi o împuşc şi pe ea.

— Cine naiba e asta? latră Ralph, fără să-şi dea seama că sora lui cea dementă ţine un pistol îndreptat spre ei.

— Nu ţi-o aminteşti? E prietena lui Julien, americanca. A, apropo, Julien! Unde eşti? strigă Marie cu un glas turbat şi tremurător. Unde te-ai ascuns? Te-am văzut acum un minut. Dacă ieşi din ascunzătoare, micuţa şi preţioasa ta *américaine* nu va păţi nimic.

Julien!

Julien nu apare, iar Marie înaintează, împingându-mă în faţă, până ce ajunge cu ţeava pistolului la doar câţiva paşi de nasul Sarei. Privirea de pe faţa Sarei trece de la panică la groază absolută. Vocea înnebunită, disperată a lui Marie mă zgârie iarăşi în urechi când îşi întoarce pistolul şi-l flutură spre Ralph.

— Frate ticălos ce eşti! Ştiu ce ai de gând: să pleci pentru totdeauna şi să mă laşi singură aici. După câte am făcut pentru tine, ai fi putut să-mi dai şi mie o parte din banii pe care o să-i capeţi pe tablou. Ştii bine că n-am niciun ban. Că sunt *lefteră*.

— Marie, lasă pistolul jos, te rog, îi spune Ralph pe un ton ferm, stând cu pumnii încleştaţi de o parte şi de alta a corpului.

Observ un licăr brusc în privirea lui Ralph, care se uită acum nu la faţa lui Marie, ci la ceva din spatele capului ei, însă în clipa următoare Marie mă strânge şi mai tare de gât. Mă strânge şi mă tot strânge, făcându-mă să-mi pierd răsuflarea. Ultimul lucru pe care îl văd înainte ca întunericul să mă învăluie, iar aerul să refuze să mai pătrundă în pieptul care mi se înalţă şi coboară spasmodic este faţa schimonosită de spaimă a Sarei. După care corpul meu se înmoaie, faţa Sarei dispare şi mă prăbuşesc într-un ocean întunecat.

Un pocnet mă trezeşte brusc. Întorc capul într-o parte şi o tuse violentă îmi străbate corpul. Îl văd pe Julien, la numai câţiva paşi de mine, luptându-se să smulgă pistolul din mâinile lui Marie.

Când reuşeşte, în fine, să îl recupereze din ghearele ei încleştate, Marie îl loveşte peste braţ şi arma zboară din mâinile lui Julien înspre mine. Mă salt cu greu de pe pietrele tari care mi-au zdrelit spinarea şi tuşesc iarăşi, iar gâtul şi plămânii mei urlă de durere. Mijesc ochii şi-l văd pe Ralph înghesuind tabloul în spatele maşinii şi pe Sara căţărându-se pe scaunul pasagerului.

Mă arunc înainte, iau pistolul de pe jos, mă ridic împleticindu-mă în picioare, apoi alerg spre maşină. În clipa când Ralph şi iubita lui trântesc portierele şi pornesc motorul, ţintesc spre cauciucurile din faţă şi trag.

Forţa reculului mă aruncă în spate, dar îmi revin rapid, ţintesc cauciucurile din spate şi las încă un glonţ să şuiere pe aleea liniştită.

Și chiar în momentul când ochii lui Ralph iau foc, iar el se repede afară din mașină către mine, un sunet ascuțit de sirenă îl oprește din drum. Două mașini de poliție barează dintr-o dată aleea din ambele părți, blocându-ne.

Las pistolul să cadă și tresar când se izbește cu zgomot de pavaj. Julien a țintuit-o pe Marie cu brațele la spate, iar ea a încetat, în fine, să se zbată și se uită acum la polițiștii care coboară în fugă din mașini.

N-apuc să procesez toate evenimentele, când o figură familiară apare printre polițiștii în uniforme care aleargă către noi. Este Guillaume — fratele lui Julien și adevăratul agent secret din familia Dubois.

— Rahat, mârâie Ralph când Guillaume îl împinge cu fața în mașină și îi încătușează brațele la spate.

Un alt ofițer dă ocol mașinii și prinde cătușe și la mâinile Sarei, în timp ce un al treilea o salvează pe Marie din strânsoarea lui Julien și o arestează și pe ea.

Clatin din cap, incapabilă deocamdată să diger toate cele petrecute. Juhen se apropie de mine cu o expresie îngrijorată în ochii căprui. Îmi ia fața în mâini.

— Ești bine? mă întreabă.

Dau din cap.

— Așa cred.

— Cum de-ai știut să mânuiești pistolul? zice și fața îi trădează uluirea.

Un rânjet mi se strecoară pe buze.

— În adolescență, l-am rugat pe tata să mă învețe... *pentru orice eventualitate*, dacă se întâmpla ceva rău când eram singură acasă cu surorile mele.

Mă privește intens și ochii i se luminează.

— Chloe, ești incredibilă!

Obrajii mi se aprind la atingerea mâinilor sale puternice pe pielea mea..., inima mi se încălzește când îl văd cum se uită la mine, ca și cum n-ar mai fi privit pe nimeni așa înainte.

După care Julien se apleacă și își apasă buzele peste ale mele într-o izbucnire violentă de pasiune și dorință, mâinile lui îmi mângâie părul și brațele lui solide mă înfășoară și mă strâng.

Mă relaxez în îmbrățișarea lui, incapabilă să mă mai gândesc la orice altceva, și mă las învăluită de parfumul lui masculin și sexy.

După ce buzele noastre se desprind și îmi recapăt răsuflarea, mă uit adânc în ochii lui.

— Și acum?

Își strecoară brațele în jurul mijlocului meu și, trăgându-mă și mai tare la pieptul lui, își trece buzele peste gâtul meu, apoi își croiește drum spre claviculă, făcându-mă să uit cu totul de durerile din ceafă și de respirația gâfâită din momentele când Marie m-a strâns de gât.

— Mă gândeam să te scot în oraș la un resturant bun, ca să luăm cina și să sărbătorim. Am putea rămâne peste noapte la Annecy. Voi rezerva o cameră la Splendid Hôtel. Cum ți se pare?

Râd şi-mi trec mâinile prin părul lui castaniu mătăsos.

— Splendid.

Însă în timp ce mâinile lui Julien continuă să se plimbe cercetătoare pe spatele meu, oprindu-se numai când ajung la şolduri, mă aplec şi îi şoptesc la ureche:

— Ştii ceva? Ce-ar fi să sărim peste cină...? Nu prea mi-e foame.

Scoate un hohot de râs adânc din gâtlej şi mă sărută iarăşi pe obraz. Îi urmărim pe doi dintre poliţişti descărcând tabloul familiei Dubois din maşina lui Ralph şi mânându-i pe infractori spre închisoare, unde sper că vor petrece cât mai mult timp.

Guillaume apare lângă noi, îl bate pe Julien pe umăr, apoi ridică o sprânceană în direcţia mea.

— Văd că nu v-a luat mult să vă decideţi să reveniţi în Franţa.

Un râs din toată inima îmi scapă dintre buze şi simt că nervii mei, în fine, s-au calmat.

— Chloe e cea care mi-a arătat locul unde a fost ţinut ascuns tabloul, zice Julien, radiind de mândrie.

Privirea plină de curiozitate a lui Guillaume se opreşte din nou asupra mea.

— Fratele meu mai mare şi-a găsit şi el, în fine, perechea. Să vă spun ceva, domnişoară Turner, nu veţi întâlni om mai loial ca Julien. V-o garantez.

— Poţi să-mi spui Chloe, zâmbesc eu.

Râde.

— Haideți, vă duc cu mașina oriunde vreți să ajungeți. Și mă ocup eu ca tabloul să fie transportat înapoi la vie. Sunt sigur că *Maman* va fi foarte bucuroasă.

Julien își bate fratele mai mic pe spate și îi mulțumește, în timp ce ne îndreptăm toți trei spre mașina de poliție.

Îl iau pe Julien de mână, însă când dau să urc pe bancheta din spate, o străfulgerare de păr castaniu-roșcat ondulat îmi ia ochii. Îmi răsucesc brusc capul... dar a dispărut.

Îmi înalț ochii spre cerul albastru senin pe care plutesc încetișor nori albi pufoși, iar razele calde de soare îmi mângâie fața și în clipa asta știu cu certitudine că niciodată nu mă voi mai simți singură pe lume și neajutorată.

Mama a fost tot timpul lângă mine, veghindu-mă, îndrumându-mă și dându-mi curajul de a ieși din starea de amorțeală pentru a-mi asuma riscuri, pentru a-mi trăi viața *cu adevărat.*

Așa că, rostind în gând un *mulțumesc* către mama mea cea frumoasă, care m-a călăuzit pe această cărare imprevizibilă și uneori de-a dreptul nebunească, arunc pe fereastră orice pretenții de gândire rațională și, luând mâna care mi-a fost întinsă, mă avânt spre un viitor plin de aventuri și pasiune, spre o viață magică pe care nici în visurile mele cele mai îndrăznețe nu mi-am imaginat-o.

EPILOG

De la: Angela Kelly
Către: Chloe Turner
Trimis: sâmbătă, 8 octombrie, la 1:00 a.m.
Subiect: Fosta ta şefă îşi caută cu disperare un iubit francez.

Chloe,

Mi-a ajuns la ureche zvonul cum că nunta a fost mutată în Franţa şi că un fost escroc francez nemaipomenit de sexy a luat locul vechiului mire.

Am două întrebări presante pentru tine:

1) Unde e invitaţia mea?

2) Fostul escroc francez nemaipomenit de sexy n-are cumva vreun frate? Dacă da, nu te obosi să-mi mai trimiţi invitaţia. O să sar în primul avion spre Franţa.

Angela Kelly
Kelly and Rain Premier Event Planning
Washington, DC

P.S. Când sunteţi în pat, îţi vorbeşte murdar în franţuzeşte? Şi înţelegi ce-ţi spune? Sau nici nu-ţi pasă? Vive la France, *surioară!*